

Trần Thị Thanh Du

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 1

- Ui da!

Gia Thanh té lăn ra đường làm giỏ trái cây trên tay cô văng tung tóe .

Còn đáng nằm của cô thì ôi thôi khó coi làm sao .

Nhiều người đi đường hiếu kỳ đứng lại, có người thì cúi xuống nhặt trái cây giùm cô .

Vừa đau vừa quê, Gia Thanh gượng ngồi dậy . Đôi mắt đẹp của cô mở to hết cỡ để tìm kiếm người gây tai nạn cho cô, làm cô phải dờ khóc dờ cười trước mặt bao nhiêu người giữa phố chợ .

Kia rồi, là hấn ta! 1 người đàn ông ăn mặc lịch sự đang rất lúng túng .

Gia Thanh mím môi . Nhất định phải cho hấn 1 bài học mới được .

Nhưng Gia Thanh chưa kịp di chuyển thì đã nghe đau nhói ở chân và không thể đi được nữa .

Sao lại thế này ? Gia Thanh ôm cái chân mặt mày nhăn nhó . 1 số người đi đường òn ào:

- Chắc cô ấy bị trật chân rồi .

Chàng trai mà Gia Thanh nhìn thấy, tiến lại rụt rè:

- Cô ơi! Cô có sao không ?

Gia Thanh nạt ngang:

- Giờ này còn trắng sao gì nữa . Anh không thấy tôi ngồi 1 chỗ đây sao ?

- Xin lỗi cô, tôi không cố ý gây tai nạn cho cô . Tại tôi gấp chuyện của ông chủ, nên ...

Chàng trai đề nghị:

- Cô đau quá, hay là tôi nhờ người đưa cô vào bệnh viện nghe .

- Cái gì ?

Gia Thanh tròn mắt nhìn chàng trai:

- Anh vừa nói gì vậy ? Chính anh là người làm tôi ra nông nỗi này . Đáng lý ra anh là người đưa tôi đi mới phải . Đằng này anh lại nhờ người khác . Anh ... anh ...

- Xin cô thông cảm . Không phải là tôi không muốn có trách nhiệm với việc của mình gây ra . Nhưng ...

- Không nhưng nhị gì hết . Tôi thông cảm cho anh vậy còn ai thông cảm cho tôi đây ? Cái chân đau của tôi làm tôi đi đứng khó khăn, thêm mớ trái cây tôi mua đi thăm bệnh ... Trời ơi! Anh hại tôi rồi .

Chàng trai bối rối:

- Tôi ... tôi ...

Gia Thanh nói lớn:

- Mọi người thấy đó . Hãy giải quyết giùm tôi đi!

Những người xung quanh, mỗi người 1 câu:

- Gây tai nạn cho người ta thì phải biết làm sao chứ .

- Chúng tôi nghĩ cậu nên đưa cô ấy đến bệnh viện đi . Biết đâu chân cô ấy bị gãy thì nguy to .

Nghe đến đây, Gia Thanh ôm mặt la oai oái:

- Không đâu, tôi không muốn ngồi 1 chỗ . Còn công việc, còn cuộc sống của tôi ... Hu ... hu ...

Chàng trai lúng túng trông tội nghiệp:

- Cô à! Tôi xin cô đừng khóc .

Anh nhìn đồng hồ rồi nói:

- Để tôi gọi điện thoại cho cậu chủ tôi, rồi tôi đưa cô đi bệnh viện .

Nói xong, chàng trai lấy điện thoại di động ra bấm số .

- Alô .

- Cậu chủ! Công Vinh đây .

Đầy dây bên kia là giọng lạnh lùng của 1 người đàn ông:

- Anh đang ở đâu thế Công Vinh ? Anh có biết giờ này là mấy giờ chưa ?

- Xin lỗi cậu chủ, tôi không tới được .

- Sao ?

- Tôi ... tôi sơ ý gây tai nạn cho người ta, nên tôi phải đưa họ vào bệnh viện .

- Nghiêm trọng đến thế à ?

- Xin lỗi cậu chủ .

Người đàn ông nhẹ giọng:

- Giờ này anh xin lỗi tôi có ích gì . Thôi, anh lo giải quyết công việc ở đó đi . Này! Có gì thì gọi về cho tôi ngay nhé .

Công Vinh thở phào:

- Thừa, vâng .

Tắt điện thoại, anh quay lại chỗ Gia Thanh đang ngồi:

- Tôi gọi xe đưa cô đi nhé!

- Còn không nhanh lên!

Công Vinh đẩy xe của mình vào 1 quán cà phê gần đó hỏi gọi xong,

anh trở ra ngoắc 1 chiếc tắc xi đang chờ tới . Công Vinh cúi xuống .

- Cô có cần tôi giúp không ?

- Anh cho tôi mượn cánh tay của anh là được rồi .

Gia Thanh gượng đau đứng dậy . Cô nương vào cánh tay mạnh khỏe của Công Vinh mà lê cái chân đau của cô lên tắc xi .

Thấy mồ hôi trán của cô gái đổ ra như tắm, Công Vinh quan tâm:

- Cô đau lắm phải không ?

Gia Thanh quạu quọ:

- Cũng tại anh tất cả . Nếu anh không vô ý vô tứ thì tôi đâu trở nên khó coi như thế này . Mang cái chân đau còn làm gì được nữa . Thật là ...

Công Vinh gãi đầu:

- Tôi ...

- Còn tôi gì nữa ? Sao anh không mau lên xe đi . Tôi đang muốn biết cái chân của tôi như thế nào đây nè . Hy vọng bị trật khớp thôi, không có gì nghiêm trọng .

Gia Thanh nhăn nhó:

- Nhưng mà trật chân cũng phải nghỉ cả tuần lễ, công việc của tôi sẽ rối tung lên cho mà xem .

- Cô đang làm gì ?

- Anh hỏi chi vậy ?

- Ở ... thì tôi hỏi cho biết . Cô không thích nói thì thôi .

- Đương nhiên là tôi không nói rồi .

Đợi Công Vinh chui vào xe, Gia Thanh hỏi tài xế:

- Chạy nhanh đi bác tài!

Chiếc tắc xi dừng lại ở 1 bệnh viện gần nhất . Công Vinh xuống xe dìu Gia Thanh vào trong . Sau 1 loạt kiểm tra, Gia Thanh mới thật sự

thở phào khi bác sĩ kết luận:

- Chân của cô bị trật khớp, bó thuốc và nghỉ ngơi khoảng 1 tuần lễ sẽ khỏi .

Nhưng 1 tuần lễ không cho đi lại mới thật sự khủng khiếp .

Điêu Gia Thanh ra khỏi hành lang bệnh viện, Công Vinh hỏi:

- Cô có về nhà không ?

- Đương nhiên là về rồi . Cái chân như vậy còn đi đâu được nữa .

- Vậy ...

- Tôi biết, bắt anh đi như thế này thì thật khó cho anh . Nhưng đó cũng là trách nhiệm anh phải làm thôi, ai biểu anh gây ra họa làm chi . Bây giờ mọi chuyện cũng đã ổn, anh chỉ cần gọi giùm tôi 1 chiếc xe để tôi có thể về nhà là được rồi .

- Cô không cần tôi giúp nữa chứ ?

Gia Thanh lắc đầu:

- Không . Làm phiền anh như thế đủ rồi . Hãy coi như hôm nay là cái xui của tôi và anh đi, đừng bận tâm nữa .

- Cám ơn cô .

Công Vinh chưa kịp quay lưng thì Gia Thanh gọi:

- À, anh ơ!

Công Vinh quay lại:

- Cô gọi tôi à ?

- Vâng .

Gia Thanh cười, 1 nụ cười thân thiện hơn:

- Tôi vẫn chưa biết tên anh .

- Tôi ...

- Sao hả ? Bộ sợ nói tên ra thì tôi sẽ làm phiền nữa chứ gì ?

- Không phải .

- Vậy thì anh nói đi .

- Cô cứ gọi tôi là Công Vinh .

Công Vinh vừa dứt lời thì có tín hiệu điện thoại . Anh lấy máy của mình và Gia Thanh cũng thế . Cô cười:

- Là điện thoại của tôi nè .

Gia Thanh áp máy vào tai:

- Alô . Gia Thanh nghe .

1 giọng con gái vang lên:

- Gia Thanh! Mà đang ở đâu thế ? Mà có biết tao đã chờ mày hơn tiếng đồng hồ rồi . Cả phó giám đốc cũng không còn kiên nhẫn nữa đây nè .

- Tao biết mọi người đang chờ tao . Nhưng bây giờ tao không thể đến được thì phải làm sao đây ?

- Cái gì!

Gia Thanh giơ máy ra xa:

- Mà nhỏ tiếng giùm tao 1 chút có được không ?

- Thật là ... nhưng mày phải cho tao biết lý do vì sao không đến được . Để mọi người biết mà xoay sở .

- Vậy ...

- Gia Thanh đừng ngập ngừng nữa .

Gia Thanh thở hắt ra:

- Thôi được . Số là tao đang trên đường đến chỗ mày và phó giám đốc, thì xui xẻo bị người ta tông phải . Cho nên ...

- Sao ?

- Phải ngồi 1 chỗ ở bệnh viện đây nè .

Cô gái hoảng hốt:

- Mày đã bị thương à ? Có nặng lắm không ? Còn người gây tai nạn

cho mày đang ở đâu ?

Liếc Công Vinh, Gia Thanh nói vào máy:

- Họ đưa tao đến bệnh viện, nhưng họ cũng có việc phải làm rồi .

Cô gái hét lên:

- Mày nói sao ?

- Giờ này có trăng sao gì nữa ? Mau đến bệnh viện đón tao giùm đi .

- Bệnh viện nào ?

- Hình như là ... 115 thì phải .

- Ôi trời! Cả bệnh viện mà cũng không rõ tên nữa . Thôi được, ngồi yên đó đi . Tao và phó giám đốc đến ngay .

- Ê, a ...

Nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy . Gia Thanh cần nhần:

- Không chịu nói gì hết . Tự nhiên sao cho phó giám đốc theo làm gì ?

Cô hất mặt về phía Công Vinh:

- Anh có thể đi rồi đó ?

- Tôi ?

- Ừ .

- Cô không cần tôi nữa à ?

Gia Thanh nghiêng đầu:

- Bộ anh thích người khác làm phiền mình lắm sao ?

Công Vinh xua tay:

- Nhưng còn cô ?

- Anh không cần phải lo, 1 lúc nữa bạn tôi sẽ đến đón tôi .

- Thế thì tôi yên tâm được rồi . Chúc cô mau bình phục .

Công Vinh quay lưng, Gia Thanh với theo:

- Tôi không hy vọng gặp lại anh đâu . Xui xẻo quá trời .

Gia Thanh được 2 người bạn tìm đến đón về ngay sau đó . Trên đường về, cô bạn gặng hỏi nguyên nhân:

- Mày đi đứng như thế nào mà đến độ bị tai nạn ? Chắc mắt không nhìn đường rồi chứ gì ? Xưa nay Lý Gia Thanh nổi tiếng cẩn thận thế mà hôm nay bị tai nạn, hơi bất ngờ đấy .

- Tại số tao xui chưa hết thôi . Tuần trước vô duyên vô cớ bị cái bà tung tửng mắng như tát nước ngoài chợ, hôm nay lại bị 1 ông 4 mắt lái xe tông phải . Điều này phải nhờ mày mua lá bưởi giùm tao quá Ái Linh . Tao muốn những xui xẻo đừng bám vào tao nữa, để tao còn làm ăn .

- Được rồi . Tao không biết mày tắm lá bưởi có hết xui không đây ? Lỡ như lây sang tao thì tiêu đời luôn .

- 2 đứa cùng xui thì vui chứ có gì đâu .

- Vui cái con khỉ! Làm ơn đi Gia Thanh, thế đứng của tao không bằng mày đâu .

- Lo lắng gì . Chúng ta còn có cả 1 con đường dài phía trước mà . Tao với mày cùng hợp sức thì chẳng có gì là khó khăn .

- Phải rồi, để xem lần này mày ở nhà cả tuần lễ để coi thấy khó khăn không .

Nhắc đến ngôi nhà, Gia Thanh thở hắt ra:

- Tao đang ngán đây nè . Không được làm việc cứ y như người bệnh vậy . Hu hu, suốt ngày mày cũng đi làm thì ai trò chuyện với tao đây ?

- Tự mình gây tự mình gánh chịu, than thở làm gì ?

- Bộ tao muốn sao ?

Ái Linh nhướn mắt:

- Chẳng lẽ người ta muốn ?

- Tại cái thằng cha chết tiệt kia lái xe không nhìn đường nên mới tông vào tao chứ bộ .

- Ha ha ha ... Vậy thì chịu khó vài ngày đi, đừng than vãn .

Gia Thanh phụng phịu, cô gọi người đàn ông đang ngồi ở tay lái:

- Trung Kiên! Anh có ý kiến gì không ? Em không muốn nhàm chán và lãng phí thời gian .

- Anh có cách gì bây giờ ? Em bị thương thì phải nghỉ ngơi . Sau giờ làm thì Ái Linh sẽ về nhà, và anh cũng sẽ đến chơi với em .

- Nhưng còn công việc của em ? Nghĩ 1 tuần công việc chất chồng lên .

- Anh và mọi người sẽ giúp em về phần đó . Khách s.an thì có chị Bình và Ái Linh, bên công ty thì có anh . Em yên tâm chưa ?

Ái Linh chen vào:

- Mày lo quá! Bộ sợ mọi người không biết mày là người làm việc có trách nhiệm sao ? Làm ơn, nhường cho người khác 1 chút với .

- Tao không có ý đó .

- Không thì thôi .

- Tao chỉ sợ vì tao mà mọi người thêm phần mệt nhọc . Tao muốn đến công ty dù không đi tới đi lui như mọi ngày, nhưng cũng có thể giúp được gì đó .

Ái Linh xua tay:

- Tao nghĩ mày nên nghe lời anh Kiên . Làm hoài cũng thế . Biết đâu nhờ vào tai nạn này cho mày nghỉ ngơi .

- Mày cùng hùa theo anh Kiên nữa à . 2 người về 1 phe bao giờ thế ?

- Cần biết làm gì .

Xe rẽ trái 1 đoạn nữa và dừng lại trước 1 con hẻm rộng .

Ái Linh dìu bạn xuống xe . Nương theo tay Ái Linh, Gia Thanh đi 1

cách khó khăn . Thấy thế Trung Kiên nhanh nhẹn:

- Để anh giúp cho!

Không chờ phản ứng của 2 cô gái, Trung Kiên nhanh nhẹn cúi xuống bế Gia Thanh trên đôi tay rắn chắc của mình .

Ái Linh bất ngờ, còn Gia Thanh thì la lên:

- Không cần đâu anh Kiên . Bỏ em xuống đi, như thế này dị lắm .

- Nếu em không la thì mọi người đâu có ai nhìn .

- Nhưng ...

- Nằm yên đi! Sẽ mau vào nhà thôi . Còn để em đi chắc tới chiều quá .

Trung Kiên nói cũng đúng . Nếu cô đi nhiều thì cái chân sẽ bị sưng tấy lên và lâu hết .

Chẳng còn cách nào khác là nằm yên . Hơi thở của Trung Kiên phả vào mặt thêm sự gần gũi giữa 2 da thịt làm Gia Thanh phải khép mắt lại .

Tuy cô không thấy 1 chút rung động nào ở con tim, nhưng Gia Thanh có cảm giác mắc cỡ vì lần đầu tiên được 1 người đàn ông bồng .

Ái Linh đi ở phía sau, khuôn mặt xụ xuống . Cô biết Trung Kiên có cảm tình với Gia Thanh nên anh mới tạo cơ hội cho mình như vậy .

Cô nói gì được nữa, chẳng lẽ bảo anh đừng ?

Nhưng thế thì không hay vì Gia Thanh đang bị thương mà .

Cô yêu Trung Kiên và không muốn anh thuộc về ai, dù là cô bạn thân nhất của mình . Cái cảm giác ganh tị ngày càng lớn dần . Ái Linh mím nhẹ môi, ánh mắt cô dành cho Gia Thanh có phần thay đổi .

Nhất quyết cô phải loại trừ ý nghĩ về Gia Thanh trong Trung Kiên mới được .

Trung Kiên đến trước cửa căn nhà trọ, anh quay lại:

- Em không bị đau chân mà còn đi chậm hơn Gia Thanh nữa, Ái Linh

.

Ái Linh trề môi 1 cách trẻ con:

- Nó đi bằng đôi chân của anh, bảo làm sao không nhanh cho được .

- Nhưng chính bằng đôi chân của mình, em cũng không thể bằng Gia Thanh . Anh thấy điều đó đấy .

- Anh ...

Ái Linh nuốt cục tức vào lòng:

- Đừng sớm tự cao, rồi có 1 ngày anh sẽ thấy ngược lại .

Trung Kiên cười:

- Thôi, anh chỉ đùa thôi . Em mau mở cửa đi .

Ái Linh hậm hực vặn chìa khóa, chẳng nói chẳng rằng cô đi thẳng vào trong .

Chẳng để ý đến thái độ của Ái Linh, Trung Kiên vào nhà và đặt Gia Thanh xuống ghế:

- Cảm ơn anh .

- Hình như Ái Linh giận anh và em đó .

- Tính tình của Ái Linh xưa nay là vậy . Chẳng lẽ em không biết ?

Chúng ta không cần để ý đâu .

Gia Thanh lịch sự với cương vị là 1 chủ nhà:

- Anh ngồi đi!

- Cứ để anh tự nhiên .

Trung Kiên kéo ghế ngồi đối diện với Gia Thanh:

- Thuốc uống và thuốc trị thương của em đâu ? Đưa đây anh xem .

- Ái Linh đang cầm đấy .

Gia Thanh nhón chân đứng dậy . Thấy thế, Trung Kiên hỏi:

- Em định làm gì ?

- Rót nước cho anh .

- Thôi thôi, cho anh xin đi . Đừng vì ly nước cho anh mà em ngồi 1 chỗ nửa tháng nữa thì anh thấy mình có lỗi lắm .

Gia Thanh xịu mặt:

- Cái chân đau đi đứng hơi khó khăn thật, nhưng em đau đến nỗi vô dụng . Anh xem thường em quá .

- Em nữa rồi, hờ tí là giận dỗi . Anh chỉ lo cho em, lỡ như vấp té thì mang họa thôi . Nơi này đâu phải anh đến lần đầu tiên . Anh khát, anh sẽ tự tìm nước uống .

Gia Thanh nghiêng đầu ngắm Trung Kiên:

- Em có 1 cảm giác rất thân thiện . Anh giống như anh trai của em vậy . Lúc nào em gặp khó khăn cũng có anh bên cạnh .

- Em thích có anh trai lắm sao ?

- Đương nhiên rồi . Chúng em là cô nhi, không có người thân . Em chỉ có Ái Linh là người bạn thân nhất . Anh không biết chúng em khát khao tình cảm gia đình như thế nào đâu .

- Anh thấy tính tình của em và Ái Linh trái ngược nhau . 1 người thì nóng nảy, 1 người thì ôn hòa . Vậy mà làm bạn với nhau cũng hay đấy .

- Chúng em thông cảm và chia sẻ vì có cùng hoàn cảnh .

Ánh mắt Gia Thanh lấp lánh:

- Bọn em quen biết nhau dưới mái trường Đại học, rồi cùng tốt nghiệp ra trường, cùng xin việc làm . Em còn nhớ, em nộp đơn vào công ty du lịch Thái Bình, còn Ái Linh nộp đơn xin vào khách sạn Thái Bình . Có ai ngờ bọn em cùng được gọi phỏng vấn và cùng được nhận vào làm việc . Thêm 1 điều thú vị nữa là bọn em lại có cùng 1 ông chủ .

- Anh ngưỡng mộ tình bạn của bọn em đấy . Nhưng ... cách đối xử của Ái Linh dành cho em, em không buồn sao ?

Gia Thanh lắc đầu:

- Mọi người đều có những cái không hài lòng trong công việc, cuộc sống, cả trong tình bạn nữa . Ái Linh cũng thế . Em chỉ tiếc là mình không chia sẻ được những gì Ái Linh phải chịu đựng đâu . Anh hãy cố gắng giúp đỡ Ái Linh!

Trung Kiên im lặng, anh thấy thương cho Gia Thanh quá, 1 con người sống luôn vì người khác, thế mà họ không biết .

Ở khách sạn Thái Bình, không ai không biết Ái Linh . Tính tình kỳ cục, luôn ganh tỵ với người hơn mình .

Nhiều lần đến khách sạn, anh để ý thấy Ái Linh luôn lạm dụng thời gian để làm việc riêng . Thậm chí nói xấu luôn cả người vắng mặt . Tính cách như thế, anh không thích . Ái Linh cũng có nhiều lần chống đối Gia Thanh trước mặt giám đốc . Nhưng anh thì không thể nói ra, bởi vì anh không muốn tình bạn của họ bị rạn nứt . Còn im lặng ?

Trung Kiên sợ 1 ngày nào đó Gia Thanh bị Ái Linh làm tổn thương . Trung Kiên, với tư cách là phó giám đốc công ty du lịch Thái Bình và còn là bạn của Gia Thanh và Ái Linh, anh phải làm sao để họ vẫn có mãi 1 tình bạn tốt đẹp đây ? Thật cũng là 1 vấn đề nan giải .

Gia Thanh hươ hươ tay trước mặt Trung Kiên:

- Anh suy nghĩ gì vậy ? Nếu thấy lời đề nghị của em không thích hợp thì anh đừng bận tâm .

- Không phải . Anh đang nghĩ để tình bạn giữa em và Ái Linh mãi mãi tốt đẹp . Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không trở mặt với nhau .

- Tất nhiên rồi . Hiện tại chúng em vẫn tốt mà . Trung Kiên này!

- Em nói đi!

- Hay anh làm anh trai của bọn em ? Í mà không được . Chỉ làm anh trai của 1 mình em thôi . Còn Ái Linh, chắc nhỏ ấy không chịu đâu, vì anh là thần tượng trong tim nhỏ ấy mà .
- Anh thì khác, anh chỉ muốn làm anh trai của Ái Linh để dạy dỗ cô ấy . Ái Linh còn ngông cuồng lắm .

Gia Thanh lắc đầu lia lịa:

- Em hồng chịu . Anh thiên vị . Anh không thương em, anh đáng ghét .

Trung Kiên dỗ dành:

- Đâu phải làm anh trai mới thương đâu .
- Vậy ...

Trung Kiên chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình thì điện thoại cầm tay của Gia Thanh có tín hiệu . Cô giờ tay:

- Em xin lỗi .

Tế nhị, Trung Kiên đứng lên . Chợt nhiên anh muốn biết Ái Linh làm gì ở phía sau mà từ khi về nhà đến giờ không thấy mặt cô .

Lọt qua tấm vách ngăn, Trung Kiên thấy Ái Linh đang ngồi bên đồng báo xé vụn . Anh tiến lại:

- Ái Linh!

Nhưng cô vẫn không quay mặt lại .

- Sao em lại ngồi đây ?
- Em không muốn cản trở không gian riêng tư của 2 người .
- Em nói gì vậy ?
- Lãng mạn quá, tình cảm quá . Em chỉ thừa thôi .
- Ái Linh!

Trung Kiên giật tờ báo trên tay cô:

- Tờ báo đâu có tội, em xé vụn nó chi vậy ?

Ái Linh giằng lại:

- Cứ mặc kệ em . Nhờ có nó nên em đỡ tức hơn .

Trung Kiên ngồi xuống bên Ái Linh:

- Ai đã làm cho em tức ? Nói anh nghe .

- Anh chứ ai .

- Anh ?

Trung Kiên chỉ vào ngực mình:

- Anh đã làm gì nào ?

Ái Linh bậm môi:

- Anh quan tâm đến Gia Thanh mà không quan tâm đến em, không cần biết em nghĩ gì .

- Em tức anh là vì việc đó à ?

- Còn nữa . Em và Gia Thanh vừa là đồng nghiệp và là bạn của anh, vậy mà anh đối xử không công bằng . Anh nâng đỡ Gia Thanh quan tâm ra mặt, cả người ở công ty và khách sạn cũng biết . Anh có biết anh làm như vậy là tàn nhẫn với em không .

- Ái Linh! Em nói vậy là không đúng rồi . Anh chưa bao giờ thiên vị ai, kể cả Gia Thanh .

- Vậy tại sao Gia Thanh từ 1 nhân viên bình thường sớm bước lên cái ghế trưởng phòng công ty du lịch, cái đó không phải anh nâng đỡ là gì ?

Trung Kiên nhìn chùng về phía trước .

- Nói mà không suy nghĩ, em không sợ Gia Thanh buồn sao ? Cô ấy là bạn em đó Ái Linh .

- Bạn thì sao ? Trong cuộc sống, không ai vì người mà phải vì mình trước . Thế Gia Thanh có vì em không mà em phải vì nó ?

Trung Kiên không bằng lòng:

- Em càng nói càng sai . Từ lúc quen biết em và Gia Thanh đến giờ, anh cảm nhận được Gia Thanh là 1 người bạn tốt .
- Em không tốt ư ?
- Ý anh không phải vậy . Anh muốn nói, em đừng để mất 1 người bạn như Gia Thanh và đừng bao giờ nghĩ sai về cô ấy .
- Hừ! Mỗi 1 câu nói mỗi 1 lời nói anh đều bênh vực Gia Thanh, còn bảo không thiên vị là gì .

Ái Linh bực bội:

- Anh ra ngoài với Gia Thanh đi, đừng quan tâm đến em làm gì .
- Ái Linh! Anh biết em ước mơ gì và khao khát những gì . Nhưng những cái em đạt được không phải do người khác giúp đỡ, mà phải ở tài năng và khối óc của em . Cũng không nên ganh tị với Gia Thanh . Cô ấy được như ngày hôm nay là do cô ấy tự phấn đấu . Em hãy cố gắng đi, rồi em sẽ có được những gì em muốn .
- Thật không ?

Ái Linh quay lại:

- Kể cả tình yêu ?
- Sự phấn đấu của em sẽ được đáp trả .

Ái Linh ôm cánh tay Trung Kiên, ngả đầu lên vai anh thút thít .

- Trung Kiên! Lúc nào em cũng mặc cảm vì số phận cô nhi của mình . Không phải em không phấn đấu, nhưng càng phấn đấu càng không thấy thành quả . Em mệt mỏi lắm rồi, anh Kiên ạ .

Trung Kiên an ủi:

- Đừng nên nản lòng, phải có niềm tin vào chính mình mới được . Huống chi bên cạnh em còn có anh và Gia Thanh mà . Mọi người sẽ không bỏ mặc em đâu .
- Cám ơn anh, Trung Kiên .

- Em khờ quá .

2 người trò chuyện, Ái Linh cố tình kéo dài thời gian bên Trung Kiên .

Cô muốn Gia Thanh biết, cô và Trung Kiên mới là 1 đôi .

Còn Trung Kiên thì vô tư, anh nghĩ chỉ là an ủi Ái Linh, những con người đang khao khát tình cảm gia đình và sự quan tâm .

Gia Thanh sau khi nghe xong điện thoại không thấy Trung Kiên đâu, cô tưởng anh đã về vì có công việc nên cũng chẳng muốn tìm kiếm .

Nhớ đến Ái Linh và khuôn mặt không được vui của bạn lúc nãy, Gia Thanh liền đứng dậy . 1 cái chân đau, cô đành phải cò cò . Nhưng đến khi vừa đến miếng vách ngăn, cảnh tượng trước mắt làm Gia Thanh lúng túng lùi lại .

Ái Linh và Trung Kiên bên nhau trông thật tình tứ . 1 cảm giác thân thiện vừa đến, vèo biến mất . Gia Thanh trở lại ghế ngồi . 1 nỗi buồn len nhẹ trong cô .

- Chào trưởng phòng!

- Chào trưởng phòng!

- Chào!

- Xin chào!

Gia Thanh gật đầu đáp lễ nhân viên . Cô mới nghỉ phép chưa đầy 1 tuần mà hình như nhớ mọi người đến quay cuồng .

Không cầm lòng được nên Gia Thanh phải có mặt ở công ty sớm hơn dự định . Quả thật không nơi nào làm cô quyến luyến và khó quên như nơi này .

Công ty du lịch Thái Bình, cô còn nhớ ngày đầu tiên vào làm . Công việc mới mẻ, mọi người thì xa lạ, thêm trong tờ khai lý lịch cô là 1 cô nhi, nên không tránh khỏi những ánh mắt thương hại, coi thường .

Nhưng với sự tự tin và chấp nhận cuộc sống, Gia Thanh phớt lờ

những ánh mắt, bỏ ngoài tai những lời nói mà hòa mình vào công việc, hòa mình với mọi người . Tập quen dần với phong cách làm việc và phong cách sống mà trước đây cô chưa hề trải qua .

Khó khăn này nối tiếp khó khăn khác, có những lúc Gia Thanh thấy mình như muốn bỏ cuộc vì mệt mỏi .

Nhưng sự khó khăn đã tôi luyện con người, đã giúp Gia Thanh dần thành công và được sự yếu mềm của nhiều người trong công ty và cả khách sạn thuộc bộ phận quản lý của công ty du lịch Thái Bình . Tổng giám đốc tin tưởng, mọi người trong công ty cởi mở tấm lòng yêu mến và chào đón cô . Gia Thanh còn có thêm người bạn và 1 người đồng hành như Trung Kiên và Ái Linh thì còn mong muốn gì hơn . Niềm hạnh phúc với những người cô nhi như cô thế là quá lớn .

Bỏ qua số phận mình, Gia Thanh tham gia công việc rất say mê . Không ngại khó . Là 1 nhân viên năng động và có tinh thần trách nhiệm cao .

Ở lĩnh vực du lịch, Gia Thanh là người rất am hiểu . Du khách nào được cô hướng dẫn luôn luôn hài lòng .

Có đầy đủ chỉ tiêu của nhân viên giỏi, chẳng bao lâu Gia Thanh được đề bạt lên chiếc ghế trưởng phòng .

Ở vào vai trò mới, lúc đó Gia Thanh thấy cũng có nhiều áp lực vì có người ganh tị không hài lòng . Nhưng nhờ có sự động viên của Trung Kiên nên Gia Thanh phần nào vững vàng hơn .

Hiện giờ Gia Thanh đảm đang đến 2 phần trách nhiệm: Trưởng phòng điều hành ở công ty du lịch và điều hành luôn cả đội ngũ nhân viên ở khách sạn Thái Bình .

Công việc đối với Gia Thanh không còn đơn giản như lúc là 1 hướng

dẫn viên du lịch . Được đi đây đi đó, không căng thẳng và nhiều áp lực .

Điều Gia Thanh đang lo nhất là mấy lúc gần đây, công ty có chiều hướng đi xuống . Nhiều tour trước đây đã bị công ty khác tranh giành . Khách đến càng ít thì công ty và khách sạn có nguy cơ .

Gần bó 7 năm đời mình ở công ty, nhờ công ty mà Gia Thanh mới có được như ngày hôm nay . Cô không thể vô tư như những người khác, chỉ lo cho mình mà không nghĩ đến lợi ích chung .

Có nhiều đêm Gia Thanh mất ngủ, nhưng vẫn chưa tìm ra được xu hướng mới . Đến công ty mà lòng đầy nặng nề .

- Chị Gia Thanh!

Giật mình thoát khỏi suy nghĩ, Gia Thanh ngẩng lên:

- Cô là ...

- Hà My . Chị không nhớ em sao ? 2 tháng trước, chị giới thiệu em vào làm việc ở khách sạn Thái Bình đó .

Gia Thanh vỗ trán:

- Chị nhớ rồi . Xin lỗi em .

- Không có gì .

Gia Thanh hỏi thăm:

- Công việc em thế nào rồi ? Có thích hợp không ?

Hà My cười tươi:

- Nhờ chị Phương Bình hướng dẫn, nay em được đưa qua khâu phục vụ ăn uống cho nhà hàng .

- Chúc mừng em . Cố gắng lên nhé!

- Cám ơn chị .

Gia Thanh kéo Hà My qua hành lang phải của công ty:

- Em đi đâu vào đây ? Không làm việc sao ?

- Chưa đến ca của em mà . Em cố tình đi sớm ghé đây thăm chị 1 chút . Nghe chị Phương Bình nói, chị bị tai nạn phải không ? Bây giờ chị sao rồi ?

- Không có gì nữa .

- Em không hiểu ?

- Mọi cái đã qua và hôm nay chị bắt đầu làm việc trở lại, tuy cái chân còn hơi nhức 1 chút thôi .

- Sao chị không nghỉ thêm đi ?

Gia Thanh lắc đầu:

- Chị nghỉ như vậy đủ rồi, với lại chị nhớ công việc lắm .

Hà My trêu chọc:

- Nhớ công việc hay nhớ chàng ?

- Nhỏ này! Chàng ràng thì có .

- Cái đó em hồng biết à nha . Nhưng có người đang tức lên vì chị đấy .

- Ai ?

- Là chị Ái Linh đấy . Hồng biết mấy ngày nay chị ấy bị "tẩu hỏa nhập ma" hay sao ấy . Hễ ai mà nhắc đến tên chị và phó giám đốc Trung Kiên thì chị Ái Linh hét lên và cấm mọi người không được nói chuyện luôn .

Hà My tò mò:

- Giữa 2 chị đã xảy ra chuyện gì phải không ?

Gia Thanh lắc nhẹ:

- Không có .

- Vậy tại sao ... chị Ái Linh hình như đang căm ghét chị lắm .

- Chắc có chuyện gì đó hiểu lầm thôi . Em đừng bận tâm . À! 1 tuần nay chị nghỉ, khách sạn có gì mới không ?

- Vẫn bình thường như mọi ngày . Cách đây 5 hôm có 2 vị khách đến thuê phòng, nhưng không phải bên công ty du lịch Thái Bình giới thiệu qua . Họ là 2 người đàn ông, có gì đặc biệt lắm .
- Họ đăng ký phòng nào ?
- Khu riêng biệt dành cho những người khách đặc biệt . Họ "xộp" lắm, đòi thuê 1 hướng dẫn riêng . Bên công ty giới thiệu qua mà chẳng có người nào họ vừa ý cả . Đã thế, còn chê trách chúng ta đủ thứ . Nào là chẳng có lấy 1 hướng dẫn giỏi thì làm sao mà kinh doanh ... Em nghe mà phát tức đấy . Công ty du lịch Thái Bình mà không có hướng dẫn viên giỏi là sao ?
- Thế bên công ty có cử người khác sang không ?
- Rồi . Anh Trung Kiên mới gặp họ hôm qua .
- Sao ?
- Tình hình như thế nào thì em không biết . Chị có thể hỏi anh Trung Kiên ấy . Nhưng cẩn thận chị nhé, mấy hôm nay anh ấy có vẻ căng thẳng lắm .
- Có chuyện gì nữa à ?
- Em nghe mọi người nói với nhau, công ty du lịch và khách sạn Thái Bình sắp có chủ mới .
- Sao lại có chuyện đó nữa ?
- Công ty ít nhận tour, khách sạn ít khách, thua lỗ . Nợ chồng chất nên buộc phải bán cho chủ mới . Nghe nói người muốn mua lại công ty và khách sạn chúng ta là 1 vị khách nước ngoài . Chị biết đó, nếu để rơi vào tay người nước ngoài thì công ty và khách sạn không còn tồn tại . Có thể nơi này sẽ trở thành 1 nơi vui chơi, vũ trường hay quán bar chẳng hạn .
- Không thể như thế được .

- Em đang lo đổi chủ mới thì họ sẽ sa thải hết nhân viên ở đây . Lúc đó có biết bao người thất nghiệp và rồi cuộc sống họ sẽ ra sao ?
- Chị có biết công ty nợ, nhưng khoảng nợ ấy không đến nỗi phải đổi chủ . Để chị đi gặp phó giám đốc .
- Chị Gia Thanh!

Gia Thanh phẩy tay:

- Em về khách sạn làm việc đi . Bằng mọi cách, chị sẽ không để công ty và cả khách sạn rơi vào tay người khác đâu .
- Chị ơi! Đây là tin bọn em nghe được, không biết có phải là sự thật không .
- Em yên tâm đi!

Nhìn theo dáng đi không được nhanh nhẹn lắm của Gia Thanh vì cái chân còn đau, Hà My thấy thương Gia Thanh vô cùng . Trong những người bạn cô quen không ai tốt với cô như Gia Thanh cả .

Đi hết dãy hành lang, Gia Thanh đến trước văn phòng làm việc của Trung Kiên . Cô chưa kịp gõ cửa thì đã nghe tiếng nói:

- Phó giám đốc không có trong ấy đâu .

Gia Thanh quay lại:

- Chị Phương Bình! Sao chị lại ở đây ?
- Chị cũng đi tìm Trung Kiên như em, nhưng thư ký nói anh ta đã ra ngoài .
- Ra ngoài ?

Gia Thanh nhíu mày:

- Ra ngoài làm gì ?
- Chị đâu biết . Hay đợi Trung Kiên về hỏi đi .
- Biết bao giờ anh ấy mới về .

Phương Bình nhìn vẻ nôn nóng của Gia Thanh liền hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng lắm à ?

Gia Thanh nắm lấy tay Phương Bình kéo đi:

- Công ty và khách sạn của chúng ta sắp thay đổi chủ mới, phải không chị ?

Phương Bình trợn mắt:

- Ai nói với em ?

- Vừa bước vào công ty, em đã nghe xôn xao về chuyện này . Có người muốn mua lại toàn bộ khách sạn và tiếp nhận công ty .

- Chuyện có thay đổi chủ mới hay không thì chị không nghe nói . Nhưng bên hội đồng quản trị đang làm áp lực với chúng ta vì mấy lúc gần đây công ty có chiều hướng đi xuống . Việc kinh doanh của khách sạn có phần vắng khách . Thêm khoảng nợ năm rồi chưa thanh toán . Chị nghĩ chúng ta sắp gặp khó khăn rồi .

- Vậy là có người tiếp nhận không là 1 tin đồn ? Thế ban giám đốc đã có hướng giải quyết gì chưa ? Chẳng lẽ đầu hàng sao ?

Phương Bình trầm giọng:

- Nếu tiếp tục trong tình trạng ế ẩm thì tiền đâu mà thanh toán nợ . Có người bỏ tiền ra trả hết nợ thì khỏi phải tuyên bố phá sản . Nhưng công ty và khách sạn phải thuộc về chủ nợ .

- Tại sao đi đến tình trạng này ? Chẳng phải mấy năm qua, chúng ta kinh doanh tốt lắm sao ?

- Em nói không sai . Nhưng đồng lời mấy năm qua lại đổ vào khoản nợ mấy năm trước . Cứ như thế đến bao giờ mới xong ?

Gia Thanh bần thần:

- Chị có biết khoản nợ của chúng ta không ?

- Độ phải 2 tỷ .

- Với 1 cơ ngơi làm ăn như thế này, khoản nợ ấy không phải là lớn

lắm . Tại sao chúng ta không vay ngân hàng để thanh toán ?

- Không phải không vay, nhưng bên hội đồng quản trị không cho vay . Họ đang muốn làm khó tổng giám đốc của chúng ta .

- Ép người ?

- Em biết đó, trên đời này cái gì không thích thì sẵn sàng bỏ đi . Với lại tổng giám đốc của chúng ta không cùng phe với họ, họ tẩy chay cũng đúng thôi . Chị thấy tiếc cho tổng giám đốc, cả đời vì cơ ngơi này, cuối cùng chẳng được gì . Thương trường cũng như chiến trường, kẻ mạnh thì thắng .

Gia Thanh mím môi:

- Chị có biết đích xác người nào sẽ tiếp nhận nơi này không ?

- Ông ta là người sống ở nước ngoài và hiện giờ đang có mặt tại Thành phố Hồ Chí Minh này .

- Em muốn gặp ông ta .

- Không là chuyện đơn giản đâu . Cả tổng giám đốc còn không biết ông ta là ai . 1 con người cực kỳ đặc biệt . Nghe nói tuần rồi, ông ta gọi đến hội đồng quản trị 1 lời nhắn: "Ông ta rất thú vị về công ty du lịch Thái Bình và cả khách sạn Thái Bình . Ông ta hy vọng nó sớm thuộc về ông ta".

Gia Thanh bực tức:

- Không thể nào . Em nhất định không để ông ta đạt được mục đích của mình đâu .

- Em định làm gì ?

- Em chưa biết . Nhưng em không thể để hội đồng quản trị ép tổng giám đốc đến bước đường cùng .

- Chị cũng suy nghĩ như em, nên mới đi tìm phó giám đốc . Nhân viên khách sạn cũng phản đối đến cùng việc tiếp nhận tân tổng giám

đốc mới .

Gia Thanh đập tay vào cánh cửa:

- Chuyện đến nước này mà Trung Kiên còn đi đâu nữa ? Hay anh ta không muốn quan tâm đến ?

Phương Bình nhìn xuống khoảng sân rộng của công ty, ánh mắt vô tình của cô thấy 1 đôi nam nữ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ tâm đắc lắm . Phương Bình thúc nhẹ vai Gia Thanh:

- Ê! Có phải Trung Kiên không ?

Hướng ánh mắt theo tay chỉ của Phương Bình, Gia Thanh đành mặt lại:

- Hừ! Công việc của anh ta là như thế đấy . Vô trách nhiệm! Có lẽ từ lâu em đã nhìn lầm con người này .

Gia Thanh quay lưng bỏ đi . Phương Bình vội theo:

- Em đi đâu đó ?

- Sang khách sạn gặp Nhật Hùng .

- Không gặp Trung Kiên sao ?

- Chị đừng nói là em tìm anh ta .

Phương Bình lắc đầu . Cô quá biết tính Gia Thanh . Lại 1 phen tức giận với Trung Kiên nữa rồi .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 2

Cộc ... cộc ... cộc ...

Gia Thanh uể oải:

- Mời vào!

Cánh cửa phòng được đẩy nhẹ . Gia Thanh xoay ghế lại để đối diện với người khách mới đến . Vừa nhìn thấy Trung Kiên, cô lạnh giọng:

- Anh tìm em có việc gì ?
 - Bộ có việc mới tìm em được sao ?
- Trung Kiên ngồi xuống đối diện với Gia Thanh:
- Sao lúc trưa em không xuống ăn cơm với mọi người ?
 - Em không đói .
 - Đó là 1 lý do ?
 - Anh muốn biết lý do nào khác nữa à ?
 - Không . Anh chỉ quan tâm em, sợ em không được khỏe .

Gia Thanh nhếch môi:

- Cám ơn anh . Em nghĩ sự quan tâm của anh, em không xứng đáng nhận đâu . Anh hãy dành cho người nào xứng đáng hơn đi .

Trung Kiên cau mày:

- Em nói gì vậy ?
- Anh không hiểu thật sao ?
- Gia Thanh! Em đang giận anh đấy ư ?
- Không có .
- Vậy tại sao ...
- Đừng hỏi em nữa Trung Kiên . Em mệt mỏi lắm rồi .
- Vì anh à ?
- Không . Vì những gì đang diễn ra thì đúng hơn . Nếu anh còn cho phép mình quan tâm thì hãy quan tâm đến sự sống còn của công ty và khách sạn . Đó mới là điều quan trọng .
- Em lo lắng về tân tổng giám đốc sắp tiếp nhận công việc ở đây ?
- Có gì mà lo lắng chứ . Em chỉ thấy tiếc cho tổng giám đốc, hơn nữa đời người vì cơ ngơi này để rồi cuối cùng bị người ta lấy đi không hề thương tiếc .
- Trong cuộc sống có muôn vàn sự đổi thay . Cái cũ không mất đi thì làm gì cái mới hình thành . Sự thay đổi này cũng là quy luật tự nhiên thôi .
- Anh ...

Trung Kiên ngăn lại:

- Nghe anh nói hết đã . Không cần biết mọi người đang bàn tán những gì, nhưng hội đồng quản trị vẫn chưa có quyết định chính thức em không nên lo lắng nhiều . Bằng tất cả khả năng của mình, anh sẽ bảo vệ và ủng hộ tổng giám đốc Lưu đến cùng .

Gia Thanh ngập ngừng:

- Anh không phải ...
- Nè! Đang nghĩ xấu cho anh phải không ?
- Ai biểu anh thanh thoi quá chi, làm cho em hiểu lầm .
- Ôi trời ơi! Anh ra ngoài không phải là anh đi dạo đâu, mà anh đang

nghĩ cách đó .

- Thế anh đã nghĩ được cách gì chưa ?

- Tạm thời thì chưa, nhưng sẽ có .

Trung Kiên nheo nheo mắt:

- Bây giờ anh đã biết thêm lý do vì sao trưa nay em không xuống ăn cơm cùng mọi người rồi .

- Lý do gì ?

- Đang giận anh vì thấy anh không lo lắng gì cho công ty .

- Hồng dám đâu . Tại lúc trưa này ...

Trung Kiên bất ngờ kéo tay Gia Thanh:

- Không tại không bởi gì nữa . Đi ăn với anh!

- Em không đói .

- Không đói cũng phải ăn . Không ăn làm sao có sức mà cứu giúp công ty .

- Nhưng ... lỡ hứa mất rồi . Hay để chiều ăn luôn .

- Không được .

2 người giằng co qua lại, đúng lúc cửa phòng bật mở . Ái Linh đứng sừng sững, nét mặt tái đi .

- 2 người đang làm gì vậy ?

Gia Thanh rút tay mình ra khỏi tay Trung Kiên . Cô lúng túng giải thích:

- Anh Kiên muốn mời tao đi ăn, nhưng tao thì ...

- Quan tâm cho nhau quá phải không ? Phó giám đốc giờ làm việc thì không làm mà đến đây tình tự . Trung Kiên, Gia Thanh! Nếu tôi thông báo tin này lên thì mọi người sẽ nghĩ sao ?

- Ái Linh!

Trung Kiên bước đến trước mặt cô .

- Nếu em thích thông báo thì thông báo . Bọn anh không làm gì sai nên không phải sợ .

- Anh đừng khiêu khích em .

Gia Thanh chen vào đứng giữa 2 người:

- Đừng như thế mà! Chúng ta đều là bạn, chuyện không có gì đừng làm nghiêm trọng hơn .

Cô nắm tay bạn:

- Đến ghế ngồi đi . Tìm tao có việc gì ?

Ái Linh giật mạnh tay lại:

- Định nhờ mày 1 việc, nhưng bây giờ không cần thiết nữa .

- Mày giận tao à ?

- Không dám, tao làm gì có tư cách giận trưởng phòng chứ .

- Ái Linh!

Gia Thanh nhìn thẳng mặt bạn:

- Mà mày không hài lòng tao điều gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng tạo không khí ngột ngạt, khó chịu lắm .

Ái Linh nhếch môi:

- Tao xem mày là bạn, nhưng mày có xem tao là bạn hay không cái đó còn hỏi lại mày .

- Ái Linh!

- Mày làm cho tao không hài lòng về mày nhiều lắm . Tại sao tao và mày cùng làm cho 1 ông chủ, mà mày được tín nhiệm được quan tâm còn tao thì không (bà này dzô dziên hít nói luôn, được tín nhiệm hay không thì phải tùy theo bà có khả năng chứ bộ). Tổng giám đốc thương yêu mày, Nhật Hùng và cả Trung Kiên cũng quan tâm mày ? Tại sao ? Mày có gì hơn tao chứ ? Hoàn cảnh xuất thân, bằng cấp, học lực, tinh thần trách nhiệm ... chúng ta đều là cô nhi là bạn đồng hành ... Có những lúc tao thấy thương mày lắm, 1 người bạn tốt của tao . Nhưng không hiểu sao lúc này đây, tao cảm thấy ghét mày, và nhất là khi thấy vui vẻ bên Trung Kiên .

Những lời của Ái Linh như xoáy vào lòng Gia Thanh . Cô thật không dám nghĩ Ái Linh có thể nói lên điều đó . Thì ra bấy lâu nay trong tâm trí Ái Linh, cô vừa là 1 người bạn vừa là kẻ thù . Những gì cố gắng vun đắp không còn ý nghĩa sao ?

Gia Thanh đau đớn:

- Mày căm ghét tao đến như thế sao ?

- 3 năm ... đã quá sức chịu đựng của tao rồi . Tao không muốn làm trò cười trước mặt người khác, tao không muốn là cái bóng của mày . 3 năm đẹp đẽ giả tạo không còn tồn tại . Tao muốn quên nó đi để bắt đầu lại .

- Ái Linh! Tao không cho mày nói như vậy .

- Tại sao không . Nếu mày là người bạn tốt thì mày đâu nhẫn tâm cướp đi những gì của tao . Hình như tao đã lừa mày, Gia Thanh ạ . Những gì mày thể hiện đều là giả tạo cả .

Những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt đẹp của Gia Thanh . Cô khóc không phải vì những lời nói vô tâm của Ái Linh, mà cô buồn vì bấy lâu chơi thân với nhau mà Ái Linh vẫn không hiểu được cô .

Gia Thanh không có ý tranh giành, lúc nào cô cũng tạo những điều kiện tốt đẹp cho Ái Linh .

Cô biết, nỗi mặc cảm về số phận của Ái Linh không giống cô . Lúc nào nó cũng có thể bộc phát và dễ nản lòng trước khó khăn .

Cô cũng biết Ái Linh thầm ganh tị với cô về những gì cô đạt được .

Nhưng Gia Thanh không để tâm, cô rất muốn san sẻ cho bạn . Thậm

chỉ có thể nhường tất cả lại cho Ái Linh . Thế nhưng, tại sao Ái Linh lại không chịu hiểu cô ?

Giọng Ái Linh cay nghiệt:

- Mà khóc à ? Giọt nước mắt đó dành cho ai ? Cho tao hay cho mày ?

Nén lòng, Gia Thanh dịu dàng:

- Ái Linh! Có lẽ mày hiểu lầm hay đang giận tao điều gì, nhưng những lời nói không suy nghĩ đó tao không để tâm đâu .

- Ha ha ha ... Mày tưởng tao đóng kịch à ? Là thật đó .

Đáng lý ra chuyện của 2 người bạn với nhau, Trung Kiên không nên xen vào . Tưởng trong lúc tức giận Ái Linh có thể nói bừa . Nhưng nào ngờ càng nói cô càng quá đáng . Giọng Trung Kiên nghiêm nghị:

- Ái Linh! Em có thể thốt ra những lời nói đó với người bạn thân của mình sao ?

- Tại sao không được ? Gia Thanh là bạn em thì sao ? Em không có quyền nói ư ?

- Nhưng em đã xúc phạm đến Gia Thanh . Cô ấy làm lỗi gì với em ?

- Lại bênh vực . Em và Gia Thanh đều là bạn của anh, nhưng tại sao lúc nào anh cũng bênh vực Gia Thanh mà chỉ trích em ?

- Anh không bênh vực ai cả . Anh biết Gia Thanh không hề có lỗi trong câu chuyện của em . Từ lúc em bước vào đây tới giờ, em không tiếc lời chỉ trích và xúc phạm . Em nuôi trong lòng ý nghĩ ganh ghét Gia Thanh là em sai .

Trung Kiên đặt tay lên vai Ái Linh:

- Mọi thứ trên đời này không phải tự nhiên mà có . Gia Thanh được như ngày hôm nay là nhờ sự cố gắng và phấn đấu của cô ấy . Em cũng có thể giống như Gia Thanh mà .

- Được sao ? Anh đừng có gạt em nữa . Gần 6 năm qua, em phục vụ trong ngành khách sạn để rồi cuối cùng em được cái gì ? Mọi người xem thường em . Phương Bình khiển trách luôn miệng, Nhật Hùng thì bắt em làm như thế này, thế nọ . Còn anh ? Là 1 người bạn của em, anh đã làm gì được cho em, hay ngày 1 xa rời em ? Thử hỏi, em còn cố gắng làm gì nữa ?

- Ái Linh! Anh không cho phép em nói như vậy . Tất cả mọi người đều yêu thương em, quan tâm đến em . Anh và Gia Thanh chưa bao giờ có ý nghĩ bỏ rơi em . Đừng suy nghĩ lung tung!

- Quan tâm ? Yêu thương ?

Ái Linh mím môi:

- Tất cả dành cho Gia Thanh thì đúng hơn . Nhưng em không cam tâm . Lý Gia Thanh có gì hơn em đâu . Tại sao anh lại yêu nó mà

không yêu em ?

- Ái Linh! Không được nói lung tung .

- Không đúng à ? Ánh mắt anh dành cho Gia Thanh đã nói lên tất cả .
Sao anh không dám thừa nhận chứ ?

- Anh ...

Trung Kiên chống chế:

- Anh quan tâm Gia Thanh như quan tâm 1 người bạn .

- Thật ư ?

- Nghe lời anh, đừng làm mất hòa khí trong tình bạn .

Ái Linh nhìn thẳng vào mặt Trung Kiên:

- Tại sao anh cứ lo sợ em và Gia Thanh trở mặt nhau ? Nhưng nếu điều ấy có xảy ra, anh nên vui mừng mới đúng .

- Anh không hiểu em nói gì ?

- Xin lỗi nha, em không biết anh chậm hiểu như vậy .

Ái Linh quay mặt:

- Thôi được, em không làm anh khó xử ở đây . Nhưng chuyện hôm nay, em không bỏ qua đâu . Người ta lấy của em cái gì thì em đòi lại cái ấy .

Bước ngang mặt Gia Thanh, cô gằn giọng:

- Mà hãy chờ đó đi!

Trung Kiên vội theo:

- Ái Linh! Ái Linh!

Anh nhìn theo dáng cô 1 cách bất lực . Ái Linh! Địa vị và sự hơn thua quan trọng đối với em như vậy sao ?

Ái Linh ra khỏi phòng từ lâu mà không khí ngột ngạt vẫn còn .

Căn phòng yên lặng thật đáng sợ, có thể nghe được tiếng thở dài của cả 2 .

Nhiều lần Trung Kiên định lên tiếng, nhưng khuôn mặt lạnh như băng của Gia Thanh làm cho anh chùn lòng .

Như thế này mãi làm sao anh chịu đựng được . Bỏ ra ngoài cũng không được . Cuối cùng Trung Kiên phải đối diện với Gia Thanh:

- Tại sao em im lặng ? Nói gì đi chứ!

- Nói gì bây giờ . Lời Ái Linh không quá đáng lắm đâu . Em đã tranh giành tất cả những gì đáng lẽ phải thuộc về nó . Ái Linh trông cậy nơi anh, hy vọng nơi anh rất nhiều . Trung Kiên! Anh hãy quan tâm đến Ái Linh nhiều 1 chút . Đừng để nó phải đi đến tận cùng của tuyệt vọng .

- Cả em mà cũng nói như vậy ư ? Tại sao em cho rằng anh không quan tâm đến Ái Linh ? Em là bạn và Ái Linh cũng là bạn của anh . Có điều sự quan tâm dành cho Ái Linh khác với em thôi . Gia Thanh

à! Chẳng lẽ em không hiểu tâm ý của anh ?

Gia Thanh cười buồn:

- Có thể em không đủ thông minh để hiểu . Nhưng em không muốn vì anh hay vì ai đó mà bọn em căng thẳng với nhau . Ái Linh nghĩ về em nhiều, đối với nó anh rất quan trọng . Thôi anh hãy nghĩ về Ái Linh đi . Em tin 2 người sẽ tìm được hạnh phúc .

Trung Kiên phản đối:

- Nhưng anh không yêu Ái Linh . Anh không thể ép con tim mình làm điều ngược lại .

- Ái Linh có gì không tốt ? Nó vừa đẹp vừa giỏi và em cảm nhận được nó rất yêu anh .

- Thế còn em thì sao ?

- Em hả ? Mãi mãi là 1 người bạn và 1 người em gái tốt của anh . Xin lỗi anh vì em phải nói lên điều đó . Anh không phải là đối tượng em đang tìm kiếm . Đừng phí thời gian cho mình, anh Kiên à .

Mắt Trung Kiên tối lại:

- Sao em lại tàn nhẫn với anh thế, Gia Thanh ?

- Đừng buồn và cũng đừng giận em . Thú thật, em sợ lắm cái không khí ngột ngạt khó thở này . Coi như em cầu xin anh, đừng tạo thêm áp lực cho em . Công việc, với em như thế đã quá đủ rồi . Hãy để cho em có 1 cuộc sống bình yên . Được vậy em cảm ơn anh nhiều lắm .

Gia Thanh chấm dứt câu chuyện .

- Em muốn yên tĩnh 1 mình .

Trung Kiên buồn bã:

- Anh ra ngoài . Nhưng anh vẫn hy vọng em thay đổi suy nghĩ của mình .

Gia Thanh thở dài . Trung Kiên và Ái Linh đều cố chấp như nhau .

Đang kiểm tra sổ liệu khách du lịch tham gia ở tại khách sạn mà công ty Thái Bình vừa nhận tour, Gia Thanh nghe có tiếng hét lớn .

- Ai ? Ai là người chịu trách nhiệm khu ăn uống của phòng 312 ?

Trong nhóm nhân viên đang đứng cúi mặt dưới cái nhìn như tóe lửa của Ái Linh, có 1 cô gái bước ra:

- Em ạ .

- Là cô hả Hà My ? Cô phục vụ trong ngành này được mấy năm rồi ?

- Dạ, 3 năm .

- 3 năm cũng đủ để cho cô học hỏi và hiểu biết có đúng không ? Thế tại sao cô giống như người mới vào vậy ?

- Thưa chị, em đã làm sai điều gì ?

- Làm sai mà không biết còn hỏi ngược lại tôi nữa à ?

- Em ...

- Khách ở phòng 312 gọi phở bò tái, sao cô lại mang nạm ? Gọi cái này cô mang cái khác, cô phải muốn đuổi khách không ?

Hà My giải thích:

- Chị Ái Linh! Chuyện ấy do nhầm lẫn, nhưng khách đã không phàn nàn rồi .

- Đợi khách phàn nàn đến chắc cô bị đuổi việc rồi đó . Hừ! Ai gửi gắm cô vào đây, tôi không biết . Làm phải cho ra làm, đừng tập tính dựa vào người khác . Không giỏi lắm đâu .

Hà My mím môi:

- Em không hề có ý nghĩ dựa vào ai, đừng nói oan cho em .

Ái Linh dừng lại:

- Hừ! Hôm nay bày đặt trả treo nữa . Được . Cô không phục tôi điều gì nói ra luôn đi . Nói đi!

Giọng áp đảo của Ái Linh làm cho Hà My bật khóc . Các nhân viên khác thì không nói được tiếng nào . Thấy thế Gia Thanh tiến lại:

- Chuyện gì vậy ?

Nhóm nhân viên cúi đầu:

- Chào trưởng phòng!

- Chào trưởng phòng!

Gia Thanh lặp lại câu hỏi:

- Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra đây ?

Ái Linh hất mặt:

- Tôi đang khiển trách nhân viên vì làm sai công việc, có ảnh hưởng gì không, thưa trưởng phòng ?

- Khiển trách nhân viên khi làm sai, tôi không có ý kiến . Nhưng giờ này là giờ làm việc, không nên tập trung và lớn tiếng ở đây . Lỡ để du khách họ nhìn thấy thì không hay lắm đâu .

Gia Thanh quay sang Hà My:

- Em khóc đấy à ? Cảm thấy uất ức khi bị khiển trách chẳng ?

- Em ...

Gia Thanh chỉ 1 nhân viên kế bên:

- Nói đi!

- Dạ thưa trưởng phòng, đó là chuyện phục vụ ở phòng 312 sáng hôm qua ạ .

- Khách trọ khiếu nại về vấn đề gì ?

- Điểm tâm buổi sáng của họ, đó là sự nhầm lẫn bên khâu tiếp tân thôi . 2 vị khách ở phòng 312 đã không phàn nàn . Chúng em đã xin lỗi rồi mà chị Ái Linh vẫn truy cứu buộc tội Hà My nên bạn ấy mới khóc .

- Hừ! Chỉ là 1 chuyện nhỏ thôi mà . Nếu khách đã không làm khó thì cần gì làm khó nhân viên của mình . Nhắc nhở họ là được rồi .

Ái Linh gần giọng:

- Bây giờ trưởng phòng giúp tôi giải quyết vấn đề hay bệnh vực cho người sai phạm đây ?

- Ái Linh! Đừng hiểu lầm ý tao . Tao chỉ muốn vấn đề không trở nên to tát thôi . Mà khiến trách Hà My như vậy làm con bé sợ khiếp luôn, mà thấy không ?

- Xin lỗi trưởng phòng nghe, tôi chỉ là 1 nhân viên, đòi hỏi phải có trách nhiệm và nguyên tắc . Nếu trưởng phòng thấy cách giải quyết của tôi không hợp lý thì tôi xin nhường phần giải quyết lại cho trưởng phòng đó .

Ái Linh bỏ đi trong sắc giận . Gia Thanh nhìn theo, lòng buồn rười rượi . Cô đã hết sức cố gắng, nhưng tại sao Ái Linh không hiểu cho cô vậy ? Tại sao Ái Linh cứ 1 mực chống đối với cô vậy ? Sự nặng nề cứ kéo dài mãi thì không biết cả 2 còn chịu đựng được không ?

Hà My xoắn 2 tay vào nhau, cô ngập ngừng:

- Xin lỗi chị Gia Thanh . Tại em mà 2 chị giận nhau .

Gia Thanh khoát tay:

- Không liên quan đến em, cũng không liên quan đến ai hết . Bản tính của Ái Linh nóng nảy như thế đó, vài ngày sẽ không còn chuyện gì nữa đâu .

Cô tự an ủi mình đó ư ? Hơn nửa tháng nay, cô và Ái Linh trở nên như 2 người xa lạ . Tình bạn này biết bao giờ dung hòa lại đây ? Vì đâu nên nông nổi này ?

1 nhân viên lên tiếng:

- Em thấy chị Ái Linh căm ghét trưởng phòng thì đúng hơn . Chị ta ganh tị vì mình không bằng trưởng phòng .

Gia Thanh nạt:

- Đừng nói bậy!

Hà My tán thành:

- Bạn ấy nói đúng đó chị Gia Thanh . Em thường để ý mấy lúc gần đây, mỗi lần nhìn thấy chị là Ái Linh sầm mặt ngay . Vị khách nào tro quen hỏi thăm chị, Ái Linh bảo là không biết . Em thấy hình như chị ta muốn tất cả mọi người phải trách xa chị, nghĩ sai về chị .

Vừa lúc Phương Bình xuất hiện:

- Lại chuyện gì nữa ? Sao ồn ào thế ?

- Chào quản lý!

- Chào quản lý!

Phương Bình nghiêm mặt:

- Còn chưa đi làm việc, định đình công biểu tình à ?
- Nhóm nhân viên rời khỏi chỗ đứng . Khi đi qua chỗ Gia Thanh, họ không quên nắm lấy tay cô ấy như biểu lộ tình cảm .
- Hành động ấy không lọt khỏi mắt Phương Bình . Cô nheo nheo mắt:
- Thân thiện quá nhỉ! Máy lúc gần đây, chị thấy em xuống khách nhiều hơn ở công ty . Không phải do máy cô nhóc này chứ ?
 - Họ dễ thương phải không chị ?
 - Nè! Em có rảnh rồi quá thì phụ chị kiểm tra lại danh sách khách trọ phòng ở đây đi . Đừng làm cho họ phải mất việc .

Gia Thanh nhăn mày:

- Chị nói gì vậy ? Lúc nãy em qua quầy tiếp tân lấy 1 sổ tư liệu cần thiết thì nghe tiếng Ái Linh hét ở đây . Ra xem thì mới biết Ái Linh khiển trách Hà My, chuyện không đáng lắm làm con bé phải khóc . Cho nên ...

Phương Bình cướp lời:

- Em đã xen vào và 2 người cãi nhau ?
- Sao chị biết hay vậy ?
- Chuyện Ái Linh chống đối em, cả khách sạn đều biết chứ đừng nói gì đến chị .

Gia Thanh buồn buồn:

- Ra nông nổi này, em thấy khó xử quá . Có lẽ em xin tổng giám đốc đảm nhận việc ở công ty du lịch thôi .
- Nói vậy sao được . Từ lâu em đã điều hành 2 bên quen thuộc công việc, chỉ vì khó xử với người bạn mà rút lui em có thấy mình ích kỷ lắm không ? Công ty và khách sạn như là lẽ sống của mọi người, trong lúc khó khăn này, em phải gạt bỏ hết chuyện riêng tư để nghĩ đến cái chung chứ .
- Em xin lỗi .

Phương Bình khoát tay:

- Thôi thôi, càng ngày chị thấy em càng nặng tình cảm hơn đấy .

Gia Thanh im lặng . Phương Bình nói tiếp:

- Chị vẫn biết Ái Linh là bạn thân của em . Nhưng em đừng để Ái Linh chi phối em có được không ? Căng thẳng với nhau mãi như thế thì không tốt với em đâu .
- Em đâu muốn . Nhưng em đâu căng thẳng bằng nhóm nhân viên vừa rồi . Chị khó khăn quá trời luôn .
- Không tỏ ra khó khăn thì họ sẽ lơ là với công việc . Độ tuần lễ trở lại đây, khách du lịch trọ rất nhiều . 1 phần là tour du lịch của công ty, 1 phần là khách du lịch tự do . Không nhắc nhở thì người bị khiển trách là chúng ta . Hôm nay phó giám đốc Trung Kiên xuống đây mở cuộc

hợp đột xuất cũng vì những lời phiền hà của khách trọ đấy .

Gia Thanh tròn mắt:

- Có chuyện đó nữa sao ? Khách sạn thuộc quyền quản lý của công ty du lịch Thái Bình từ trước đến giờ đâu để xảy ra chuyện ấy, còn được khen tặng về phong cách phục vụ nữa mà .

Phương Bình thở hắt ra:

- Cái đó còn phải hỏi lại phong cách làm việc của Ái Linh . Khu thuộc quyền quản lý của Ái Linh liên tiếp bị khách khiếu nại . Nào là chần chờ, nào là ăn uống chậm chạp ... Thế là chuyện mình không lo, lại xen chuyện người khác . Hà My đâu thuộc quyền quản lý của Ái Linh .

- 1 khách sạn có tầm cỡ mà lại xảy ra vấn đề đó thật là không hay . Ái Linh từ trước đến nay là người cẩn thận và có trách nhiệm lắm mà .

- Chị không hiểu nổi . Nghe đâu Ái Linh còn cáu gắt với khách du lịch . Nếu tình trạng này cứ tiếp tục xảy ra thì khách sạn sẽ không còn chỗ đứng và cả công ty du lịch vẫn không cứu vãn nổi .

Gia Thanh lầm nhảm:

- Không thể như thế được . Để em đi nói với Ái Linh .

Phương Bình ngăn lại:

- Chị nghĩ không ích lợi gì đâu trong này . Ái Linh nghe em nói sao ? Ái Linh đã gặp tổng giám đốc và đề nghị rút em thẳng về công ty du lịch, Trung Kiên thay thế điều hành ở khách sạn .

- Lại thế nữa ư ? Em đã làm sai điều gì chẳng ?

- Chị nghĩ Ái Linh không muốn nhìn thấy mặt em thì đúng hơn . Ái Linh ganh tị Trung Kiên quan tâm đến em . Có 1 người bạn như Ái Linh, thà không có còn hơn . Em phải cẩn thận, Ái Linh không đơn giản chỉ gây sự với em đâu .

- Em không tin . Chị Phương Bình! Rồi tổng giám đốc quyết định như thế nào ?

- Đương nhiên là không để ý đến ý kiến cá nhân của Ái Linh rồi . Ở công ty du lịch và khách sạn này, ai mà không biết em là người có năng lực và thông minh .

- Chị quá khen em rồi .

- À! Chị còn nghe được 1 tin trong nội bộ . Sắp tới, ban giám đốc sẽ chọn và cử 1 người sang nước ngoài học nghiệp vụ . Bọn chị đoán người mà ban giám đốc chọn không ai xa lạ đâu .

- Trong công ty du lịch và khách sạn có rất nhiều người xứng đáng được chọn . Em thì không nghĩ ra được ai, đành chờ tin giờ chót thôi .

Phương Bình xỉ vào trán Gia Thanh:

- Vậy mà thường ngày thông minh, thật không thông minh tí nào . Em thử động não 1 chút thôi . Ái Linh bị loại ngay từ đầu, chị cũng không . Phó giám đốc Trung Kiên đã từng tốt nghiệp ngành khách sạn ở Nhật, người còn lại chỉ là em .

- Em ?

Gia Thanh xoa tay:

- Chị cho em xin đi . Mọi người nghe được sẽ cười em chết .

- Tại sao lại cười khi em là người được chọn ? Hay là chúng ta cùng đi hỏi tổng giám đốc cho chắc ăn .

Gia Thanh lắc đầu:

- Đừng trêu em mà Phương Bình . Em không được cái vinh hạnh đó đâu .

Phương Bình tủm tỉm:

- Vinh hạnh hay không vinh hạnh thì cứ chờ đó đi đã .

Gia Thanh chột buồn:

- 1 người không đủ điều kiện như em, em không bao giờ dám nghĩ .

- Em muốn nói về khía cạnh nào ? Chẳng lẽ em luôn mặc cảm về thân phận mình ?

Phương Bình không hài lòng:

- Xuất thân của mình không quan trọng, quan trọng là có sống tốt hay không . Từ bấy lâu nay không phải em sống 1 cuộc sống đó ư ? Chị không cho phép em suy nghĩ lung tung . Mọi người thương yêu em là do chính con người của em chứ không phải nhìn vào địa vị và thân phận của em . Nếu họ có suy nghĩ như em thì làm sao em có được chỗ đứng ngày hôm nay . Gia Thanh à! Ở công ty và khách sạn, ai cũng tôn trọng em cả . Chị còn chưa nói đến những người đàn ông đang âm thầm trồng cây si . Điều ấy cho em thấy thật đáng yêu .

- Chị ...

- Phó giám đốc và cậu con trai tổng giám đốc Lưu Nhật Hùng là người trồng cây si kiên nhẫn nhất .

Gia Thanh đỏ mặt:

- Phương Bình! Em xin chị đấy .

- Lúc nào chị cũng muốn nhìn thấy em vui . Gia Thanh! Chị xem em như em gái của chị, có chuyện gì thì cứ nói . Chị muốn chia sẻ với em .

Gia Thanh thở dài:

- Chị có biết những điều chị vừa nói, bấy lâu nay làm cho em khổ sở như thế nào không ?

Phương Bình quan tâm:

- Sao hả ? Trung Kiên và Nhật Hùng có làm khó em không ?
- Họ khôn glàm khó, nhưng chính tình cảm họ dành cho em làm em khó xử . Vì chuyện ấy mà Ái Linh giận em . Hơn nửa tháng nay, bọn em như người xa lạ vậy . Đi làm thì thôi, hể đến nhà thì phòng ai nấy ở, không ai nói tới ai 1 lời . Nhiều lúc em muốn nói chuyện thì Ái Linh gạt ngang lạnh lùng .
- Nghiêm trọng vậy sao ?
- Từ hôm Ái Linh vô tình nhìn thấy Trung Kiên và em giằng co nhau ở trong văn phòng, thì lúc nào cũng đay nghiến em, chỉ trích em đủ điều . Ái Linh cho rằng em là người cướp đi tất cả của Ái Linh, nên buộc em rời xa Trung Kiên và rời khỏi khách sạn .
- Sao lại như thế ? Ái Linh quá sai rồi .
- Nếu cứ tình trạng này, em sợ có 1 lúc nào đó tình bạn của bọn em không còn cứu vãn .

Phượng Bình chợt hiểu:

- Ái Linh nặng nề với em là vì chuyện này . Mọi cái đều xuất phát từ sự ganh tị, nhỏ nhen . Tại sao Ái Linh không nghĩ nếu không có em thì làm gì cô ta có ngày hôm nay . Ái Linh lấy gì mà ganh tị ? Để chị nói chuyện với Ái Linh .
- Thôi đi chị . Em không trách Ái Linh đâu . Có lẽ nó quá lẻ loi trong tình cảm mọi người .
- Em lúc nào cũng nghĩ cho người khác . Hiền quá, người ta ăn hiếp đó .

Gia Thanh ngênh mặt:

- Em không như mọi người nghĩ đâu .
- Chị biết em giỏi rồi . Nhưng điều chị quan tâm là em phải đối đầu với tình cảm của Trung Kiên và Nhật Hùng như thế nào đây ?
- Không biết .
- Gia Thanh này! Chuyện tình cảm là chuyện riêng tư, chị không nên xen vào . Nhưng chị thấy cần nhắc nhở em, nên thận trọng và rõ ràng hơn trong cách cư xử . Đừng để càng hiểu lầm thì càng tai hại . Dung hòa trong tình bạn, không nên để tình yêu hóa ra hận, điều ấy càng không hay .

Gia Thanh đan 2 tay vào nhau .

- Với Trung Kiên và Nhật Hùng, họ mãi mãi là 1 người bạn, người anh của em . Em chưa bao giờ để lẫn lộn trong tình cảm cả . Cho nên vấn đề đó chị không cần phải lo cho em .
- Nhưng họ đã đặt tình cảm nơi em .

Gia Thanh nhún vai:

- Họ yêu là quyền của họ làm sao em cấm cản được . Mọi việc em đã

nói lên ngay từ đầu . Nếu họ trách em là họ không đúng và em càng không có trách nhiệm đến mọi vấn đề của họ .

- Xem ra em tự tin và bản lĩnh hơn chị nghĩ .
- Có lẽ là do từ nhỏ, mọi việc em đều tự mình .

Phương Bình vuốt tóc Gia Thanh:

- Giờ thì em không còn 1 mình nữa . Em đã có chị và còn những người thương yêu em .

Gia Thanh ôm chầm lấy Phương Bình trong niềm xúc động:

- Chị!
- Thôi nào, đừng rơi lệ như thế chứ, cô em gái của chị .

Gia Thanh dùng tay quạt những giọt nước mắt trong niềm sung sướng . Ngắm khuôn mặt tèm lem của cô, Phương Bình không nhịn được cười:

- Gia Thanh ơi! Em giống con mèo ướt quá đi .
- Ơ ...

Phương Bình dùng khăn giấy lau mặt cho Gia Thanh .

- Xem kìa! Cô trưởng phòng dễ khóc . Đừng để nhân viên nhìn thấy, nếu không họ bảo chị ăn hiếp em đó .

Gia Thanh chun mũi:

- Không phải chị đã làm cho em rơi nước mắt vì xúc động đó sao ?
- Cái con bé này ...

Phương Bình giơ tay cốc đầu Gia Thanh . Mải lo tâm sự, 2 người không để ý có người đang đến gần .

- 2 người làm gì ở đây vậy ?

Gia Thanh và Phương Bình giật mình . Họ như bị bắt quả tang:

- Phó giám đốc!

Trung Kiên nghiêm mặt:

- Tổ trưởng Phương Bình! Cuộc họp hôm qua, cô không còn ghi nhớ gì sao ?

Phương Bình rụt rè:

- Phó giám đốc! Tôi xin lỗi ... Tôi đi ngay đây ạ .
- Nếu ở mãi bên công ty thì tôi sẽ không biết gì . Hừ! Tôi không muốn thấy tình trạng phản hồi xảy ra nữa đâu .
- Dạ, tôi biết . Xin phép giám đốc và trưởng phòng .

Trước khi quay đi, Phương Bình còn nháy mắt với Gia Thanh như trấn an không có chuyện gì đâu .

Đợi Phương Bình đi khuất, Trung Kiên mới tiến gần đến chỗ Gia Thanh đứng . Anh chợt phát hiện đôi mắt cô mọng đỏ . Trung Kiên lo lắng:

- Em sao vậy ? Ái Linh lại gây với em nữa à ?

Không muốn phiền phức . Gia Thanh trấn an:

- Em không sao . Lúc này đi kiểm tra số liệu, có con gì bay vào mắt em nên chị Phương Bình mới giúp . Anh đừng làm khó chị ấy nha, cả Ái Linh nữa .

- Thật thế không ?

- Anh không tin à ?

- Không phải . Em có cái tính che giấu mọi chuyện . Nhưng nếu em đã nói vậy thì anh yên tâm rồi . Bây giờ em về bên công ty ngay đi . Tổng giám đốc đang muốn gặp em đó .

Gia Thanh lo lắng:

- Chuyện gì vậy anh ?

- Anh không biết nữa . Chắc không có chuyện gì xấu đâu .

- Hy vọng là vậy .

Gia Thanh quay đi, tâm trạng không được thoải mái . Vì mấy lúc gần đây cô quá lo nghĩ nhiều cho công ty và khách sạn đang đứng trên bờ vực .

Trung Kiên đứng nhìn theo người con gái mà anh đem lòng yêu khe khẽ thở dài . Gia Thanh luôn bí ẩn và xa lạ .

Cộc ... cộc ... cộc ...

- Tổng giám đốc!

- Gia Thanh đó à! Vào đây đi cháu .

Xoay nhẹ nắm cửa, Gia Thanh bước hẳn vào bên trong văn phòng tổng giám đốc . Cô rụt rè tiến về bàn làm việc của ông Lưu Nhật Nam .

- Tổng giám đốc cho gọi cháu .

Rời mắt khỏi xấp hồ sơ trên bàn, ông Nhật Nam ngẩng lên:

- Ủ, cháu ngồi đi .

Gia Thanh khép nép ngồi xuống ghế đối diện với ông Nhật Nam:

- Thưa tổng giám đốc ...

- Cháu đừng vội vã . Bây giờ cháu nói cho ta biết, sức khỏe của cháu như thế nào rồi ?

- Dạ, vẫn bình thường ạ .

- Thế còn chân của cháu ?

- Dạ ...

- Ta đã biết hết rồi, không cần phải giấu ta nữa .

- Cháu ...

- Sao hả ?

Gia Thanh cúi đầu:

- Cháu xin lỗi đã để tổng giám đốc bận tâm . Vết thương ở chân của cháu đã khỏi hẳn rồi ạ .

- Vậy thì tốt . Nhưng từ đây về sau, cháu nhớ cẩn thận hơn . Ta không muốn nhân viên của ta xảy ra chuyện gì đâu .

- Dạ, cháu biết rồi à .

Ông Nhật Nam nhìn Gia Thanh rồi đột nhiên im lặng . Đôi mắt ông xa xôi và thật buồn, làm Gia Thanh thấy lòng mình bấn khoăn .

Hôm nay cô mới có cơ hội ngắm kỹ ông Nhật Nam . Tổng giám đốc của cô đã già thật rồi . Tóc đã bạc đi nhiều, vàng trán thêm nhiều nếp nhăn, đôi mắt u buồn và mệt mỏi .

Mấy ngày bận rộn không gặp, Gia Thanh thấy hình như công việc và sự lo nghĩ đã làm cho tổng giám đốc già đi nhiều .

Vừa điều hành công ty lại vừa phải kinh doanh khách sạn, 1 mình hai ba việc chẳng là chuyện đơn giản . Đâu phải lúc nào mọi việc cũng thuận buồm xuôi gió .

Vào mùa thì khách du lịch rất đông . Nhờ công ty nhận tour nên khách sạn được thêm phần khách trọ . Khách du lịch ít đi, thêm sự cạnh tranh của nhiều công ty và khách sạn mới mọc lên làm ban giám đốc công ty du lịch Thái Bình và khách sạn Thái Bình có phần điều đứng . Nếu người khác nắm quyền, không biết leo lái thì cả 2 rơi vào tình thế bị động mất .

Gia Thanh còn nhớ rất rõ . Lúc mới đặt chân vào công ty, không khí và cung cách làm việc làm cô thấy chùn lòng .

Gia Thanh dự định tập sự 1 thời gian rồi rút lui . Nhưng khi tiếp xúc với tổng giám đốc, cùng làm quen và chia sẻ với nhân viên bên khách sạn thì những ý nghĩ rời bỏ công ty không còn trong Gia Thanh nữa .

Sự liên quan trong công việc làm cô thấy hứng thú . Đặc biệt là tổng giám đốc . 1 con người đầy ý chí nghị lực, dù gặp bao nhiêu trở ngại khó khăn trở ngại cũng không làm ông chùn lòng .

Gia Thanh quyết định ở lại giúp đỡ mọi người, bởi cô tin ở ngày mai và tương lai . Thêm những người như phó giám đốc Trung Kiên, tổ trưởng Phương Bình, chú sáu Minh ... Những người không đầu hàng số phận và hoàn cảnh . Bằng sự thông minh, nhạy bén, họ đã từng bước làm thay đổi cả công ty và khách sạn .

Từ 1 công ty có nhiều hướng sa sút, 1 khách sạn thừa vắng khách, bây giờ trở nên có nhiều hợp đồng và có nhiều khách trọ . Tại được niềm tin nơi mọi người không phải dễ, nhưng khi có được rồi cần phải trân trọng không nên đánh mất nó đi . Từ lâu, công ty và khách sạn chính là phần đời của Gia Thanh . Nó gắn liền với cô từ niềm tin đến nỗi buồn .

Công ty du lịch và khách sạn hôm nay tuy có nợ nhưng không còn là

1 vấn đề nan giải . Phải chăng điều tổng giám đốc đang lo là thông tin của người tiếp nhận mới ?

Nếu tin đó là sự thật, hay hội đồng quản trị làm căng thì sẽ ra sao đây ? Nhìn tổng giám đốc, Gia Thanh có cảm giác như ông không còn sự chịu đựng .

Ông Nhật Nam đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Gia Thanh:

- Cháu đang nghĩ gì vậy ?

- Dạ ...

- Cứ thẳng thắn đi, đừng e ngại .

- Dạ, cháu nghĩ đến sự tồn vong của công ty và khách sạn .

- Cháu lo lắng phải không ?

- Dạ .

- Thật ra vấn đề này không là quan trọng . Chúng ta không phải đã từng đối đầu với khó khăn sao ? Việc ta lo ở đây là không có người giúp ta làm nốt công việc sau này .

- Tổng giám đốc ...

Ông Nhật Nam có vẻ trịnh trọng:

- Ta gọi cháu đến đây vì 1 việc rất là quan trọng mà trong số những nhân viên của ta, chỉ có cháu là giúp được ta thôi . Bởi ta nhìn thấy được ở cháu sự kiên định và vững vàng .

- Tổng giám đốc đã quá khen rồi .

Ông Nhật Nam hỏi:

- Nếu ta yêu cầu cháu không làm công việc trưởng phòng nữa mà làm công việc khác, cháu có buồn không ?

- Tại sao cháu phải buồn khi công việc nào cũng là công việc ? Cháu sẽ buồn khi không giúp được gì cho tổng giám đốc thôi .

- Cháu làm tốt công việc là cháu đã giúp ta rồi . Gia Thanh! Ta muốn cháu sang Mỹ 1 chuyến, cuối tháng này là khởi hành .

Gia Thanh lắp bắp:

- Tổng giám đốc, tại sao phải là cháu mà không là phó giám đốc Trung Kiên, tổ trưởng Phương Bình, Ái Linh hay anh Nhật Hùng ? Những người đó xứng đáng hơn cháu .

Ông Nhật Nam cười nhẹ:

- Nếu ta chọn những người đó thì ta đâu cần gọi cháu đến đây . Ta chọn cháu bởi vì ta biết cháu có thể giúp được ta . Cháu là 1 cô gái kiên cường và có nghị lực, cho nên cháu xứng đáng đảm nhận trọng trách này, công việc mà hơn 30 năm qua ta chưa làm được .

- Tổng giám đốc ...

- Cháu sang Mỹ tìm giúp ta 1 người .

- Tìm người trên đất nước Mỹ ư ?
- Phải đó .
- Tổng giám đốc không đùa với cháu chứ ?
- Mới nghe tưởng như đùa phải không ? Tìm 1 người trên đất nước Mỹ rộng lớn vô vàng những khó khăn . Nhưng ta không thể không thử, vì con người này chính là chủ nhân của những gì ta đang nắm giữ .

Gia Thanh ngơ ngác:

- Cháu không hiểu gì cả .
- Ta sẽ kể cho cháu nghe 1 câu chuyện, câu chuyện của hơn 30 năm về trước ...

Đôi mắt ông Nhật Nam xa xôi, giọng ông trầm buồn ...

Thuở ấy, có 4 người bạn chơi rất thân với nhau: Nhật Nam, Khang Bình, An Thái và Lệ Mai . Họ là những người trẻ tuổi có sức sống, ý chí và nghị lực .

Cùng chơi với nhau, cùng chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống .

Trong 4 người bạn thì gia đình Khang Bình là giàu có nhất . Với 3 người bạn của mình, Khang Bình chân thành và giản dị .

Trong trường Kinh tế, Khang Bình nổi tiếng là người đàn ông đẹp trai và lịch lãm . Còn An Thái là 1 cô gái dịu dàng và xinh đẹp . Và họ đã hình thành 1 cặp đẹp đôi lúc còn ở giảng đường đại học .

Tình yêu của họ đẹp và trong sáng như ánh trăng . Nhưng sự khởi đầu của họ đã không đẹp như tình yêu của họ .

Gia đình Khang Bình ngăn cấm vì An Thái xuất thân nhà nghèo, là 1 cô nhi không môn đăng hộ đối . Trong khi đó gia đình Khang Bình đã chọn cho anh 1 người vợ xứng đáng hơn .

Càng trở ngại họ càng cần có nhau . Tốt nghiệp đại học, Khang Bình xin cha mẹ cưới An Thái, nhưng không được chấp thuận . Gia đình Khang Bình còn hăm dọa, nếu Khang Bình không nghe, nhất quyết đòi cưới An Thái thì sẽ bị dòng họ từ ngay . Bởi họ Vũ chỉ có mình Khang Bình là con trai đích tôn duy nhất, làm như vậy Khang Bình sẽ không vượt qua được chữ hiếu .

Không muốn cho người yêu khó xử, trở thành đứa bất hiếu của gia đình, An Thái âm thầm bỏ đi .

Biết tin, Khang Bình thật là đau khổ, anh không thể sống thiếu An Thái trong cuộc đời mình . 1 ý nghĩ táo bạo nảy sinh, Khang Bình để lại lá thư cho cha mẹ rồi đi tìm An Thái .

2 năm tìm kiếm, cuối cùng họ cũng gặp nhau . Biết nói sao hết nỗi lòng và tình yêu của họ . Khang Bình không trở về nhà nữa vì gia đình đâu tha thứ cho hành động của anh .

Họ quyết định lấy nhau, cũng là lúc Nhật Nam và Lệ Mai, 2 người bạn thân chuẩn bị làm đám cưới .

Thế là 1 đám cưới nhà nghèo, 2 cô dâu, 2 chú rể diễn ra ở vùng đất Đà Lạt thơ mộng . Bạn bè đến chia vui chúc mừng chứ hoàn toàn không có người thân . 2 cặp vợ chồng son dưới 1 mái nhà hạnh phúc .

3 năm sau, tưởng mọi chuyện cứ như thế mà trôi đi . Nào ngờ Khang Bình bất ngờ nhận được 1 hung tin: "Ba mẹ anh đã qua đời trong 1 tai nạn giao thông".

5 năm trước bị ba mẹ từ vì anh đi theo tiếng gọi con tim . 5 năm sau, Khang Bình muốn chuộc lại lỗi của mình . Không biết cha mẹ có tha thứ hay không, nhưng Khang Bình vẫn đưa An Thái và đứa con trai 2 tuổi tên Vũ Khang về chịu đựng .

Giận thì có giận, nhưng "hùm nào mà ăn thịt con".

5 năm, giận hờn gì cũng đã phai . Ba mẹ Khang Bình để lại tờ di chúc đã viết trước đó . Toàn bộ gia sản hiện có của họ Vũ, người thừa kế là Khang Bình và cháu nội . Nếu Khang Bình không trở về tiếp nhận thì số gia sản kia để lại cho đứa cháu vợ: Lê Tấn .

Cuối cùng rồi Khang Bình và An Thái, đứa con dâu chưa 1 lần được thừa nhận trở về tạ tội .

Sau đám tang ba mẹ, Khang Bình và An Thái từ giã 2 người bạn thân Nhật Nam - Lệ Mai, ở lại Thành phố Hồ Chí Minh tiếp nhận tài sản dòng họ Vũ . Đó là công ty du lịch Thái Bình và khách sạn Thái Bình .

Công việc mới mẻ làm cho 2 vợ chồng Khang Bình lúng túng, thêm đứa em họ Lê Tấn cảm phần vì số tài sản không thuộc về mình nên đã rắp tâm phá hoại .

Có lúc tưởng công ty du lịch và khách sạn bị phá sản, nhưng nhờ sự giúp đỡ kịp thời của vợ chồng Nhật Nam - Lệ Mai nên đã đứng vững .

4 người bạn lại bên nhau chung sức chung lòng đưa công ty du lịch và khách sạn ngày 1 phát triển . Lê Tấn không còn cơ hội xen vào phá rối .

Những ngày tháng này là những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc của 4 người, ngày nào cũng thấy nụ cười trên môi họ .

Nhưng thượng đế thật không công bằng . Trong 1 chuyến công tác miền Trung, tai nạn ở đèo Hải Vân đã cướp đi sinh mạng của Khang Bình . Còn An Thái được đưa đi cấp cứu và cô vĩnh viễn mất đi đôi chân và trở thành người tàn phế .

Thừa cơ hội rồi ren ở gia đình và trong công ty, Lê Tấn thụt kết lấy đi

1 số tiền lớn và còn bắt cóc bé Vũ Khang vượt biên sang nước ngoài bằng tàu .

Đau khổ vừa mất chồng mất con, thêm đôi chân tàn tật của mình, An Thái gần như điên loạn . Cô ủy quyền toàn bộ công việc giao lại cho vợ chồng Nhật Nam - Lệ Mai . Còn mình thì khép kín cuộc sống còn lại trong đau khổ và nhớ nhung .

Còn nỗi đau nào hơn nữa chứ . An Thái cứ giam mình mãi trong phòng, không tiếp xúc với ai .

Cuộc sống như thế kéo dài ngày này qua tháng nọ, sức người đâu mà chịu đựng . Quá kiệt sức, An Thái cũng kết thúc cuộc đời mình trong 1 đêm mưa gió .

Ông Nhật Nam kết thúc câu chuyện bằng những giọt nước mắt thương tâm .

- Tội nghiệp họ quá .

- Cháu đã hiểu ta muốn nói gì với cháu rồi chứ ? Người cậu Lê Tấn đưa Vũ Khang đi . Gần ấy năm qua, ta có nhờ người tìm kiếm, nhưng chỉ biết được Vũ Khang đang sống ở Mỹ . Còn Lê Tấn thì cũng đã qua đời rồi .

- Ý của tổng giám đốc là muốn cháu qua Mỹ tiếp tục tìm kiếm cho bằng được con trai của Khang Bình và An Thái để về tiếp nhận lại công ty du lịch và khách sạn à ?

- Cháu hiểu mục đích của ta rồi đó .

Ông Nhật Nam mở tủ lấy ra 1 quyển sổ tay và 1 tấm ảnh trắng đen:

- Đây là hình của Vũ Khang chụp lúc 10 tuổi với cha mẹ . Phía sau tấm hình có ghi địa chỉ nơi Vũ Khang ở bên Mỹ .

Gia Thanh cầm tấm ảnh lên xem . Khuôn mặt rắn rỏi của Vũ Khang giống y như ông Khang Bình . Còn mẹ Vũ Khang, bà An Thái có 1 nét đẹp dịu dàng, quả không sai . Vũ Khang hình như thừa hưởng hết cả cha và mẹ .

Ông Nhật Nam đẩy quyển sổ tay về phía Gia Thanh:

- Còn đây là quyển nhật ký của An Thái viết lúc cô ấy giam mình trong phòng . Cháu hãy mang theo, nếu gặp được Vũ Khang thì hãy đưa cho nó . Ta hy vọng quyển nhật ký này thuyết phục được Vũ Khang .

- Tổng giám đốc sợ Vũ Khang không trở về ?

- Lúc bị Lê Tấn bắt đi, Vũ Khang mới 10 tuổi . Ta sợ vì căm giận vợ chồng Khang Bình - An Thái, Lê Tấn sẽ nói những điều không hay, tạo cho Vũ Khang 1 cảm giác căm hận cha mẹ mình .

- Cháu hiểu rồi .

Ông Nhật Nam nhìn Gia Thanh hiền từ:

- Ta tin cháu sẽ làm được điều ta đang mong đợi, bởi vì cháu là 1 thiên thần .

Gia Thanh chớp mắt . Cô đã bắt đầu thấy thú vị về câu chuyện mà ông Nam kể:

- Nếu tổng giám đốc đã tin tưởng cháu như thế, thì cháu sẽ cố gắng để không phụ lòng tin của tổng giám đốc .

- Tốt lắm! Khi Vũ Khang trở về đây tiếp nhận lại công ty du lịch và khách sạn, thì coi như ta đã làm tròn trách nhiệm .

Gia Thanh ngập ngừng:

- Thưa tổng giám đốc ...

Ông Nam nhướng mày:

- Cháu muốn hỏi gì ?

- Còn 1 điều nữa cháu đang thắc mắc . Có tin tân tổng giám đốc mới sẽ tiếp nhận công ty du lịch và khách sạn là sao ạ ?

- Đó là những tin đồn thất thiệt . Nhưng không sao, nhờ vào nguồn tin này, Vũ Khang sẽ sớm tìm đến đây .

- Vậy còn khoản nợ ?

- Đó cũng chỉ là tin đồn . Hiện tại công ty du lịch và khách sạn tạm ổn .

Gia Thanh thở ra:

- Thế mà làm cháu cứ lo lắng . Sợ đổi chủ mới thì bọn cháu không còn việc làm .

- Thì sau này Vũ Khang sẽ là chủ mới của cháu . Ta hy vọng cháu sẽ giúp đỡ Vũ Khang như đã từng giúp đỡ ta .

Gia Thanh cúi đầu:

- Sau này cháu còn tiếp tục làm việc ở đây hay không còn xem lại tư cách của người chủ mới . Thú thật, cháu vẫn thích người chủ như tổng giám đốc hơn .

- Ta già rồi, với lại đã đến lúc phải trả tất cả về cho chủ của nó . Nếu như ta tìm được Vũ Khang sớm thì đâu đợi đến bây giờ . Ta tin Vũ Khang sẽ giống như Khang Bình, ngày 1 khuếch trương cơ ngơi này thêm .

Ông Nam dặn dò:

- Đất nước Mỹ xa xôi và cuộc sống bên ấy không giống như ở Việt Nam . Để 1 mình cháu đến đó tha thấy không an tâm lắm, nhưng ta cũng không còn cách nào khác . Gia Thanh, cháu phải rất thận trọng . Có gì liên lạc với ta ngay .

- Vâng, cháu biết rồi ạ .

- Ngay từ bây giờ cháu phải chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho mình . Từ đây đến cuối tháng chưa đầy 1 tuần, để ta nói bác gái giúp cháu .

- Cảm ơn tổng giám đốc .

- Câu ấy để ta nói với cháu mới đúng . Cảm ơn cháu nhiều lắm . Ông Nam vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa, giọng ông như 1 mệnh lệnh:

- Vào đi!

Cánh cửa phòng được đẩy ra, 1 thanh niên ăn vận đồng phục khách sạn bước vào:

- Chào ba!

Anh quay sang Gia Thanh:

- Em cũng ở đây à ?

- Vâng .

Ông Nhật Nam hỏi:

- Con tìm ba có việc gì ?

- Có 1 số việc, nhưng xin phép ba để con nói với Gia Thanh trước đã .

Gia Thanh nghiêm chỉnh:

- Chuyện gì thế anh ?

- Ở dãy phòng đặc biệt có 1 khách Việt kiều hơi khó tính . Ông ta muốn đi tham quan, bọn anh có giới thiệu qua công ty du lịch và ông ta đòi gặp người ở bộ phận điều hành . Anh nghĩ em nên sang bên khách sạn ngay đi . Đừng làm khách không hài lòng .

- Vâng .

Gia Thanh đứng lên:

- Cháu xin phép tổng giám đốc .

Cô cười với người thanh niên vừa bước vào:

- Em đi tước nhé, anh Nhật Hùng .

Cánh cửa khép lại sau lưng Gia Thanh, Nhật Hùng mới buông người xuống ghế:

- Mệt quá đi! Từ sáng đến giờ cứ giống như 1 con thoi .

- Công việc nhiều lắm à ?

- Ba cũng biết rồi đó .

- Vậy là cực cho con rồi .

- Nhưng mà vui vì được làm việc đó ba . Dãy A, B, C không còn 1 phòng trống . Dãy D còn được 12 phòng . Nếu giờ có 1 đoàn khách du lịch nào đông chắc là không đủ phòng .

- Thì cho họ sang dãy đặc biệt .

- Con cũng nghĩ vậy . Nhưng con sợ họ không chịu, bởi vì nơi đó chỉ dành cho dân thượng lưu hay những người nước ngoài thuê thôi . Ba à! Hay chúng ta xây thêm 1 dãy nữa đi . Con thấy kinh doanh ngành du lịch bây giờ được lắm, nó không giống như 20 năm trước .

Ông Nhật Nam im lặng, 1 lúc sau mới lên tiếng:

- Ba cũng có nghĩ, nhưng thời gian bây giờ không cho phép nữa rồi .
Hãy để việc ấy sau khi Gia Thanh đi Mỹ trở về .

Nhật Hùng tròn mắt:

- Cô ấy đi Mỹ làm gì ?

- Vì công việc của công ty và khách sạn .

- Sao con không nghe ba nhắc đến trong các cuộc họp ?

- Đây là chuyện bí mật, càng ít người biết càng tốt . Khi nào Gia Thanh xong việc trở về, ba sẽ mở cuộc họp thì lúc ấy mọi người biết thôi .

- Vậy ba có thể nói cho con biết Gia Thanh đi vì chuyện gì không ?

Ông Nam lắc đầu:

- Không . Con đừng bận tâm về vấn đề đó . Cố gắng hoàn thành công việc của mình đi, vì Gia Thanh đi rồi sẽ thiếu người đó .

Nhật Hùng buồn buồn:

- Con có cảm giác mọi người đang giấu con chuyện gì thì phải .

- Không có đâu .

- Ba không cho con biết là ba không tin tưởng con .

Ông Nam đặt tay lên vai con trai:

- Đừng nghĩ như vậy . Ba sẽ cho con biết nhưng không phải ở đây .
Khi về nhà, ba và mẹ sẽ nói cho con nghe .

- Ba ...

- Nhưng ba chỉ hy vọng, dù cuộc sống có như thế nào, con cũng phải đối diện và đương đầu với nó, như vậy mới là con trai của ba . Con có chuyện gì nói với ba nữa không ?

Dù vẫn không hài lòng với cách nói úp mở khó hiểu của ông Nam, nhưng Nhật Hùng cũng không còn cách nào khác để ông nói ra .

Thôi thì hãy nén tò mò chờ về nhà gặp mẹ . Anh ngáp ngừng:

- Con có thể biết khoản nợ của công ty không ba ?

- Không nhiều lắm đâu, và cũng không đến nỗi phải thay đổi chủ mới .

- Nhưng con nghe ...

- Chuyện bàn tán là điều không tránh khỏi . Con đừng để việc ấy phân tâm rồi ảnh hưởng đến công việc .

- Ba ơi! Con làm sao không thể không lo lắng được . Con là con của ba, nên con muốn chia sẻ khó khăn với ba .

Ông Nam cảm động:

- Cám ơn con . Nhưng ba cho con biết, con không cần lo lắng nữa, đã có người giúp chúng ta rồi .

- Thật hả ba ?

- Ừm .

Nhật Hùng vui mừng:

- Vậy để con thông báo với nhân viên bên khách sạn, để họ lấy lại tinh thần .

- Đúng đó!

Nhật Hùng chưa kịp nói thêm lời nào nữa thì điện thoại trên bàn làm việc của ông Nam có tín hiệu . Anh đứng dậy:

- Không làm phiền ba nữa đâu . Tan sở gặp lại!

- Ừ .

- Chào ba!

- Chào con!

Nhật Hùng quay lưng thì ông Nam nhắc máy:

- Alô . Văn phòng tổng giám đốc đây .

Tiếng cô thư ký vang lên:

- Tổng giám đốc, có 1 vị khách muốn gặp ông .

- Vấn đề gì ?

- Liên quan đến công ty du lịch và khách sạn .

Ông Nam hấp tấp:

- Họ là nam hay nữ ?

- Dạ, là 1 người đàn ông mang quốc tịch Mỹ .

- Vậy cô tiếp ông ta . Tôi xuống ngay .

- Vâng ạ .

Ông Nam gác máy và ra khỏi phòng bằng những bước chân vội vã .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 3

Muốn đến được khách sạn Thái Bình, Gia Thanh phải băng qua một khoảng sân rộng . Vừa đi cô vừa quan sát chung quanh . Gia Thanh muốn biết hiện giờ tốc độ làm việc của nhân viên khách sạn như thế nào, bởi nghe báo cáo lại hôm nay khách sạn rất đông khách trọ . Dừng lại ở một dãy hành lang bên ngoài, Gia Thanh chú ý đến cô gái mặc đồng phục và một người khách ngoại quốc . Hình như người khách đó đang cảm ơn cô gái thì phải . Còn cô gái thì nụ cười như hoa trên môi .

Chết rồi! Vừa cảm ơn vừa tán tỉnh là nghệ thuật của đàn ông sao ? Người khách ngoại quốc vừa bỏ đi thì Gia Thanh tiến nhanh về phía

cô gái:

- Hà My !
- Chị Gia Thanh!
- Bắt quả tang rồi nha .

Hà My tròn mắt:

- Chuyện gì cơ ?

Gia Thanh cố tình trêu:

- Người đàn ông ngoại quốc lúc này tỏ tình với em phải không ?

Hà My kêu lên:

- Chị nói gì vậy ? Ông ta là người Tây Ban Nha sang Việt Nam làm ăn đang trọ ở khách sạn của chúng ta . Ông ấy cảm ơn và bày tỏ thiện ý của mình rằng ở đây rất tốt và tuyệt vời .

- Thật không ?

- Nếu không tin thì chị có thể đi hỏi ông ta . Ông ta ở phòng 304, dãy phòng đặc biệt .

Gia Thanh cười:

- Chị chỉ đùa thôi, làm gì mà em phải giải thích dữ vậy ?

Hà My xụ mặt:

- Ai biết lúc nào chị đùa đâu .

Gia Thanh ôm vai Hà My:

- Thôi, đừng giận mà .

Chờ thế, Hà My nhoẻn miệng cười ngay:

- Ngu sao giận trưởng phòng .

Nhưng rồi cô nhìn Gia Thanh:

- Chị đi kiểm tra hả ?

- Chỉ là 1 phần . Nghe Nhật Hùng nói có một vị khách muốn gặp chị .

- Vậy chắc ông ở 312 rồi . Thôi, không phiền chị đâu, em làm việc của mình đây .

- Ủm . À, Hà My! Tan sở, 2 chị em mình gặp nhau nhé .

Đang đi, Hà My ngừng lại:

- Có gì đặc biệt không ?
- Rủ em đi mua một ít đồ với chị .
- OK . Em chờ chị ở sảnh sau khách sạn .
- Ủm .

Đã lâu, cô và Ái Linh giận nhau không có nói chuyện . Cũng may nhờ có Hà My tíu tít bên cạnh . Nếu không thế giới này buồn lắm .

Gia Thanh hít thở . Nhìn quyển sổ nhỏ trên tay 1 lần nữa, Gia Thanh mới sẽ sang hướng phòng mà cô đang cần đến .

Đứng trước tấm biển số 312, Gia Thanh đưa tay lên gõ cửa .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Bên trong có tiếng nói vọng ra:

- Mời vào!

Gia Thanh xoay nhẹ nắm cửa, cô sầm sẩn khuôn mặt vui và nụ cười trên môi . Đó là điều mà nhân viên trong ngành cần phải có .

- Chào ông, chúc một ngày tốt lành!

- Cảm ơn cô, cô Gia Thanh .

Gia Thanh ngạc nhiên:

- Ông biết tên tôi à ?

- Có gì khó đâu khi muốn biết một cái tên của cô trưởng phòng điều hành thông minh xinh đẹp nhất ở công ty du lịch Thái Bình và khách sạn này .

- Cảm ơn đã quá khen .

Gia Thanh nhìn quanh:

- Chỉ có một mình ông thôi sao ? Còn ...

Vị khách cắt ngang:

- Cô muốn hỏi đến người trợ lý của tôi à ? Công Vinh đã ra ngoài làm giúp tôi một số việc rồi . À, cô ngồi đi!

- Cảm ơn ông .

Gia Thanh ngồi xuống cái ghế còn lại được đặt cạnh bàn . Cô quan sát nhanh người khách mà nhân viên khách sạn cho rằng khó tính nhất từ trước đến nay .

Theo những gì cô được biết từ người bạn đứng ở quầy tiếp tân, phòng trọ 312 có hai người đăng ký . Một người tên Khang Vũ - 39 tuổi, Việt kiều Mỹ . Người còn lại tên Phạm Công Vinh - 31 tuổi, người mà được gọi là trợ lý của ông Khang .

Cả hai người trọ như khách du lịch, nhưng xem ra không phải là người du lịch . Họ chọn phòng rất sang trọng và yên tĩnh, để làm việc gì đó, mà Gia Thanh thì không quan tâm đến điều ấy . Điều cô quan tâm là sự hài lòng của khách trọ mà thôi .

Nhưng nói ra mới để ý, ông Khang Vũ này cũng khó tính thật đấy . Chỉ cần nhìn sơ qua y phục và khuôn mặt của ông ta thì cũng biết ngay .

Ở ông ta có cái vẻ gì đó lạnh lùng và bất cần . Nhân viên báo cáo, hôm qua nhìn thấy ông ta nổi giận với người trợ lý của mình mà sợ vô cùng .

Con người khó khăn như thế lại hay quát mắng, ai mà gần gũi cho được . Nếu cô là người trợ lý đó thì cô đã chia tay ông ta lâu rồi . Vì có cần cho cuộc sống đến đâu đi nữa cũng không nhất thiết phải hạ

mình . Làm người ai chẳng có lòng tự trọng, nhưng đừng quá đáng là được rồi .

Nói đến quá đáng Gia Thanh lại thấy buồn cho mình . Tình bạn giữa cô và Ái Linh ra nông nổi này, cô biết trách ai đây ? Có thể cứu vãn được không khi một ngày Ái Linh càng một xa lạ với cô .

Vị khách đột ngột lên tiếng:

- Cô đang nghĩ gì vậy ?

Gia Thanh giật mình lúng túng:

- Ở ... tôi ...

- Không phải cô đang nghĩ về tôi đấy chứ ?

- Tôi ...

Gia Thanh tự trách mình sao để Khang Vũ nhìn thấy được tâm tư .

-Ồ, xin lỗi . Tôi muốn hỏi ông căn phòng này có làm ông hài lòng không ? Còn phong cách phục vụ của nhân viên nữa ?

Khang Vũ nhướn mày:

- Cô muốn biết lắm sao ?

-Đương nhiên rồi . Vì tôi cần lắng nghe ý kiến của khách trọ mà .

Nếu họ có gì không hài lòng thì chúng tôi xem xét sửa đổi cho tốt hơn . Ông Khang! Tôi muốn lắng nghe ý kiến của ông .

Khang Vũ gục gặc:

- Khách sạn của cô chu đáo thật đó . Vậy thì cô có thể nghe đây . Khi xuống máy bay, nơi tôi muốn đến đầu tiên là khách sạn Thái Bình dù rằng có rất nhiều khách sạn khác nổi tiếng hơn . Từ lâu tôi nghe 1 vài người bạn kháo nhau rằng: muốn biết khách sạn Thái Bình hãy tìm công ty du lịch Thái Bình, vì nơi đó sẽ làm tôi hài lòng .

Gia Thanh nghiêng đầu:

- Vậy ông thấy thế nào ?

- So với khách sạn Phương Tây mà tôi đã từng ở, thì khách sạn Thái Bình này làm cho tôi thấy hài lòng thật sự .

- Cám ơn ông . Hy vọng đó là lời khen thật lòng của ông .

- Cô sao vậy ? Có người khen tặng khách sạn của mình, cô không thấy thích sao ?

- Trong kinh doanh, được người ta khen tặng đó là mục tiêu của người làm kinh doanh . Với tôi, thích hay không thích lời khen ấy tôi nghĩ tôi không nên để ông biết .

Khang Vũ vỗ tay:

- Cô khá lắm!

Không quan tâm đến lời ấy là mỉa mai hay thật lòng, Gia Thanh đảo mắt 1 vòng:

- Ông có định đăng ký dài hạn ở đây không ? Nếu đúng như thế thì

ông quá lãng phí rồi .

Khang Vũ chột cười:

- Phung phí ? Lần đầu tiên tôi nghe người làm kinh doanh nói với khách hàng mình như vậy . Đúng là không ai giống cô cả . Có những người khách như tôi được thu lợi nhuận về cho khách sạn, cô nên vui mừng mới phải .

- Phải, những lời ông nói không sai . Nhưng ông có biết 1 tuần ông ở căn phòng này bằng 3 tháng lương của chúng tôi không ? Có thể ông kiếm được đồng tiền dễ dàng hơn chúng tôi và ông cũng là những người khách đặc biệt, nên tôi không thể nói lên ý mình . Thú thật, bản tính tôi không thích tiếp xúc với những người giàu có và sử dụng đồng tiền không đúng chỗ .

- Nghe cô nói, tôi có thể đoán được từ trong cực khổ cô mới có được ngày hôm nay, nên cô rất trân trọng những gì cô đang có .

- Chuyện đó không liên quan đến ông .

Khang Vũ đứng đối diện với Gia Thanh:

- Không liên quan đến tôi thật, nhưng tôi rất muốn làm bạn với cô, 1 người con gái có cá tính mà tôi gặp .

Gia Thanh quay mặt chỗ khác:

- Cám ơn thịnh tình của ông . Nhưng rất tiếc tôi không thể .

Khang Vũ hơi thất vọng:

- Tại sao vậy ?

- Tôi không có sở thích kết bạn lung tung . Càng không có hứng thú kết bạn với 1 người giàu có như ông .

- Giàu có thì sao ? Giàu có thì không thể làm bạn được với ai à ? Như thế thì quá xử ép cho chúng tôi rồi . Gia Thanh này! Tôi không cần biết trong đôi mắt cô, những người giàu sang như thế nào . Tôi chỉ muốn cô hiểu tôi muốn làm bạn với cô, đó là sự chân thành có thể bây giờ cô không chấp nhận nhưng tôi có thể chờ được .

- Chờ để nhận 1 tình bạn thôi ư ? Tôi không tin và ông cũng đừng nên hy vọng gì . Xin lỗi ...

Gia Thanh định quay lưng thì Khang Vũ gọi lại:

- Cô Gia Thanh!

- À! Suýt chút nữa tôi quên . Nghe nhân viên nói lại là ông muốn gặp tôi . Bây giờ tôi đến đây rồi có yêu cầu gì ông nói đi .

Khang Vũ lừng khừng:

- Tôi cần 1 hướng dẫn viên du lịch .

- Tôi sẽ giới thiệu cho ông .

- Không, tôi muốn cô làm hướng dẫn viên cho tôi .

Gia Thanh chỉ vào ngực mình:

- Tôi ?
 - Phải .
 - Nhưng mà ...
 - Không phải cô nói công ty du lịch Thái Bình luôn làm hài lòng khách sao ?
 - Nhưng tôi ...
 - Nếu cô không muốn thì tôi cũng không ép đâu . Cô nói tôi phung phí tiền, nghe lời cô, ngày mai tôi không trọ ở đây nữa .
 Bị đặt vào tình thế khó xử, Gia Thanh không biết phải làm sao . Vì chuyện kinh doanh của công ty và khách sạn, cô đành "vui lòng khách đến vừa lòng khách đi" thôi .
 Tâm trạng khó chịu, lòng đầy ảm ức, Gia Thanh mím môi:
 - Tôi bằng lòng làm hướng dẫn cho ông trong thời gian ông lưu lại đây .
 Khang Vũ vui ra mặt:
 - Cám ơn cô .
 Gia Thanh hỏi:
 - Ông còn yêu cần gì nữa không ?
 - Chỉ bấy nhiêu thôi, không dám làm phiền cô .
 - Vậy tôi xin phép .
 Gia Thanh ra tới cửa thì đụng ngay 1 người đàn ông . Sự va chạm có lẽ hơi mạnh làm quyển sổ trên tay cô rơi xuống đất và tấm ảnh kẹp trong ấy cũng văng ra .
 - Lại là anh!
 Gia Thanh trừng mắt:
 - Anh đi đứng kiêu gì kỳ vậy ? Sao lúc nào người gây tai nạn cho tôi cũng là anh .
 Người đàn ông lúng túng:
 - Xin lỗi cô ... Tôi tưởng trong phòng chỉ 1 mình cậu chủ tôi .
 - Hừ! Xui xẻo mới gặp anh .
 Gia Thanh cúi xuống nhặt quyển sổ, nhưng không ngờ đã có người nhặt trước cô .
 Thấy Khang Vũ tay cầm quyển sổ, mắt ngó chăm chăm vào tấm hình . Gia Thanh xòe tay:
 - Ông vui lòng cho tôi xin lại 2 vật ấy, được không ?
 Trả cho Gia Thanh nhưng Khang Vũ không rời mắt khỏi cô:
 - Cô có quan hệ như thế nào với những người trong tấm ảnh đó ?
 - Không can hệ gì hết .
 - Thế từ đâu có tấm ảnh đó ?
 - Của 1 người đưa cho tôi . Nhưng ...

Gia Thanh nhìn lại Khang Vũ:

- Ông hỏi để làm gì ? Hay ông quen biết những người trong tấm ảnh ?

Nét mặt Khang Vũ thay đổi:

- Không có . Tại tôi tò mò thôi .

Gia Thanh ngắm bức ảnh:

- Vậy cũng phải . Nhìn ông đâu giống cậu bé trong hình này . Khuôn mặt người ta cương nghị tình cảm, còn ông thì quá lạnh lùng .

Cô ép tấm ảnh vào trong quyển sổ và quay ngoắt người đi . Ngang qua chỗ "kẻ thù 2 lần" của mình, Gia Thanh trợn mắt hăm dọa:

- Còn bắt cần lần nữa, tôi không tha cho anh đâu .

Người đàn ông rùn vai:

- Con gái gì dữ quá trời .

Bóng Gia Thanh khuất ở cửa phòng, anh chạy lại chỗ Khang Vũ đang đứng:

- Cậu chủ! Cô ta đến đây chi vậy ?

- Gia Thanh đã đồng ý làm hướng dẫn viên cho chúng ta .

- Cậu nhờ cô ta thật à ?

- Ừm . Có điều gì không ổn sao ?

- Không . Nhưng tôi thấy ...

- Gia Thanh không như cậu nghĩ đâu . À, Công Vinh này!

- Chuyện gì, cậu chủ ?

- Lúc nãy, cậu có thấy tấm ảnh rơi ra từ quyển sổ của Gia Thanh không ?

- Tôi không để ý . Nhưng có gì quan trọng không cậu chủ ?

- Tấm ảnh của Gia Thanh lúc nãy, tôi cũng có 1 tấm ảnh .

- Ý cậu là ...

- Cậu hãy giúp tôi điều tra thân thế của Gia Thanh . Tôi muốn biết cô ấy có quan hệ như thế nào với cha mẹ tôi .

- Cậu chủ nghi ngờ ...

- Lúc cha mẹ tôi bị nạn ở đèo Hải Vân, cậu tôi đã đưa tôi rời khỏi Việt Nam, nên tôi không biết tình hình lúc đó như thế nào . Cậu tôi chỉ nói, cha tôi chết, mẹ tôi thì được đưa đi cấp cứu và tại sản dòng h. Vũ rơi vào tay Lưu Nhật Nam . Tôi nghi ngờ có thể Gia Thanh có quan hệ máu mủ với tôi .

Nói đến đây, Khang Vũ chợt buồn:

- Nhưng nếu điều đó xảy ra thật thì tôi không biết mình sẽ ra sao ?

- Cậu chủ à!

- Thôi, nếu thượng đế có tình trêu đùa như thế thì có tránh cũng không được .

Hiểu được tâm trạng của chủ nhân, Công Vinh thấy mình cần phải làm gì .

- Tôi sẽ giúp cậu chủ điều tra, hy vọng cô Lý Gia Thanh không có quan hệ gì với cậu chủ . Nhưng thời gian chúng ta lưu lại đây không còn nhiều nữa .

- Tôi biết chứ, và tôi nghĩ cậu sẽ có cách mà .

Khang Vũ ngồi xuống ghế:

- Cậu ngồi đi! Mấy ngày nay thường xuyên ra ngoài vì công việc, chắc cậu vất vả lắm .

- Cám ơn cậu chủ quan tâm, đó là trách nhiệm của tôi mà .

- Những việc tôi nhờ cậu điều tra đến đâu rồi ?

- Cậu chủ! Công ty du lịch và khách sạn Thái Bình quả thật có 1 khoản nợ . Nhưng khoản nợ ấy bây giờ không làm họ lo lắng .

- Sao vậy ?

- Bởi hoàn cảnh hiện tại, họ có đủ khả năng để trả . Nhưng có điều tôi thấy hơi kỳ lạ .

- Cậu nói đi!

- Tổng giám đốc Lưu vẫn đang muốn tìm tân tổng giám đốc mới thay thế . Ông ta không hề có ý định nhường quyền lại cho con trai mình . Cậu có thấy kỳ lạ không ?

Khang Vũ nhíu mày:

- Ông ta đang bày trò gì thì đúng hơn . Dù sao đi nữa, tôi cũng phải lấy lại những gì của cha mẹ tôi . Tôi sẽ ép Lưu Nhật Nam dâng tất cả cho tôi .

Khuôn mặt anh đanh lại:

- Cậu hãy giúp tôi gọi điện cho bên hội đồng quản trị, ngày mai tôi muốn gặp họ .

- Tôi sẽ sắp xếp cho cậu .

Khang Vũ rút giọng:

- Lưu Nhật Nam! Ông chờ đó .

Công Vinh ngập ngừng:

- Cậu chủ! Tại sao cậu không lấy thân phận mình để buộc Lưu Nhật Nam giao trả tài sản của cha mẹ cậu mà phải dùng cách này ?

- Vậy là cậu không hiểu tôi rồi . Tôi muốn Lưu Nhật Nam không ngờ đến, chủ nhân mới của số tài sản kia là tôi . Cậu nghĩ đi, lúc ấy ông ta sẽ như thế nào ?

- Cậu quả là 1 cao thủ .

2 người cùng cười . Khang Vũ đốt cho mình điếu thuốc . Đôi mắt anh tự nhiên lạnh lẽo và cô đơn hơn bao giờ hết .

Lúc này ngắm anh qua làn khói mỏng, người ta sẽ không dám tin

rằng đó là 1 chàng trai tài giỏi và là ông trùm về công ty đầu tư và phát triển địa ốc liên quốc gia, là 1 nhà tỉ phú giàu có nhưng lại rất cô đơn và khắc khổ .

Tất cả những gì anh có được như ngày hôm nay lại không thể cho anh niềm vui hạnh phúc và 1 mái ấm gia đình .

Anh được tôn vinh ca ngợi bởi bao nhiêu lời, nhưng anh không cảm thấy đó là niềm hạnh phúc . Tất cả đều giả dối . Trên đời này, anh không thể tin ai trừ bản thân mình .

Nếu anh không phải là 1 chàng trai tài giỏi và giàu có, thì có ai biết đến cái tên Khang Vũ này không ? Nếu anh không sống trong sự vinh hoa thì chắc chắn cái tên Khang Vũ sẽ không bao giờ được nói đến .

Khang Vũ hay Vũ Khang cũng thế thôi . 1 thằng con trai mới lên 10 đã bị người ta nhấn tâm cướp đi tất cả: người thân và hạnh phúc . Theo cậu làm người ly hương rồi cũng trở nên lạc loài cô đơn nơi xứ người .

Khang Vũ cảm thấy căm phẫn . Anh trách trời cao không công bằng, bắt anh phải đau khổ và cay đắng .

13 tuổi, cậu mất . Khang Vũ bị đưa vào trường nuôi dạy trẻ em lang thang . Anh trở thành 1 cô nhi, có gia đình nhưng không về được . Khang Vũ căm ghét người đã gây ra bao đau khổ cho anh . Càng căm ghét anh càng phải sống, sống để trả thù .

Kể từ đó, cái tên Vũ Khang không còn nữa . Anh hạ quyết tâm làm lại 1 con người mới . Khó khăn cực khổ không làm anh chùn chân, không làm anh lùi bước .

Phấn đấu, thời gian ngắn ấy năm không phải là ngắn . Nay, Khang Vũ không phải là Vũ Khang của ngày xưa, bơ vơ và lạc lõng . Anh được mọi người tôn trọng và trân trọng .

Khang Vũ mỉm cười trong cay đắng, đời là như thế đó . Người đời chỉ thật sự quan tâm đến mình khi bản thân mình ở vào 1 địa vị khác trong xã hội .

Những năm tháng qua, anh không muốn tìm kiếm cho mình 1 người bạn tri âm, bởi chẳng có ai có thể làm cho anh tin tưởng . Mãi đeo đuổi công danh không màng tình cảm nên con người anh trở nên khô cằn và lạnh lùng chẳng ?

Lý Gia Thanh, tên 1 người con gái không thân thiết lại hiện lên trong suy nghĩ của anh .

Tại sao nhỉ ? Không lẽ vì cô ta có cùng 1 hoàn cảnh, 1 số phận ? Không phải, nói đúng hơn là bản tính thẳng thắn của cô đã làm anh thay đổi cách nhìn về đời sống mình .

Khang Vũ càng không hiểu vì sao anh lại rất muốn làm bạn với Gia Thanh . Có lẽ vì cô không phô trương như bao cô gái khác chăng ? Có lẽ vì cô đơn giản và chân thành chăng ?

Khang Vũ còn nhớ rất rõ, hôm đó ở nhà hàng Vỹ Dạ . Anh có cái thú ăn khuya nên đã gặp được 1 cô gái mà anh không thể nào quên cả về phong cách lẫn cá tính .

Cách bàn anh ngồi không xa, anh nghe tiếng của 1 cô gái có vẻ rất giận:

- Quán ăn các người làm ăn gì kỳ cục vậy ? Mai gọi người quản lý ra đây!

Người phục vụ ngập ngừng:

- Cô à! Cô cần gì chúng tôi ...

- Tôi nói muốn gặp người quản lý của các người .

Biết gặp phải 1 vị khách khó tính, người phục vụ lật đật chạy đi .

- Vâng, xin cô chờ chút .

- Hừ! Thật là bức mình .

Không đầy 5 phút sau, 1 người đàn ông khoảng 40 bước ra, tiến về phía bàn ăn của cô gái . Ông ta lịch sự:

- Nghe nhân viên phục vụ nói cô cần gặp tôi ?

- Đúng rồi . Ông chính là quản lý của quán ăn này ?

- Vâng!

- Cung cách phục vụ khách của các ông là vậy đó sao ?

Người đàn ông nhỏ nhẹ:

- Thưa cô, cô đã không hài lòng điều gì ?

- Ông xem nè, tôi đến đây ngồi và gọi món ăn gần 20 phút rồi mà chưa thấy mang ra .

Cô chỉ:

- Cái bàn ở phía kia đến sau tôi cả 10 phút mà họ đã có món ăn rồi .

Còn nữa, tôi khát nước, gọi 1 ly sô đa thì lại mang ra 1 ly cocktail .

Bàn thì đầy nước nhờ lau thì chẳng thấy người lau.

Người đàn ông lo lắng hạ giọng:

- Thưa cô, đó là thiếu sót của chúng tôi . Để tôi báo nhân viên phục vụ thay đổi nước uống cho cô, còn món ăn chúng tôi sẽ đãi cô .

- Tôi nghĩ ông không cần phải làm điều đó nữa .

Cô gái đứng dậy dần 2 tờ giấy bạc màu xanh xuống ly nước:

- Tôi không còn hứng thú để ăn . Nhưng tôi muốn nhắc ông 1 điều, nếu cứ như thế này thì quán của ông khó mà tồn tại .

Cô gái khoác túi xách lên vai thong thả rời khỏi quán . Khang Vũ nhìn theo cô gái đến lúc khuất dạng . Đúng là 1 buổi ăn khuya đầy ấn tượng .

Rồi những ngày kế tiếp, Khang Vũ đi khắp nơi hy vọng gặp lại cô gái . Nhưng trời đất bao la bóng chim tăm cá biết đâu mà tìm .

Khang Vũ lấy làm thất vọng, nhưng rồi như là định mệnh để anh gặp lại cô trong 1 khung cảnh khá hay . Thì ra cô chính là trưởng phòng điều hành của công ty du lịch Thái Bình và khách sạn mà anh đang trọ . Anh chợt nghĩ, nếu như anh không đòi hỏi gặp trực tiếp người điều hành thì anh đâu thể gặp lại cô, 1 cô gái đầy cá tính .

Vậy mà hay! Cô đã nhận lời làm hướng dẫn cho anh . Thế là anh được gặp cô hàng ngày và được trò chuyện cùng cô .

Hừm! Anh chẳng quan tâm đến lời nói của ai, mà cũng không ai có quyền ngăn cản việc anh làm .

Có thể sẽ có người cười anh, cho anh làm chuyện vớ vẩn, không đâu . 1 người đàn ông có tiếng tăm như anh thì đâu cần thiết phải bày nhiều trò để có được tình bạn ở cô gái kỳ lạ Lý Gia Thanh .

Khang Vũ này làm gì nghĩ gì chỉ 1 mình anh hiểu mà thôi, không nhất nhất phải để mọi người hiểu .

Khang Vũ hy vọng 1 ngày không xa, anh được cùng Gia Thanh sánh bước bên nhau đi ăn uống hay là đi chơi sau những giờ làm việc căng thẳng, chia sẻ nhau trong cuộc sống, chắc thú vị lắm .

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ và ước mơ, Khang Vũ không hay mình đã để lộ nụ cười ra ngoài . Anh cười, dù là nụ cười không trọn vẹn lắm, cũng thấy khuôn mặt anh bừng sáng làm sao .

Công Vinh gọi nhỏ:

- Cậu chủ! Cậu đang nghĩ gì mà cười vui vậy ?

Khang Vũ giật mình, anh khò khà:

- Ờ ... không . Ta đang nghĩ đến sự thành công của 1 công việc mới .
- Thế mà tôi cứ tưởng cậu bận suy nghĩ đến cô trưởng phòng điều hành Lý Gia Thanh .
- Tại sao cậu có suy nghĩ đó ? À! Mà cậu nhắc tôi mới nhớ . Hình như cậu và Gia Thanh là oan gia với nhau .
- Tôi là người từng gây tai nạn cho cô ấy mà .
- Cũng phải .
- Nhưng tôi đã xin lỗi và trả tiền thuốc men cho cô ta .

Khang Vũ chép miệng:

- Ờ trên đời này có những cái không thể dùng tiền là có thể giải quyết được đâu . Tôi muốn cậu đối xử tốt với cô ấy trong tình nghĩa của những con người với nhau .

Công Vinh gãi đầu:

- Không phải là tôi không đối xử tốt với cô ấy . Nhưng cậu chủ thấy đó, Gia Thanh cũng đâu có hiền .

- Lỗi cũng tại cậu mà bảo làm sao cô ấy không dữ cho được .

Khang Vũ vỗ vai Công Vinh:

- Thôi đi, đừng mang trong lòng những chuyện nhỏ nhặt ấy . Sống trong xã hội này, cách đối xử tùy theo nhiều hạng người . Với Gia Thanh, ta không nên như xa lạ vô tình . Vì cô ấy sau này sẽ là người bạn tốt của chúng ta .

Công Vinh gật đầu:

- Cậu chủ! Tôi đã hiểu rồi .

- Tốt! Vậy bây giờ chúng ta cùng xuống phố mua ít đồ đi .

- Vâng .

- Cậu xuống ga-ra khách sạn lấy xe, tôi ra ngoài chờ cậu .

- Vâng .

Nhìn theo dáng Công Vinh, Khang Vũ biết cậu ta đã hiểu sai ý anh . Nhưng anh thì không tiện giải thích bây giờ . Hy vọng Công Vinh hiểu và ủng hộ anh .

Ái Linh ào vào phòng làm việc của Trung Kiên như 1 cơn lốc . Khuôn mặt cô đằng đằng sát khí:

- Anh Kiên!

Trung Kiên ngẩng lên, khuôn mặt không hài lòng:

- Em vào phòng sao không gõ cửa ?

Mặc kệ câu hỏi khó chịu của Trung Kiên, Ái Linh chồm lên bàn làm việc của anh:

- Gia Thanh ... Tại sao phải là Gia Thanh mà không phải là em, không là ai khác chứ ? Trung Kiên, anh nói đi!

- Chuyện gì mới được ?

- Anh đừng giả vờ không biết nữa . Có phải anh đã nói giúp để Gia Thanh được sang Mỹ ?

Trung Kiên nhíu mày:

- Em đang nói gì, em có biết không Ái Linh ? Quả thật Gia Thanh được ban giám đốc chọn sang Mỹ, tin tức này anh cũng mới biết đây thôi .

- Anh tưởng anh nói thế thì em tin sao ?

Trung Kiên nhún vai:

- Tin hay không là tùy em .

Ái Linh bực tức:

- Em phải đi hỏi tổng giám đốc mới được .

Trung Kiên ngăn lại:

- Em không thể nói như thế được .

- Tại sao ? Có phải trong mắt mọi người, cả trong đôi mắt anh chỉ có Gia Thanh là tài giỏi, có năng lực làm được việc . Còn em, em chỉ là

cái bóng mờ lúc nào cũng đứng ngoài suy nghĩ của mọi người . Cả 1 cơ hội cho em cũng không có . Các người tàn nhẫn lắm .

- Ái Linh!

- Em mong muốn có 1 cơ hội để thể hiện năng lực của mình . Thế mà ... em chỉ có thể đứng sau Lý Gia Thanh .

Ái Linh đành giọng:

- Nhưng Gia Thanh đừng vội mừng quá sớm . Em không để cho nó toại nguyện đâu .

- Em lại muốn gì ?

- Muốn gì à ? Anh thử nghĩ xem!

Trung Kiên nhẹ giọng khuyên can:

- Anh không biết giữa em và Gia Thanh thật sự xảy ra chuyện gì, nhưng 2 người dù sao cũng là bạn đồng nghiệp với nhau . Không hài lòng có thể góp ý kiến cho nhau . Đầu cần thiết phải nặng nề nhau như thế .

- Anh lúc nào cũng đứng về phía sau Gia Thanh thì đừng nói gì cả . Bạn thì sao ? Em và nó không thể đi chung 1 con đường, hay đứng chung 1 trận chiến . Em căm ghét nó, nơi nào có Gia Thanh thì hình như em bị lãng quên . Nếu đem so ra thì Gia Thanh làm sao hơn được em, chỉ tại mọi người bị sự ngây thơ dịu dàng của nó lừa thôi . Lần này em phải cho ban giám đốc thấy rõ ai mới là người xứng đáng được cử sang Mỹ .

- Em nhất quyết phải tranh giành và đối đầu với Gia Thanh sao ?

- Tại mọi người ép em và anh cũng ép em .

- Em càng nói thì em càng sai . Tự em làm cho bản thân mình nặng nề chứ không ai ép em cả . Anh cho rằng ban giám đốc chọn Gia Thanh là rất sáng suốt và công bằng . Đây là lời thật của anh .

Ái Linh bậm môi:

- Trung Kiên! Anh muốn làm cho em tức chết phải không ? Tại sao anh cứ mãi bênh vực Lý Gia Thanh vậy ?

- Cả em và Gia Thanh, tình cảm anh dành cho 2 người đều như nhau . Anh không bênh ai và cũng không ghét bỏ ai .

- Anh nói dối . Cả công ty du lịch và khách sạn này, ai cũng biết anh yêu Gia Thanh mà .

Trung Kiên cười buồn:

- Phải thì sao, còn không phải thì sao ? Gia Thanh nào quan tâm đến anh . Mãi mãi với cô ấy anh chỉ là 1 người bạn 1 người bạn đồng nghiệp mà thôi . Cánh cửa vào trái tim cô ấy hình như đã đóng băng từ lâu .

- Đã biết như thế sao anh không bỏ cuộc đi . Tự làm khổ mình chi

vậy ?

- Cho dù Gia Thanh không đáp lại tình anh, nhưng anh không thể nào không quan tâm đến cô ấy . Gia Thanh thật là tội nghiệp, xuất thân của cô ấy cũng là 1 nỗi đau . Để vượt lên chính nỗi đau ấy không phải là dễ .

- Thế còn em thì sao ? Số phận em tốt hơn Gia Thanh à ? Anh đúng là quá si tình rồi .

- Em và Gia Thanh khác nhau . Anh quan tâm cả 2, nhưng lý lẽ của trái tim thì không thể nói được . Em có thể chỉ trích anh như thế nào cũng không sao, nhưng em không thể đối xử bất công với Gia Thanh . Những gì của hôm nay, Gia Thanh rất xứng đáng nhận lấy . Anh khuyên em đừng nên thù ghét ganh tị với Gia Thanh nữa, bởi đó là những thành quả mà cô ấy phấn đấu mới có được .

- Vậy em cũng phấn đấu em có được thành quả gì đây ? Anh và mọi người đối xử bất công với em thì đúng hơn .

Ái Linh mím môi:

- Em sẽ không bao giờ tha thứ cho Gia Thanh vì nó nhấn tâm tước đoạt hết tất cả của em . 1 tình yêu duy nhất nó cũng cướp mất .

Trung Kiên bắt lặc:

- Sao anh nói mãi mà em cũng không chịu tin vậy ? Em quá bướng bỉnh!

- Phải đó . Anh biết vì sao em trở nên như vậy mà . Để đạt được mục đích, người ta không loại trừ những thủ đoạn nào .

Trung Kiên quay người bỏ ra ngoài:

- Anh không còn gì để nói với em nữa . Rồi em sẽ phải hối hận về những việc em làm .

- Anh Kiên!

Ái Linh tức tối nhìn theo Trung Kiên . Tại sao anh cứ luôn bên vực Gia Thanh thế ? Nhưng anh càng tốt với Gia Thanh, cô càng căm phẫn . Đáng lý ra cô cũng không đến nỗi căm ghét Gia Thanh đâu . Gia Thanh còn là 1 người bạn tốt nữa kìa . Nhưng tại vì cô được ưu đãi nhiều quá nên làm Ái Linh này không hài lòng thôi .

Bao nhiêu năm ra sức phấn đấu, để rồi cuối cùng cô được gì ngoài sự quên lãng . Cả người cô yêu cũng thờ ơ với cô .

Ái Linh càng đặt hy vọng thì càng bế bàng trong hy vọng . Giấc mơ được 1 chiếc vé đến Mỹ đã tiêu tan . Bây giờ chỉ còn trái tim của Trần Trung Kiên . Cô không thể thất bại .

Ái Linh vùng ra ngoài với ý nghĩ đang lóe lên trong đầu . Nhưng vừa đến cửa thì gặp ngay Gia Thanh đang bước vào .

- Ái Linh!

- Tìm Trung Kiên hả ? Anh ấy không có ở đây .

- Mà biết Trung Kiên đi đâu không ?

- Có việc gấp lắm sao ?

- Thật sự rất gấp .

- Vậy thì ... tự đi tìm đi .

Ái Linh lướt qua chỗ Gia Thanh với khuôn mặt đanh lạnh . Gia Thanh gọi:

- Ái Linh .

- ...

- Mà có thể nói chuyện với tao 1 chút không ?

Ái Linh quay lại:

- Tao và mày còn chuyện để nói với nhau sao ?

- Ái Linh!

- Xin lỗi nghe trường phòng . Tôi nghĩ giữa tôi và trường phòng không có gì để nói cả .

- Mày đừng như thế mà Ái Linh . Thật sự tao rất buồn khi tình bạn của chúng ta ra nông nổi này . Không thể trở lại như lúc ban đầu được sao Ái Linh .

- Chén nước đổ đi thì khó hốt lại cho đầy .

- Ái Linh à! Chúng ta có thể ngồi lại nói chuyện với nhau mà .

- Còn có thể sao ? Nhưng tao thì không được rồi . Tao không muốn làm bạn với mày nữa . Gia Thanh! Tao căm ghét mày . Vì là bạn mày, nên tao không được gì cả . Tao không muốn làm cái bóng mờ của mày .

Gia Thanh nắm tay bạn:

- Tao làm cho mày đau khổ đến như thế sao ? Ái Linh! Tao xin lỗi .

Ái Linh hét ra:

- Không cần đạo đức giả nữa . Mày cười lên tao nghe thoải mái hơn đấy . Nhìn khuôn mặt đau khổ của mày, tao căm tức thêm .

Cô chột chìa tay:

- Chúc mừng mày! 1 vé đến Mỹ thật là xứng đáng . Cả Trần Trung Kiên cũng không xứng đáng bằng mày .

- Mày có thể mĩa mai tao, nhưng mày nên hiểu 1 điều, những việc này không phải là sự lựa chọn của tao .

- Ai ép buộc mày ? Trung Kiên hay tổng giám đốc ? Nếu mày không thích, mày có quyền từ chối mà . Hay là để tao đi gặp họ nói rõ cho .

Gia Thanh níu tay bạn:

- Không nên!

Ái Linh nhìn bạn rồi gục gặc:

- Tao hiểu rồi, và mày cũng đừng nói gì nữa cả .

Cô dứt khoát:

- Bắt đầu từ hôm nay, tao không muốn có mối quan hệ gì với mày .
Ngày mai tao sẽ dọn ra ngoài .

- Ái Linh!

- Giả tạo!

Điện đàm trên tay Ái Linh có tín hiệu, cô chạy đi trong ánh mắt thất vọng của Gia Thanh .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 4

Cộc ... cộc ... cộc ...

Cộc ... cộc ... cộc ...

Cánh cửa được mở ra, mắt Gia Thanh ánh lên sự vui mừng:

- Chị Phương Bình!

- Hay quá!

Gia Thanh tròn mắt:

- Gì cơ ?

- Chị đi công việc sẵn tiện ghé thăm em, nhưng trong lòng lại lo lắng sợ em không có ở nhà . Bây giờ thấy em đứng đây thật là không uống công .

Gia Thanh mỉm cười:

- Chị cũng hên đó, em dự định ra ngoài mua một ít đồ thì chị đến .

Cô kéo rộng cửa:

- Vào nhà đi chị!

Phương Bình ngập ngừng:

- Nhưng em phải ra ngoài mà .

Gia Thanh kéo tay Phương Bình:

- Chỉ là một ít đồ lặt vặt, khi nào mua mà chẳng được . Đã đến đây rồi thì phải vào nhà .

Phương Bình bước vào trong . Gia Thanh lảng xảng:

- Chị tự nhiên nhé . Em lấy nước cho chị .

Phương Bình ngăn lại:

- Không cần đâu Gia Thanh . Chị vừa uống nước với 1 vài người bạn rồi mới tới đây . Em ngồi xuống nói chuyện với chị đi .

Gia Thanh kéo ghế ngồi đối diện với Phương Bình . Cô chống cằm:

- Sao hả ? Chị có chuyện muốn hỏi em phải không ?

- Tại sao em lại hỏi thế ?
- Không biết nhiều về chị, nhưng cũng biết ít . Không đơn giản trả nấng như thế này mà chị chịu khó lặn lội ghé thăm em, phải không chị ?

Phượng Bình cốc đầu Gia Thanh:

- Cái con bé này ... Quả thật, chị ghé đây là muốn biết em đã chuẩn bị gì cho chuyến đi Mỹ vào cuối tuần này chưa ? Có cần chị giúp gì không ?

Gia Thanh chớp mắt:

- Cám ơn mọi người quan tâm . Em chẳng có gì để chuẩn bị cả .
- Không đùa chứ ? Em phải sống ở Mỹ không biết thời gian là bao lâu đó .
- Có gì đâu chị . Chỉ cần vài bộ quần áo là xong . Em sang Mỹ chủ yếu là vì công việc thôi mà, đâu phải đi trình diễn thời trang .
- Đành rằng vậy, nhưng ít ra em cũng phải sắm sửa thêm cho mình . Con gái mà ... chẳng lẽ em định mang đồ đồng phục ở đây qua bên ấy .

Phượng Bình kéo tay Gia Thanh:

- Đi với chị, chị sẽ tư vấn cho em . Ở Mỹ không giống như ở Việt Nam đâu . Đi đứng khác, cuộc sống khác, trang phục cũng khác . Em đấy, quần Jeans, áo sơ mi và các loại váy dài ngắn đều hợp với em . Còn nữa, phải sắm thêm vài món nữ trang để khi cần thiết .

Gia Thanh ghì lại:

- Hoàn thành công việc hay không mới là vấn đề quan trọng, còn về trang phục chị không cần phải lo . Em biết cách làm cho mình không quê mùa và lố bịch trước những người phương Tây đâu .
- Em đã sắm sửa cho mình rồi à ?
- Vâng . Và đã cho tất cả vào va ly . Nói chung mọi thứ em đã chuẩn bị xong cho mình .
- Có cần chị kiểm tra lại giùm em không ?
- Không cần đâu chị . Đích thân bà tổng giám đốc giúp em mà . Chị cũng biết rồi đó, những người già không sai sót như chúng ta đâu .
- Sướng thật nha! Ở công ty thì có tổng giám đốc, ở nhà thì có phu nhân . Em được đến 2 nhân vật quan trọng quan tâm, làm cho chị đây muốn ganh tị đây nè .

Gia Thanh chỉ cười cho qua câu chuyện . Cô làm sao có thể nói được cô qua Mỹ làm gì ?

Mọi người cứ đinh ninh rằng, cô được chọn qua Mỹ du học nghiệp vụ khách sạn, chứ mọi người đâu biết cô đang làm 1 nhiệm vụ vô cùng quan trọng, đó là tìm kiếm chủ nhân thật sự của công ty du lịch và

khách sạn Thái Bình .

Phương Bình hỏi:

- Bà tổng giám đốc đi mua vật dụng với em à ?
- Vâng . Tất cả những hành trang trong va ly là do bác ấy chọn cho em đó .
- Vậy là chị yên tâm rồi . Lần đầu tiên đi xa lại thân gái 1 mình, em cố gắng chăm sóc và tự bảo vệ mình đó .
- Dạ . Lời dặn giống như chị, em nghe mà muốn thuộc lòng luôn .
- Ai nữa ?
- Thì tổng giám đốc và phu nhân . Nào là có khó khăn gì thì báo về ngay, khí trời bên Mỹ không giống như ở Việt Nam, nhớ đừng để bệnh không ai chăm sóc ... Chị ơi, em lớn rồi mà .
- Ai mà chẳng biết em lớn . Vì họ thương em nên mới dặn dò lo lắng, như thế không biết cảm ơn mà còn lải nhải .
- Không phải lải nhải mà là đừng dặn dò em nữa . Không khéo em ... tẩu hỏa nhập ma mất .
- Con bé này ...

Phương Bình mở túi xách lấy ra 1 gói giấy hoa:

- Chị có món quà nhỏ tặng em .
- Em ...
- Nhận đi, nó sẽ giúp em rất nhiều trong những ngày tháng ở Mỹ .

Gia Thanh đưa tay nhận gói quà:

- Em cảm ơn chị .

Cô sẫm soi:

- Là gì đây ? Xăm bình an ở chùa hả ?

Phương Bình phì cười:

- Đúng đó!
- Í trời ơi!
- Thật ra món quà này, chị định tặng em lâu lắm rồi, nhưng hôm nay mới có dịp . Chị biết, đối với em, giá trị vật chất không quan trọng . Món quà này như là lời động viên tinh thần thôi . Em hãy cố gắng lên!

Gia Thanh cúi đầu:

- Mọi người đối xử tốt với em, em sợ làm mọi người thất vọng .
- Đừng tạo áp lực cho mình . Trên đời này chẳng có gì là tuyệt đối cả . Làm người, không ai thông minh và tài giỏi mà không có những thiếu sót . Em đã cố gắng hết khả năng của mình thì dù mai này kết quả có ra sao cũng không ai trách em đâu . Nhưng chị nghĩ, với tư chất của em, 1 khi giám đốc đã chọn thì họ đã không sai lầm .

Phương Bình vỗ vai Gia Thanh:

- Không nên suy nghĩ nhiều làm mình căng thẳng . Cứ bình thường,

khi đến Mỹ rồi mọi việc sẽ bắt đầu thôi . Chuyện gì em làm, ắt em đã biết và có cách . Niềm tin của Lý Gia Thanh đâu rồi ?

Gia Thanh mím nhẹ môi:

- Cám ơn chị đã động viên em . Và em biết em phải làm gì trước lòng tin của mọi người rồi .

- Tốt! Vậy mới xứng đáng là em gái của chị chứ .

Gia Thanh cười, nụ cười đã làm khuôn mặt cô bừng sáng lên .

Chấp nhận công việc của tổng giám đốc Lưu giao phó, Gia Thanh biết mình đang mang 1 trọng trách nặng nề trên vai . Tổng giám đốc hy vọng cô sẽ giúp ông tìm được Vũ Khang, người chủ thật sự của công ty du lịch và khách sạn Thái Bình trở về, để đẩy mạnh nó trong tầm nhìn tương lai .

Mọi việc thật không đơn giản trong suy nghĩ . Gia Thanh được ra nước ngoài đi đây đó để học hỏi thêm, nhưng cô không nên quên trách nhiệm nặng nề trên vai mình .

Gia Thanh vẫn biết đất nước Mỹ không giống như quê hương cô, nhưng đó không phải là điều khó khăn cản trở mục đích của cô .

Từ nhỏ, không khó khăn nào mà cô không đối đầu . Không gian nan nào mà cô không ném trái . Có thể đoạn đường cô sắp bước đi là 1 khó khăn lớn nhất trong cuộc sống, nhưng cô tin rằng thượng đế ở bên cô và giúp đỡ cô .

Ngắm nhìn khuôn mặt của Gia Thanh, Phương Bình lên tiếng:

- Hình như em còn băn khoăn điều gì ?

Gia Thanh lắc nhẹ:

- Dạ không . Em đang nghĩ đến cuộc sống sắp tới ở bên Mỹ . Em lo là không thích ứng được .

- Có gì đâu mà lo . Ở đâu cũng là sống và làm việc, chỉ khác nhau ở chỗ ngôn ngữ và màu da thôi . Nhưng bây giờ thế giới hòa bình rồi, người người sống trong an vui . Em có thể sống như họ mà .

Phương Bình gạt ngang:

- Thôi, tính hay lo này đâu phải của em .

- Tại em bị lây bệnh chứ bộ .

- Không phải chị đâu nghe .

Gia Thanh nghe mặt:

- Em có nói là chị đâu mà sao biện hộ sớm thế ? Hê! Có tật giật mình nha .

- Quỷ nhỏ!

Phương Bình chọc léc Gia Thanh làm cô la oái oái:

- Phương Bình ơi! Chị định ám sát em hả ?

- Sợ chưa ?

Gia Thanh giờ tay:

- Sợ, sợ . Em đầu hàng chị buông tha cho em đi . Nếu không, lộn ruột chết bây giờ .

Phương Bình ngừng tay:

- Chừa cho 1 con đường sống đó .

- Chị ác quá trời đi .

- Thua em, có bản lĩnh làm cho người ta sống dở chết dở .

- Ai mà yếu đuối quá vậy chị ?

- Đi mà hỏi những người si tình em ấy . À! Em có gặp Trung Kiên chưa ?

- Chưa chị ạ . Mấy hôm nay em lu bu công việc, thêm vị khách ở phòng 312 làm em bận rộn cả lên . Mà có chuyện gì không chị ?

- Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm đâu . Sáng hôm nay Trung Kiên có gọi điện cho chị hỏi thăm em, nên chị mới thuận miệng hỏi thôi . Giữa 2 người không có sự giận hờn gì chứ ?

- Làm gì có . Quan hệ giữa em và Trung Kiên vẫn bình thường mà .

Phương Bình hỏi gặng:

- Thật không ?

- Em còn làm bao nhiêu thời gian nữa để đùa .

- Xin lỗi, chị tưởng em giận Ái Linh rồi giận luôn Trung Kiên .

- Ái Linh thì có liên quan gì chứ ? Và Trung Kiên cũng đâu có lỗi gì với em mà em phải giận anh ấy . Thú thật, Ái Linh luôn tỏ ra chống đối em, nhưng chưa bao giờ em giận nó cả . Có thể bây giờ những gì em làm . Ái Linh cho là em tranh giành . Nhưng em luôn hy vọng thời gian sẽ làm cho Ái Linh hiểu em .

- Em nhân từ rộng lượng quá . Nhưng Ái Linh có giống như những gì em nghĩ tốt cho cô ấy không ? Ái Linh đi nói khắp nơi rằng, em cướp đi tất cả những gì mà đáng lý ra phải thuộc về cô ấy, và người cô ấy yêu, em cũng không buông thả .

- Tính Ái Linh lúc nào cũng bốc đồng . Em không để tâm những gì cô ấy gây ra cho em . Em chỉ tiếc 1 thời tình bạn của chúng em ...

Gia Thanh thở nhẹ:

- Ái Linh có rất nhiều tham vọng, nó chưa bao giờ thỏa mãn với những gì nó có . Bảo Ái Linh bằng lòng với hiện tại thì rất là khó . Từ lâu em cũng biết Ái Linh yêu Trung Kiên, em rất muốn giúp đỡ họ . Nhưng rất tiếc, tình yêu của Ái Linh chỉ là đơn phương . Em không biết phải làm gì hơn .

- Đã là tình yêu đơn phương thì làm sao giúp đỡ được . Em cũng biết trái tim Trung Kiên đang có bóng hình của ai mà .

- Anh ấy sẽ thất vọng nếu anh ấy cứ nuôi hy vọng .

- Em không thể thay đổi suy nghĩ để chấp nhận Trung Kiên được sao ?

- Trái tim có lý lẽ riêng của nó mà lý trí con người khó mà điều khiển được . Trung Kiên quả là 1 người đàn ông tốt, nhưng em không yêu anh ấy . Không phải vì Ái Linh hay vì em có đối tượng cho mình, chỉ vì em còn rất nhiều việc phải làm, không muốn mình bị phân tâm trong lúc này .

- Được rồi, chị sẽ không thắc mắc về chuyện Trung Kiên nữa . Vậy còn Khang Vũ thì sao ?

Bị hỏi bất ngờ, Gia Thanh ngơ ngác:

- Khang Vũ nào ?

- Thì gã Việt kiều đặc biệt ở phòng 312 em thường gặp và trò chuyện đó .

- Chị nhắc đến ông ta với khía cạnh nào đây ?

Gia Thanh nghi ngờ:

- Đã nghe người ta nói gì nữa phải không ?

- Nhưng em trả lời câu hỏi của chị đi .

Gia Thanh gật đầu:

- Đúng . Em có gặp ông ta là vì ông ta yêu cầu em làm hướng dẫn cho ông ta trong thời gian lưu lại Việt Nam . Ngoài ra còn có những câu chào hỏi theo phép lịch sự . Nhưng cũng sắp chấm dứt vai trò trưởng phòng và làm hướng dẫn cho Khang Vũ rồi, thời gian em đâu còn nhiều nữa .

- Thế em có biết gì về Khang Vũ và người trợ lý của ông ta không ?

Gia Thanh cắn móng tay:

- Em chỉ biết Khang Vũ là 1 Việt kiều và Công Vinh gã trợ lý đã từng gây tai nạn cho em thôi . Còn ông ta là người như thế nào, làm gì, em không quan tâm .

- Chị có 1 người bạn làm bên công ty địa ốc nói Khang Vũ là 1 ông chủ của công ty đầu tư và phát triển ngành địa ốc liên quốc gia . Lần này về Việt Nam là để hợp tác kinh doanh .

- Ông ta giàu có đến như vậy sao ? Hèn gì việc ông ta đăng ký ở đây phòng đặc biệt cũng đâu có gì là đáng nói .

- Còn nữa, ông ta vẫn còn là 1 người đàn ông độc thân . Nghe đâu chưa có người phụ nữ nào chiếm vị trí quan trọng trong tim ông ta cả .

- Ôi trời! Cả đến vấn đề ấy chị cũng biết . Em sợ chị luôn . Nhưng chị nói điều đó với em làm gì ?

Phượng Bình lắc đầu:

- Biết đâu đây là cơ hội tốt cho em . Chị có để ý 1 vài lần lúc ông ta

gọi điện tìm em . Hình như ông ta có cảm tình đặc biệt với em thì phải .

Gia Thanh xoa tay:

- Chị cho em xin đi . Quen biết ông ta chẳng thú vị gì đâu . Cũng may cuối tuần này ông ta trả phòng rồi, nếu không em còn mệt dài dài vì ông ta đấy .

- Em thật là ...

Gia Thanh đùa:

- Lo là lo cho chị kìa . 30 tới nơi không ai rước thì nguy to .

Phương Bình xa xôi:

- 30 thì sao ? Chị đã có 1 lời nguyên là tôn thờ chủ nghĩa độc thân . Cho nên em không cần lo cho chị .

Gia Thanh nhún vai:

- Chị đang mang nỗi uất hận gì phải không ?

Phương Bình lắc đầu:

- Không . Tại chị không có hứng thú gì đối với tình cảm đàn ông .

- Nhưng vậy là chị mang bệnh rồi . Người phụ nữ mang căn bệnh ấy thì khó lắm .

- Có sao đâu . Như thế thì không cần phải nếm mùi vị của khổ qua .

- Chị nói ... tuy rằng chị sẽ không đau khổ vì tình cảm, nhưng chị vương phải 1 nỗi khổ khác mà không ai có thể chia sẻ được .

Phương Bình nhún vai:

- Chị thấy cuộc sống hiện tại như thế là tốt lắm rồi . Không cần quan tâm đến chuyện khác nữa . Với lại chị có thêm 1 người em gái như em thì kiếp sống đời này chị đã mãn nguyện .

Gia Thanh xúc động:

- Chị Phương Bình! Chị vừa là người chị vừa là người bạn tốt của em .

- Số phận không chìm được con người nếu như biết phấn đấu và vượt lên trên nó . Gia Thanh của chị đã làm được điều đó rồi thì còn gì phải lo lắng nữa . Hãy tự tin và vững bước trên con đường mà mình đã chọn . Nghe lời chị, đừng nên để quá khứ không đẹp làm vướng bận bước chân mình . Em có hiểu những gì chị nói không ?

- Vâng, em hiểu .

- Thế thì đừng buồn nữa . Thượng đế không quên lòng chân thành của chúng ta đâu .

Phương Bình ngả người ra ghế:

- Căn nhà này bây giờ, em chỉ ở 1 mình hả ?

- Dạ . Em cũng đang lo, qua Mỹ chưa biết thời gian về . Nhà đóng cửa em sợ chuột phá tiêu hết .

- Vậy sao không nói Hà My dọn qua ở đây, luôn tiện trông chừng cho em ?

Gia Thanh sáng mắt:

- Ờ há, sao em không nghĩ ra nhỉ . Có Hà My ở đây thì tốt rồi . Cám ơn chị nhiều nghe .

- Hà My cũng tội nghiệp lắm .

- Em biết mà . Những ngày tháng tới không có em, chị nhớ quan tâm Hà My nha . Đừng để con bé bị ăn hiếp!

- Được rồi . Hà My cũng như em mà .

Gia Thanh vươn vai thở phào:

- Coi như không còn gì vướng bận nữa . Khỏe quá!

- Em thì tốt rồi . Nhưng còn chị nè, công việc của em chị phải đảm đương luôn . Phen này không chết cũng phải chết .

- Gì mà nghiêm trọng vậy ?

- Không nghiêm trọng sao được . 1 người làm cả công việc của 2 người .

Gia Thanh ôm vai Phương Bình:

- Chịu đựng chút xíu đi . Em nhắc tổng giám đốc và phó giám đốc quan tâm chị nhiều hơn .

- Bảo họ quan tâm chị, chẳng khác nào em giết chị .

- Vậy chị muốn sao ?

- Thành quả của em là món quà cho chị . Cực chút không sao .

Gia Thanh chớp mắt:

- Chị yên tâm, sẽ có 1 sự bù đắp xứng đáng . Kết quả không là sự mong đợi của riêng tổng giám đốc .

Phương Bình và Gia Thanh nhìn nhau . 2 người có chung 1 suy nghĩ, đó là gắn liền cuộc đời mình vào công việc ở đây và cũng chính nơi đây đã cho họ cảm giác gia đình .

Sẽ có 1 không gian yên lặng kéo dài nếu như không có tín hiệu từ điện thoại di động của Gia Thanh .

Nhìn con số hiện lên trên màn hình, Gia Thanh chép miệng:

- Có chuyện nữa rồi . Ngày nghỉ cũng không yên .

Cô ra dấu cho Phương Bình rồi áp máy vào tai:

- Alo . Gia Thanh nghe .

Tiếng 1 người đàn ông nhẹ nhàng:

- Gia Thanh! Cô đang ở đâu ? Tôi có làm phiền cô không ?

"Gọi người ta trong ngày nghỉ là phiền rồi còn hỏi ." . Gia Thanh làm thảm như thế nhưng cô vẫn trả lời:

- À, tôi đang ở nhà . Khang Vũ, có chuyện gì thế ?

- Tôi ... tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp nhưng lại sợ phiền vì hôm

nay là ngày nghỉ của cô .

"Biết như thế là tốt rồi". Nhưng nghe giọng ngập ngừng của Khang Vũ, Gia Thanh thấy tội tội làm sao . Cô bần khoản giọng:

- Đừng quan tâm đến vấn đề ấy . Ông muốn giúp gì thì cứ nói đi .

- Tôi ... à cô có thể đến quán cà phê Trung Nguyên góc Nguyễn Đình Chiểu - Mạc Đĩnh Chi không ?

- Ngay bây giờ à ?

- Vâng!

- Ông có việc gấp lắm sao ?

- Vâng . Tôi không nhờ cô thì chẳng biết nhờ ai nữa . Cô đến được chứ ?

Giọng Gia Thanh nhỏ xuống:

- Ai biểu tôi làm hướng dẫn cho ông chi .

Câu nói của Gia Thanh làm Khang Vũ mừng rỡ:

- Công Vinh đến đón cô nhé!

Gia Thanh xua tay như Khang Vũ đang ở trước mặt:

- Không cần phải phiền người khác như vậy đâu . Với lại tôi không có thói quen để người khác đưa đón . Tôi tự đến được .

- Vậy tôi đợi cô .

Gia Thanh liếc Phương Bình rồi hứa:

- Vâng!

- Chào cô!

Gia Thanh tắt máy . Bắt gặp cái nhìn của Phương Bình, cô lúng túng giải thích:

- Ông Khang Vũ gọi điện nhờ em chút việc . Em ...

Phương Bình mỉm cười:

- Có gì đâu, thì em cứ giúp ông ta đi .

- Nhưng ... còn chị ?

Phương Bình nhìn đồng hồ:

- Chị đến thăm em 1 chút, giờ thì cũng có việc phải làm rồi .

Cô nheo mắt:

- Mà nè! 1 người đàn ông đang đeo đuổi 1 người phụ nữ, họ hay viện cớ lắm . Nhưng em đừng cho đó là 1 sự làm phiền . Biết đâu thượng đế đang hết nói cho em . Chị thấy 2 người xứng đôi lắm đó .

Gia Thanh nhăn nhó:

- Chị đừng gheo em nữa mà .

- Chị nói thật đó . Nếu là Ái Linh, cô ta không bỏ qua cơ hội này đâu .

- Ái Linh khác, em khác .

- Cũng may giữa con người có sự khác biệt ấy, nếu không ...

Phương Bình đứng lên:

- Em đến điểm hẹn đi, đừng để người ta phải đợi . Ngày mai gặp lại!
- Dạ, ngày mai gặp .
- Chúc vui vẻ!

Gia Thanh méo xeo:

- Vui hồng nổi rồi .

Tiến Phương Bình ra cửa, Gia Thanh quay vào, cô thay nhanh bộ đồ rồi dắt xe ra ngoài .

Sau khi khóa cửa cẩn thận, Gia Thanh tìm đến quán cà phê như đã hẹn .

Ngày thường, mọi người ra ngoài cũng đông nên Gia Thanh chạy xe hơi chậm . Vừa ngừng xe, cô đã thấy ngay Khang Vũ đang đứng trước cổng đón cô .

Trao tay lái cho người giữ xe, Gia Thanh tiến về phía Khang Vũ:

- Việc ông muốn tôi giúp là gì ?

Khang Vũ giơ tay:

- Cô đừng quá nôn nóng . Chúng ta vào trong quán đi .
- Nhưng ...
- Ít ra cũng cần 1 chỗ ngồi lịch sự . Chẳng lẽ đứng đây nói hay sao ?

Lời Khang Vũ có lý, Gia Thanh gật đầu:

- Thôi được .

Khang Vũ đưa Gia Thanh đến cái bàn gần chậu dừa kiểng, nơi đó đã có để 1 ly cà phê .

Ga lăng kéo ghế cho Gia Thanh, Khang Vũ hỏi:

- Cô uống gì ?
- Dĩ nhiên là cà phê rồi . Đến quán cà phê thì phải uống cà phê chứ .

Chiều ý Gia Thanh, Khang Vũ ra dấu cho người phục vụ mang thêm 1 ly cà phê đặc biệt cho cô .

- OK chứ ? Như ý cô muốn rồi đó .
- Cám ơn ông . À! Ông đừng nghĩ rằng con gái không nên gọi cà phê khi vào quán nha . Nam nữ bình đẳng thì mọi việc đối với nam - nữ đều như nhau . Ăn gì uống gì đối với phụ nữ chúng tôi không còn là chuyện lạ . Lúc còn đi học, tôi và Ái Linh thường uống cà phê để thức học bài đó . Uống thì uống, nhưng bọn tôi không ghiền như mấy ông . Sáng không uống cà phê, nhìn khuôn mặt mấy ông cứ như mấy con nghện vậy .

Khang Vũ bật cười:

- Cô nói chuyện vui quá .
- Thế ư ? Vậy mà có người nói tôi vô duyên đó .
- Ai vậy ?
- Thì bạn bè của tôi .

- Có Trương Ái Linh không ?

Gia Thanh giật mình:

- Ông biết Ái Linh à ?

- Không, tôi chỉ nghe mọi người nói chứ chưa tiếp xúc với cô ấy bao giờ .

- Ông trọ lại khách sạn cũng đã lâu, vậy chắc những điều ông biết cũng không ít .

Khang Vũ thẳng thắn:

- Tôi chỉ quan tâm những gì liên quan đến cô thôi .

Lờ mờ hiểu được ý của Khang Vũ, nhưng Gia Thanh vẫn không khỏi thắc mắc:

- Tại sao ?

- Vì tôi muốn làm bạn với cô .

Khang Vũ trầm giọng:

- Gia Thanh! Tôi xin chia sẻ với cô tất cả những gì cô đang gánh chịu .

Gia Thanh trợn mắt:

- Ông nói gì thế ?

Khang Vũ vào vấn đề:

- Gia Thanh! Tôi biết cô trải qua bao nhiêu khó khăn để thay đổi số phận mình . Tôi còn biết được cô bị người bạn thân ganh ghét đố kỵ . Ngoài mặt thì không có gì, nhưng trong lòng rất đau . Gia Thanh! Nếu biết điều ấy xảy ra thì hà tất phải bận tâm nhiều .

Gia Thanh không còn bình tĩnh được nữa, cô có vẻ giận:

- Xem ra ông biết khá nhiều về tôi . Ông là ai ? Ông muốn gì ? Tại sao ông lại điều tra tôi ?

- Không có gì cả, tôi chỉ muốn 1 tình bạn ở cô thôi .

- Tình bạn ? Muốn có được 1 tình bạn ở tôi mà ông phải làm nhiều việc như thế sao ? Có xứng đáng không ?

- Xứng đáng chứ . Thú thật với cô, tôi chưa bao giờ tìm kiếm 1 tình bạn cho mình, chỉ có người ta tìm đến tôi . Và tôi cũng không cần thiết phải quan tâm đến những tình bạn ấy . Trong cuộc sống, tôi chỉ biết làm cách nào để tạo ra đồng tiền, để có những hợp đồng lớn, chứ tôi chưa từng nghĩ đến 1 tình bạn tốt đẹp hay 1 thứ tình cảm lãng mạn . Nhưng khi nhìn thấy cô, hình như mọi việc đều thay đổi .

Ngừng 1 chút, Khang Vũ nói tiếp:

- Xin lỗi cô, khi không được sự đồng ý của cô, tôi đã đi tìm hiểu về cô, tìm hiểu về cuộc sống, công việc và khoảng đời cô đã trải qua .

Gia Thanh! Cô là người con gái tuyệt vời mà tôi chưa giờ được gặp .

Giọng Gia Thanh lơ lửng:

- Ông đang khen tôi đấy ư ?
- Không phải, tôi nói sự thật . Cô đã không quan tâm người ta nói gì về mình . Cô vẫn giữ vững lập trường và làm những gì mình cho là đúng . Tôi rất thích người con gái có cá tính như cô .

Gia Thanh vẫn không thay đổi ý định của mình:

- Ông thích đó quyền của ông . Còn tôi, tôi vẫn chưa có ý định chấp nhận tình bạn của ông . Và cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa thật sự tin có người kiếm tình bạn như ông .
- Không sao . Tôi có đủ kiên nhẫn để chờ mà .

Gia Thanh cảm thấy mình bị phiền toái:

- Thật ra ông muốn gì ở tôi đây ?
- Vẫn là tình bạn .
- Ông ...

Vừa lúc người phục vụ mang nước đến, Gia Thanh đành phải dừng lời . Cô hậm hực nhìn Khang Vũ bằng nửa con mắt .

Còn Khang Vũ thì thản nhiên vào vai trò của người đàn ông lịch sự và biết ga lăng . Anh cho đường vào tách cà phê, khuấy đều rồi đẩy qua cho Gia Thanh:

- Cà phê của cô đây .

Giọng Gia Thanh cụt ngắn:

- Cảm ơn .

Bưng tách cà phê của mình lên, Khang Vũ ngả người ra ghế:

- Tôi rất thích cà phê Việt Nam, hương vị thật đậm đà .

Gia Thanh im lặng . Thấy cô không có hứng thú, Khang Vũ đổi đề tài:

- Cô thấy khung cảnh ở đây thế nào ?
- Tôi không có nhiều thời gian như ông mà ngắm cảnh làm thơ nghe nhạc .

- Con người tôi ngày chỉ biết đến công việc thì không hay lắm đâu . Nhất là 1 cô gái thông minh, trẻ đẹp như cô . Sống ở 1 thành phố nổi tiếng tuy không có nhiều khung cảnh lãng mạn, nhưng ít ra cô nên có khoảng không gian riêng nào đó cho mình để co thể sống với những ước mơ .

Khang Vũ chép miệng:

- Tôi không có thời gian khép kín mình như cô . Ngoài công việc ra, tôi chẳng biết gì hết . Ngày nghỉ tôi cũng tự giam mình ở nhà . Tôi cô lập chính tôi để rồi cuối cùng tôi phát hiện ra rằng: 1 người không thể giam hãm cuộc đời mình . Cho nên tôi phá bỏ vỏ bọc bên ngoài để hòa mình với thế giới chung quanh .

Gia Thanh nhìn ra ngoài:

- Tôi thì không giống ông . Cuộc sống nhộn nhịp bên ngoài chỉ có thể

làm tôi đỡ cô đơn . Tôi chọn nơi này là nơi dừng chân vì tôi nghĩ đến ngày mai và tương lai mình . Tôi càng không thể có những ý tưởng và thói quen kỳ lạ như ông . Tôi cũng không phải là con người nhàn rỗi để mà thơ thẩn . Ông có biết tôi còn bao nhiêu việc phải làm không ? Gọi tôi ra đây vì những chuyện không đâu thì ông đã phí quá nhiều thời gian của tôi .

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn giúp cô thư thả, ai ngờ làm cô khó chịu . Nhưng quả thật, tôi có chuyện cần nhờ cô giúp đỡ .

Gia Thanh nghiêm chỉnh:

- Tôi đang nghe .

- Cô không cần phải căng thẳng thế . Đây là 1 công việc giống như giải trí thôi .

Khang Vũ diễn tả:

- Số là tôi muốn mua quà tặng cho 1 vài người bạn ở bên Mỹ, mà tôi thì không rành về việc này, nên nhờ cô giúp đỡ .

Gia Thanh nhướn mày:

- Chỉ có thể thôi à ?

- Vâng .

- Trong điện thoại lúc nãy ông làm tôi tưởng có chuyện gì quan trọng lắm . Vậy ông chọn quà như thế nào ? Lưu niệm hay tặng phẩm ?

Khang Vũ hỏi lại:

- Theo cô thì tôi nên mua quà gì ?

- Cuộc sống ở bên Mỹ quá đầy đủ, họ không cần tặng phẩm đâu . Tôi nghĩ ông nên mua quà lưu niệm thì hay hơn . Vừa là vật kỷ niệm, vừa có ý nghĩa nữa . Ông thấy sao ?

Khang Vũ gật đầu đồng ý ngay:

- Như lời cô nói đi, mua quà lưu niệm .

Gia Thanh hứa:

- Tôi sẽ giúp ông . Nhưng ông phải cho tôi biết thêm, những người ông tặng độ tuổi nào, là nam hay nữ ?

- Em gái nuôi tôi có lẽ bằng tuổi cô, 1 ông cụ khoảng 70, 1 người đồng nghiệp khoảng 30 ngoài và 1 cô bạn chung công ty . Cô ấy lớn hơn cô vài tuổi . Mua cho nhiều người như thế có mệt lắm không ?

- Ai biểu tôi đang là hướng dẫn cho ông chi . Nhưng được giúp đỡ khách cho công ty đó cũng là niềm vui của tôi mà . Tôi chỉ sợ mua nhiều nơi khác nhau, ông theo tôi không nổi .

Khang Vũ hào hứng:

- Không thành vấn đề . Cám ơn cô trước nghe .

- Ông đừng khách sáo . Giúp ông hôm nay biết ngày mai có gặp nữa không nên tôi không quan tâm .

- Cô không muốn gặp lại tôi nữa sao ?

Gia Thanh cười nhẹ:

- Mỗi người đều có 1 hoàn cảnh, 1 cuộc sống và 1 hướng đi riêng . Hôm nay tình cờ gặp nhau, biết đâu ngày mai không còn gặp nữa . Tôi không cho mình suy nghĩ đến vấn đề ấy nhiều . Huống chi ông chỉ là 1 người khách trọ lại ở khách sạn của công ty tôi thôi mà .

Cô nhìn Khang Vũ:

- Nếu có dịp trở về Việt Nam thì đừng quên tìm đến khách sạn của chúng tôi .

- Nhất định tôi sẽ còn quay về mà . Nhưng biết đâu lần gặp nhau nữa của tôi và cô không phải ở thành phố công nghiệp hiện đại này .

Chẳng hạn trên đất Mỹ cũng nên .

- Tôi làm gì có cái hân hạnh đến nơi đó .

- Ngày mai, tương lai không ai đoán trước . Có nhiều bất ngờ và thú vị lắm .

Gia Thanh bậm môi:

- Ông muốn nói gì nữa ?

- Ồ không . Tôi chỉ nhắc đến những điều bất ngờ có thể xảy ra trong tương lai thôi .

- Ông không đơn giản chỉ là 1 nhà kinh doanh . Nhưng tôi sẽ không quan tâm đến những gì xảy ra nữa đâu . Đủ phiền phức rồi .

Gia Thanh kết thúc câu chuyện:

- Bây giờ tôi giúp ông đi chọn quà .

Cô toan đứng lên thì Khang Vũ cản lại:

- Ê! Để tôi trả tiền cà phê đã . Bộ muốn chủ quán níu tôi sao ?

Khang Vũ gọi người tính tiền làm Gia Thanh thấy buồn cười . Cô chờ anh rồi cùng ra bãi lấy xe .

Leo lên chiếc Wave đề máy, thấy Khang Vũ còn đang đứng yên tại chỗ, Gia Thanh hất mặt:

- Xe ông đâu ?

- Tôi không có xe gắn máy .

- Vậy ...

Gia Thanh đá chân chống, cô bước xuống:

- Ông chạy loại xe này được không ?

- Tạm tạm .

- Thế thì chở tôi đi .

Khang Vũ cầm lái . Trước khi ngồi lên, Gia Thanh còn dặn dò:

- Cẩn thận đó . Tôi chưa muốn chết đâu .

Khang Vũ chỉ biết phì cười trước những lời ngang ngạnh của Gia Thanh . Nhưng được đi chung với cô là anh thấy vui lắm rồi .

Khang Vũ hân hoan bao nhiêu thì Gia Thanh càng cố nghiêm chỉnh bấy nhiêu . Ngồi sau lưng anh, cô thấy mình nhỏ bé vô cùng . Anh cao to và có phong cách của người đàn ông, lại là người có địa vị và nổi tiếng . Nếu như để cho người nào đó trong công ty và khách sạn nhìn thấy, thì Gia Thanh nghĩ không là chuyện đơn giản . Cô hy vọng, tốt hơn hết ông ta chỉ nhờ cô giúp trong ngày hôm nay thôi .

Reng ... reng ... reng ...

Gia Thanh nghiêm người nhắc ông nghe bằng giọng ngái ngủ:

- Alo .
- Bộ em ngủ hả Gia Thanh ?
- Chứ còn gì nữa .
- Sao ngủ sớm thế ?
- Í trời! Cả ngày nay bị mọi người lôi kéo chẳng nghĩ được tí nào . Bây giờ đang oải quá trời nè .

Gia Thanh tuôn 1 hơi:

- Mà giờ nay, anh gọi em có gì không ? Nếu có thì mai đi nha, Trung Kiên .
- Không, anh chỉ rủ em ra ngoài uống nước thôi . Ngày mai em đi rồi, biết bao giờ mới gặp lại .
- Anh làm như em định cư bên Mỹ không bằng . Xong công việc em sẽ về, lúc đó anh em mình lại gặp nhau .
- Anh sợ rồi mọi việc sẽ thay đổi .

Gia Thanh chép miệng:

- Anh nói cũng phải . Cuộc sống thay đổi thì con người cũng thay đổi theo . Nhưng như vậy cũng tốt, biết đâu thời gian làm cho con người hoàn thiện chính mình hơn .
- Anh thì không nghĩ vậy . Có những cái không cần đến thời gian .

Trung Kiên hỏi:

- Gia Thanh! Em thật sự không có gì nói với anh trước khi đi sao ?
- Không có gì ngoài câu nhắn nhủ: Anh đừng làm cho bản thân mình mệt mỏi nữa, nếu không anh sẽ ngã quỵ mất, mà em thì không muốn nhìn anh như thế .
- Lại là 1 câu từ chối khéo . Em có biết như thế sẽ làm cho anh đau khổ không ?
- Sao anh có vẻ không thiện ý vậy ? Nếu không ...

Trung Kiên cắt ngang:

- Em khó chịu thật đó Gia Thanh . Anh có nói là không giúp em đâu .
- Vậy thì em cảm ơn trước nha .
- Không có gì . Thôi, em nghỉ sớm đi .

- Hồng nói chuyện nữa hả ?
- Anh sợ ngày mai em thức không nổi trể chuyến bay lại đổ thừa anh . Trách nhiệm đó anh gánh không nổi đâu .
- Chứ không phải nói chuyện với em nhạt nhẽo quá sao ?
- Cái cô bé này . Bây giờ muốn gì đây ?
- Không muốn gì hết .
- Thôi, em nghỉ đi . Sáng mai gặp!
- Ừm .
- Ngủ ngon!
- Ngủ ngon!

Gia Thanh gác máy, cô lăn qua lộn lại trên nệm . Đang ngủ ngon bị phá, bây giờ muốn ngủ cũng khó mà ngủ được .

Không sớm không muộn, Trần Trung Kiên này thật là ...

Tung chăn ngồi dậy, Gia Thanh định ra ngoài tìm cho mình ly nước thì điện thoại lại reo . Cô quay lại nhìn cái máy mà chau mày .

Không nên đùa như thế chứ ? Định từ đây đến sáng không cho ngủ hay sao ? Thế thì nguy lắm!

Gia Thanh chống cằm định thi đua với điện thoại, xem người gọi đến và coi ai kiên nhẫn hơn ai . Nhưng hình như người gọi đến có kiên nhẫn thật, sau 12 tiếng reo không người nghe mà chẳng gác máy . Gia Thanh nhào người, nhưng tay vừa chạm vào điện thoại thì không còn reo nữa . Cô bậm môi:

- Lần này reo nữa không nghe .

Nhưng Gia Thanh vừa dứt lời thì có tiếng nhạc, mà tiếng nhạc lại phát ra từ chiếc điện thoại nhỏ nhắn của mình . Cô làm bầm:

- Ai mà rảnh rang thế ?

Gia Thanh mở máy, nhưng cô không lên tiếng . Đầu dây bên kia là giọng của 1 người đàn ông .

- Có phải cô không, Gia Thanh ?

- Điện thoại của tôi không là tôi nghe thì ai ? Vậy cũng hỏi .

- Xin lỗi, lúc nãy tôi gọi điện thoại bàn nhưng không có người nhắc máy . Tôi sợ ...

- Giờ này ông gọi không có người nhắc máy là phải rồi . Tôi đang ngủ mà .

- Xin lỗi đã làm phiền cô .

- Không phiền thì cũng đã phiền rồi . Ông có chuyện gì nhờ tôi giúp nữa phải không ?

- Thật ra ...

- Thôi đi, không được đâu . Mấy hôm trước tôi đã nói với ông ngày mai tôi có việc phải đi xa .

- Tôi nhớ chứ .
- Thế ...
- Tôi vừa ra ngoài là gọi cho cô ngay, không biết đã phá giấc ngủ của cô . Tôi muốn nói với cô ngày mai tôi trở về Mỹ .
- Gia Thanh lặp lại:
- Ngày mai ?
- Phải . Cám ơn cô đã giúp tôi trong thời gian tôi lưu lại Việt Nam .
- Không có gì .
- Cô là người bạn duy nhất tôi có ở Việt Nam đây . Tôi nghĩ về Mỹ, tôi sẽ rất nhớ cô .
- Tôi không thích lời tán tỉnh ấy đâu .
- Tôi hỏi thật lòng mà . Rồi tôi sẽ trở lại Việt Nam tìm cô .
- Ông Khang Vũ ...
- Tôi biết cô lại sắp nói gì . Nhưng đừng nói trong giờ phút này được không ? Tôi không muốn sáng mai lên máy bay mang theo nỗi buồn .
- Gia Thanh xiêu lòng:
- Chúc ông lên đường bình an!
- Cám ơn cô . Cô nói cô đi xa nhưng tôi không biết cô đi đến đâu .
- Tôi chúc cô luôn vui khỏe, bình an và gặt hái nhiều thành công trong công việc .
- Cám ơn ông .
- Đột nhiên Gia Thanh hỏi:
- Ông đã ăn tối chưa ?
- Không trả lời câu hỏi của Gia Thanh mà Khang Vũ hỏi lại:
- Cô có đói bụng không ?
- Hơi hơi thôi . Tôi dự định uống ly sữa rồi ngủ tiếp .
- Ước gì tôi cũng có 1 ly sữa nhỉ ?
- Ông đói bụng à ?
- Hôm nay tôi không có ăn tối .
- Vậy ...
- Cả 2 cùng lên tiếng . Gia Thanh cười:
- Ông nói trước đi .
- Tôi nhường cho cô đó .
- Gia Thanh nhìn lên đồng hồ:
- Tôi cũng muốn thỏa ý của ông, nhưng bây giờ tôi không tiện ra ngoài rồi . Hay là tôi nhờ 1 nhân viên khách sạn mang lại cho ông 1 ly sữa nghe .
- Như thế thì phiền lắm .
- Chúc để ông đi ngủ với cái bụng kêu đói thì tôi càng không an tâm .
- Vậy tốt hơn hết là tôi nghe lời cô rồi . Tôi muốn uống sữa giống như

loại sữa cô uống .

- OK . 10 phút nữa ông sẽ có nó .

- Cảm ơn .

- Chúc ông uống ngon và ngủ ngon!

Gia Thanh tắt máy, cô không ngờ mình có thể nói chuyện thoải mái với Khang Vũ như vậy .

Chỉ mới mấy ngày làm hướng dẫn viên cho anh, cô đã phát hiện: thật ra Khang Vũ đâu phải khó chịu như mọi người đã nghĩ . Cái bề ngoài lạnh lùng vậy chứ bên trong là chứa đựng cả 1 tình cảm sâu sắc . Cô chỉ không thích là anh cứ muốn tìm kiếm ở cô 1 tình bạn . Và tại sao anh không chịu từ bỏ ý định đó, Gia Thanh cũng không hiểu nổi .

Bèo nước gặt[nhau để lại ấn tượng tốt cho nhau thế là đủ rồi . Cần gì phải có quan hệ với nhau ? Gia Thanh không muốn đèo bòng treo cao đầu . Nếu nhớ có té chắc đứng dậy không nổi .

Lý luận của Gia Thanh buồn cười lắm phải không ? Khang Vũ là 1 người đàn ông thành đạt, có địa vị, mơ cũng không dám mơ . Thôi đi, mai ông ta về Mỹ rồi, mọi cái đều chấm dứt .

Gia Thanh chuỗi người xuống nệm, khoan khoái cho mình những ý nghĩ rong . Nhưng chợt nhớ đến ly sữa của Khang Vũ, cô lại ngồi dậy bấm máy điện thoại .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 5

Một đêm trôi qua . Buổi sáng ở sân bay Tân Sơn Nhất, người người đông đúc như thế nhưng Gia Thanh vẫn có thể nhận ra bóng người thân quen với mình, khi tắc xi dừng lại bên thềm .

- Trời ơi! Tại sao lại đầy đủ như thế này ? Cô sang Mỹ vì công việc thôi mà . Họ có vẻ trịnh trọng quá .

Bước xuống tắc xi, Gia Thanh còn đang tần ngần bên chiếc va ly của mình thì trong nhóm ấy có một người thanh niên nhanh nhẹn đi đến .

Anh khom người xách va ly:

- Vào chia tay với mọi người đi! Sao em còn đứng đây ?

- Anh Hùng!

Gia Thanh bước theo Hùng . Thật sự giây phút này, cô không biết nói gì cả . Gia Thanh còn không dám nghĩ mọi người ra đưa tiễn cô, Gia Thanh có cảm giác một chuyến đi đầy vui vẻ quan trọng và nặng nề .

Phương Bình thân mật ôm vai Gia Thanh .

- Mọi người đến đây chờ em lâu rồi đó . Sao trễ quá vậy ?

- Bị kẹt xe chị ạ .

Phương Bình nhìn đồng hồ:

- Đúng 1 tiếng 30 phút nữa, máy bay cất cánh rồi . Thời gian đâu mà chia tay mọi người ?

- Chia tay cả ngày hôm qua vẫn chưa đủ sao ? Em sang Mỹ vì công việc cấp trên giao chứ có định cư luôn đâu mà em thấy ai cũng quan trọng hết . Thôi đi, em chẳng có gì để nói nữa đâu .

- Vậy em đẩy hành lý vào trong làm thủ tục đi . Nếu còn thời gian thì trở ra với mọi người .

Hà My đẩy xe lại:

- Chị đặt hành lý lên đây nè, xách nặng nè lắm .

- Cám ơn em .

Gia Thanh đẩy hành lý vào cổng để làm thủ tục . Cô lướt ngang chỗ Trung Kiên đứng mà chẳng nhìn đến anh . Thái độ kỳ lạ ấy làm Nhật Hùng trêu ghẹo:

- Phó giám đốc này! Anh đã chuẩn bị gì để nói với Gia Thanh chưa ?

Trung Kiên nhún vai:

- Suy nghĩ trong đầu, lời từ miệng chỉ là 1 câu chúc thôi . Tôi thấy không nên làm cho mình căng thẳng quá .

- Nhưng tôi thấy hình như anh vẫn chưa tìm ra 1 lời chúc nào cho cô ấy .

Hà My chen vào:

- Thượng lộ bình an, đó cũng là một lời chúc tốt đẹp vậy .

Nhật Hùng nạt:

- Em biết gì mà nói .

Hà My ngênh mặt:

- Sao lại không biết . Thật ra chị Gia Thanh không thích sự rườm rà phô trương . Cái chị ấy cần là ở tấm lòng . Lúc nãy em để ý, vừa bước xuống tắc xi chị ấy hơi bị khựng lại vì nhìn thấy mọi người có mặt đông đủ ở đây đấy .

Nhật Hùng nhíu mày:

- Đi xa được mọi người đưa tiễn không phải là điều luôn cần ở mọi người đi sao ?

- Vậy là anh không hiểu gì về chị Gia Thanh rồi . Lúc tối này, chị ấy có nói với em, không nên đưa tiễn làm gì, chỉ thêm lưu luyến thôi .

Phương Bình phụ họa:

- Hà My nói đúng đấy . Tính Gia Thanh, chúng ta đều biết . Nhưng đã lỡ ra đây rồi thì tốt hơn hết đừng làm cho Gia Thanh buồn . Tuy bề

ngoài là không có gì, nhưng trong lòng thì có rất nhiều điều lo lắng . Việc ở công ty rồi khách sạn thêm những người chúng ta, nhiệm vụ cấp trên giao ở nước Mỹ lại không đơn giản . Gia Thanh sợ tổng giám đốc thất vọng . Đó, hai người làm ơn động não và hiểu giúp Gia Thanh 1 tí đi . Được chọn đến Mỹ bộ sung sướng lắm sao ? Ra đi mang cả trách nhiệm nặng nề trên vai ...

Đang thao thao nói, Phương Bình bỗng ngừng lại . Đôi mắt cô mở to nhìn về một hướng . Hà My hươ hươ tay:

- Chị sao vậy ? Sao đang nói rồi bỗng nhiên "đạp thắng" vậy ?

Phương Bình đưa tay chỉ:

- Mọi người nhìn kia, hình như là Khang Vũ và người trợ lý của ông ta .

Hà My nhón lên:

- Khang Vũ là ai vậy chị ?

- Vị khách xộp và cũng là vị khách khó chịu nhất của chúng ta .

Phương Bình chợt nhớ:

- Không lẽ hôm nay ông ta cũng về Mỹ ?

Nhật Hùng lên tiếng:

- Đúng là ông ta trở về Mỹ . Nhưng ông ta rời khỏi khách sạn của chúng ta càng sớm càng tốt . Tôi thấy ông ta yêu cầu Gia Thanh làm hướng dẫn viên cho ông ta là không thích rồi . Hướng dẫn chỉ là cái có, gần gũi Gia Thanh mới là chủ đích của ông ta . Người gì đâu mờ mờ ám ám, du lịch chẳng giống khách du lịch .

- Tại sao cậu nói vậy ?

- Họ chưa bao giờ tìm đến những danh lam thắng cảnh, và cũng chưa 1 lần đi dạo như những du khách khác .

- Bộ những người tìm đến khách sạn chúng ta đều là khách du lịch sao ? Họ có thể chọn nơi đây trọ để làm việc à .

- Theo như lời chị là họ làm việc chứ không phải du lịch ?

- Đúng . Có thể mọi người chưa biết Khang Vũ là ông chủ của công ty phát triển địa ốc liên quốc gia .

- Ông ta giàu đến như thế à ?

- Nói không chừng, Khang Vũ sang Việt Nam trong thời điểm này là có để ý đến công ty và khách sạn của chúng ta .

- Ông ta là người muốn mua lại ?

- Tôi chỉ dự đoán thôi . Muốn biết thì còn phải hỏi thêm 1 người .

Nhưng cũng chưa chắc chắn lắm đâu . Chuyện làm ăn là chuyện bí mật, ai mà nói ra, trừ khi thân thiện lắm .

- Chị muốn nói ai đây ?

Nhật Hùng nhíu mày:

- Chẳng lẽ là Gia Thanh ?

Biết mình lỡ lời, Phương Bình che miệng:

- Ý tôi là có 1 người quen trong ngành nói cho chúng tôi biết .

Trung Kiên gằn giọng:

- Cô nói rõ hơn 1 chút đi .

- 2 người sao thế ? Gia Thanh biết được lý lịch của Khang Vũ là do tôi nói lại đó .

- Bọn tôi đâu phải là con nít lên 3 .

- Anh không tin là quyền của anh .

Phương Bình chợt quay lại nhìn Trung Kiên:

- Nhưng sao anh lại quan tâm đến chuyện này, tôi nghĩ cũng là điều bình thường thôi mà .

- Cô ...

Hà My ngăn:

- Thôi mà, anh Kiên và chị Bình không nên khó chịu với nhau . Đừng vì chuyện không đâu mà làm mất hòa khí . Khang Vũ cứ mặc kệ ông ta là gì . Hôm nay chúng ta ra đây là để tiễn chị Thanh mà .

Nhật Hùng tán thành:

- Hà My nói phải đó, chúng ta không cần thiết phải cãi nhau về con người không quen biết . Huống chi Gia Thanh và Khang Vũ đâu phải là bạn của nhau .

Anh vừa dứt lời thì Gia Thanh ra tới, cô tươi cười:

- Tôi chỉ còn 15 phút để đứng đây nói chuyện với mọi người . Có ai dặn dò gì nữa không ?

Hà My nắm tay Gia Thanh:

- Chị lên đường bình an!

Phương Bình:

- Cố gắng hoàn thành công việc và nhanh chóng trở về bên mọi người .

Nhật Hùng:

- Anh biết em đã trưởng thành nên không cần lo lắng nhiều khi em đến Mỹ . Nhưng anh muốn nhắc thêm em, con người càng văn minh thì càng đáng sợ .

Trong lòng vẫn còn thắc mắc về Khang Vũ, Trung Kiên đang muốn biết Gia Thanh có mối quan hệ nào với ông ta không, nhưng không tiện hỏi trong lúc này .

- Thay đổi môi trường sống thì em cũng nên quên đi những gì không vui . Khép lại quá khứ và bắt đầu 1 tương lai tốt đẹp hơn . 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng ... thời gian trôi qua rất nhanh, rồi em sẽ làm được những gì em muốn làm .

- Cảm ơn tất cả mọi người . Gia Thanh sẽ không quên những gì mà mọi người cho em hôm nay . Nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc, Gia Thanh sẽ không phụ lòng tin của mọi người .

Cô đưa mắt nhìn Trung Kiên và Nhật Hùng:

- Hiện nay 2 anh là trụ cột của công ty và khách sạn . Sự sống còn của công ty và khách sạn là nhờ vào 2 anh đó . Thời gian ở Mỹ, em sẽ cố gắng mang tin vui về .

Gia Thanh quay sang Phương Bình:

- Hà My em giao cho chị .

- Việt đó em có thể yên tâm .

Gia Thanh vuốt tóc Hà My:

- Cố gắng làm việc em nhé . Tuổi còn trẻ, tương lai còn dài, đừng nên nản lòng . Sống trên đời này không ai có thể giúp mình tốt hơn trừ bản thân mình . Tốt nhất là không nên trông chờ vào người khác .

- Em sẽ ghi nhớ lời chị dạy .

Gia Thanh siết lấy tay Phương Bình và Hà My . 1 sự chia sẻ gấp gáp

. Tiếng loa phóng thanh vang lên nhắc nhở . Gia Thanh bịn rịn chia tay mọi người .

Lần đầu tiên 1 mình đi ra, lại ở đất khách quê người, Gia Thanh có cảm giác cô đơn đang vây lấy mình . Thêm cuộc sống mới mẻ, trách nhiệm nặng nề . Cô không biết rồi sẽ ra sao .

Gia Thanh quay đầu chạy nhanh vào trong . Cô không muốn cho mọi người nhìn thấy giây phút yếu đuối và nỗi lo lắng đang dâng lên của mình .

Cánh cửa phòng chờ đợi đóng lại . Trên nét mặt của những người đưa tiễn không còn nụ cười . Họ cố nhìn theo nhưng không thấy người thân của mình đâu cả .

Phương Bình và Hà My cũng vậy . 2 người muốn biết Gia Thanh ở đâu, nhưng Trung Kiên lên tiếng nhắc nhở:

- Chúng ta về thôi!

Hà My nắm tay Phương Bình:

- Sao không chờ chị Gia Thanh lên máy bay rồi hãy về .

Nhật Hùng háng giọng:

- Có chờ em cũng không thấy được Gia Thanh nữa đâu . Cô ấy vào trong đó và ra máy bay luôn rồi .

Hà My buồn buồn:

- Chị Gia Thanh đi, em thấy thiếu thiếu cái gì đó .

Phương Bình chép miệng:

- Chị cũng thế thôi . Việc gì quan trọng đến nỗi tổng giám đốc cũng

không cho chúng ta biết .

Trung Kiên chen vào:

- Đã không cho biết thì biết làm gì . Bao giờ Gia Thanh về lại, chúng ta biết cũng chưa muộn mà . Thôi, đừng đứng ở đây nữa . Còn rất nhiều việc đang cần chúng ta làm đó .

Nhật Hùng quay lưng:

- Tôi về khách sạn trước đây .

Ngần ngừ 1 chút, mọi người rời khỏi chỗ đứng . Thấy Trung Kiên sai những bước dài, Phương Bình gọi theo:

- Anh Kiên!

Trung Kiên chậm lại:

- Có chuyện gì ?

- Anh có thể giúp tôi chở Hà My về không ?

Trung Kiên nhướng mày:

- Sao thế ?

- Đáng lý là Hà My đi với tôi đến đây thì tôi cũng phải chở con bé về .

Nhưng bạn tôi vừa nhắc có việc gấp nên ... Về công ty sẽ chạy ngang chỗ Gia Thanh ở, anh chở Hà My về nhé .

- Hà My ở chung với Gia Thanh bao giờ thế ?

- Khoảng 1 tuần nay thôi . Gia Thanh muốn Hà My đến ở cho có bạn, luôn tiện giữ nhà giùm trong thời gian Gia Thanh ở Mỹ .

Điện thoại cầm tay của Phương Bình lại có tín hiệu . Cô gấp gấp:

- Vâng nhé . Cám ơn anh trước!

Phương Bình đến bên Hà My:

- Em về với anh Kiên nhé . Chị có việc phải đi ngay .

- Dạ .

Trung Kiên bước đi:

- Theo anh, Hà My!

Hà My theo sau Trung Kiên . Đến chỗ giữ xe, anh dặn:

- Đứng đây chờ anh!

- Dạ .

Trong lúc đứng đợi Trung Kiên, Hà My tranh thủ thời gian ngắm khung cảnh phi trường . Người người đông đúc, họ đi đưa người thân cũng giống như cô vậy .

Phút chia tay bịn rịn quyến luyến, nhưng họ không hẹn thời gian quay về .

Còn cô, Gia Thanh vừa là 1 người bạn vừa là 1 người chị . Gia Thanh chỉ đi vì công việc, chị tạm xa Việt Nam cũng vì tương lai ngày mai của công ty du lịch và khách sạn .

Tất cả mọi người đều có lòng tin ở chị và cô cũng vậy . Cô tin ở

phương trời xa xôi ấy Gia Thanh sẽ làm được những gì mà công ty du lịch và khách sạn đang trông chờ .

Hà My thì thầm: "Gia Thanh! Chúc chị sớm hoàn thành công việc 1 cách thuận lợi".

- Hà My, lên xe đi em!

Tiếng Trung Kiên kéo cô trở về thực tại . Hà My mỉm cười để che giấu sự lúng túng của mình . Leo lên ở phía sau, cô chợt đề nghị .

- Anh cho về khách sạn đi, khỏi phải về nhà .

- Sao vậy ?

- Còn một số việc chưa làm xong, em muốn về đó .

- Vậy cũng được .

Khởi động máy, chiếc xe lướt êm . Không ai nói với ai bây giờ giữa hai người chỉ còn sự ồn ào của xe cộ .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 6

New York .

Thế là Gia Thanh đã đặt chân đến thành phố này được 2 tuần rồi .

Thời gian trôi cũng nhanh đấy chứ ?

Nhớ lại ngày đầu vừa đặt chân đến nơi đây, Gia Thanh hết sức ngỡ ngàng với sự phồn vinh, văn minh hiện đại của 1 thành phố lớn nước Mỹ .

Dù có chuẩn bị tinh thần như thế nào, Gia Thanh vẫn ngỡ ngàng lúng túng trước cuộc sống ấy . Không có lấy 1 người bạn đồng hành, thành phố rất ít người Việt cho nên việc tìm thuê nhà trọ và liên hệ kiếm 1 địa chỉ Gia Thanh gặp không ít khó khăn .

Nhưng với ý chí nghị lực và bản lĩnh vốn có của mình, Gia Thanh vẫn không đầu hàng khó khăn . Cuối cùng cô đã có 1 chỗ ở ổn định .

Với vốn tiếng Anh không tệ, Gia Thanh cũng dễ dàng tiếp xúc với nhiều người . Tìm theo địa chỉ mà tổng giám đốc đưa trước khi sang đây, Gia Thanh thấy làm thất vọng khi địa chỉ ấy đã đổi chủ .

Thêm 1 sự khó khăn gian nan, nước Mỹ rộng lớn mênh mông, tìm 1 người không phải là chuyện đơn giản . Gia Thanh cảm thấy giống như cô bôn ba tìm chồng thì đúng hơn .

Ngày nối tiếp ngày, Gia Thanh đến không biết bao nhiêu là nơi vào không biết bao nhiêu là khách sạn . Nhưng hầu hết như đều bế tắc .

Cái tên Vũ Khang không bao giờ xuất hiện, nói đúng hơn là địa chỉ ông Nhật Nam cho thì không còn chút manh mối nào để tìm kiếm . Gia Thanh đã nhiều ngày suy nghĩ, nhưng vẫn chưa tìm được cách gì tốt cả . Cô định gọi điện về hỏi ý kiến tổng giám đốc nhưng lại sợ ông lo lắng .

Tổng giám đốc đặt nhiều kỳ vọng vào cô, và những người không biết cô ở Mỹ vì chuyện gì nhưng cũng hy vọng cô mang tin tốt lành về . Thế mà bây giờ, đã 2 tuần trôi qua rồi, cô không làm gì được ngoài việc ngày nào cũng thơ thẩn đi rong . Cô đành làm cho mọi người thất vọng rồi .

Gia Thanh thở dài, tâm tư mệt mỏi . Nếu như tìm không được Vũ Khang thì suốt đời này tổng giám đốc đã không làm tròn trách nhiệm với người đã chết . Còn công ty du lịch và khách sạn Thái Bình, người chủ thật sự không có . Rồi không biết ngày mai tổng giám đốc không còn thì số phận nó sẽ ra sao ?

Phải làm sao đây ? Gia Thanh tự hỏi mình nhưng rồi vẫn chưa tìm được câu trả lời . Cô bồn chồn và thật nhiều lo lắng .

Kéo dài ngày ở đây không phải là cách . Gia Thanh bậm môi, không nhận việc thì thôi còn nhận rồi thì không được bỏ cuộc . Cho dù phải đảo lộn cả thành phố này cô cũng phải tìm Vũ Khang cho bằng được, và nhất định đưa anh về gặp tổng giám đốc .

Sự việc rối bù ở đây, thêm mấy ngày nay không nhận được thư từ quê nhà làm Gia Thanh lo càng thêm lo . Cô biết, mọi người sẽ không bao giờ nói thật với cô . Nhưng như thế thì đâu có tốt . Bộ không nói thì cô không biết tự tìm hiểu ư ?

Mới có mấy tuần mà bao nhiêu sự việc xảy ra . Thế đấy, bảo sao cô yên tâm cho được . Hết nỗi lo này rồi đến nỗi lo khác . Hình như cô sinh ra là để lo lắng hay sao ấy .

Gia Thanh chống cằm, cô nhìn ra ngoài . Lại 1 ngày nữa sắp sửa đi qua . Thế mà cô chẳng làm được gì cả, mọi cái dường như giậm chân tại chỗ .

Thượng đế ơi, đâu cần phải khắc nghiệt như thế chứ ? Người có lòng thành sao ông không giúp đỡ đi . Tôi mang nhiệm vụ nặng nề trên vai và bây giờ nổi bất lực hình như đang xâm chiếm . Nếu không có 1 cánh cửa nào mở ra tôi phải làm cho mọi người thất vọng sao ? Và lời muốn nói không thể nói nên lời rồi .

Gia Thanh đang cố gắng chạy đua với thời gian ở đây . 1 ngày rồi 1 ngày không kết quả cô như đuổi sức . Nằm dài xuống nệm trong tình trạng không còn sức lực, cô muốn ngủ 1 giấc, 1 giấc thật dài để lấy lại tinh thần . Nhưng đôi mắt mong đợi tin tưởng của ông Nhật Nam

hiện lên làm Gia Thanh phải bật dậy .

Không được, cho dù khó khăn đang vây bủa cô cũng không được bỏ cuộc, không được nản chí . Hy vọng là ở mình . Hãy cho thêm hy vọng đi Gia Thanh!

Khoác ba lô con cóc lên vai, Gia Thanh rời khỏi phòng trọ lúc 3 giờ chiều . Từ chỗ cô trọ đến trạm xe điện gần không xa lắm, nên Gia Thanh đi bộ . Nơi Gia Thanh muốn đến là trung tâm thành phố và đi dạo quanh tượng Nữ thần Tự Do . Đây cũng là cái thú thư giãn của Gia Thanh sau những giây phút mệt mỏi và căng thẳng .

Đến New York, ngoài việc tìm 1 người giúp tổng giám đốc Gia Thanh còn để ý và học hỏi cách kinh doanh du lịch, nhà hàng khách sạn ở Mỹ, để sau này có thể góp phần cải tiến công ty và khách sạn ở quê nhà .

Ngồi trên xe điện, Gia Thanh nhắm tính cho lịch trình của mình trong mấy tiếng đồng hồ . Cho nên vừa bước xuống xe thì việc của cô đầu đã vào đầy cả .

Dạo ở các cửa hàng và siêu thị chán chê . Thấy khát nước, Gia Thanh liền tìm 1 chỗ để vừa nghỉ chân và uống nước .

Gọi cho mình nước khoáng, người phục vụ mang ra . Gia Thanh chưa kịp thỏa mãn cơn khát của mình thì cô nghe tiếng gọi, âm sắc Việt rõ ràng .

- Gia Thanh!

Gia Thanh nhìn quanh để tìm kiếm . Ở 1 nơi xa lạ như thế này ai có thể biết cô nhỉ ?

Để trả lời thắc mắc của Gia Thanh, 1 người đàn ông bước đến bên bàn cô đang ngồi . Giọng ông ta nhẹ nhàng mang âm sắc Việt:

- Cô còn nhớ tôi không ?

Gia Thanh ngẩng lên, trong đôi mắt cô có sự ngạc nhiên lẫn vui mừng:

- Ông Khang Vũ!

Khang Vũ tươi cười:

- May quá, cô còn nhớ tôi .

Anh tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện với Gia Thanh:

- Cô tin trái đất tròn rồi phải không ?

Gặp người đồng hương trên đất khách là 1 nỗi vui mừng lớn . Nhưng Gia Thanh có hơi nghi ngờ, cô nhìn Khang Vũ .

- Hình như ông biết tôi sẽ đến nơi đây, 1 thành phố lớn của nước Mỹ ?

- Cô lại đùa nữa rồi . Tôi đâu thần thông quảng đại như thế . Chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau, cho thấy chúng ta cũng có duyên với nhau .

Tôi còn đang muốn hỏi cô, cô đến đây bao giờ ?

- Khoảng 2 tuần rồi .
- Cô qua đây vì công việc hay đi du lịch ?
- Công việc . Chúng tôi làm gì có thời gian và tiền bạc để đi du lịch chứ .

Khang Vũ quan tâm:

- Công việc nặng nề lắm sao mà tôi thấy cô có vẻ mệt mỏi ?
- 1 công việc mà không dám chắc 1 kết quả . Tôi thấy mình sắp thất bại rồi .
- Sao bị quan thế ? Lý Gia Thanh tôi biết không giống như bây giờ .
- Vậy ư ?
- Hay là cô nói ra đi, xem tôi có thể giúp được cho cô không ?

Gia Thanh im lặng, trong lúc cô cảm thấy bế tắc thì gặp Khang Vũ . Anh là người sống ở nước ngoài lâu năm có thể anh ta sẽ có cách giúp cô . Nhưng ... như thế chuyện bí mật của tổng giám đốc đem nói cho người khác biết sao ? Lỡ như công ty và khách sạn có xảy ra chuyện gì, liệu Khang Vũ có thừa cơ ...

Thấy Gia Thanh có vẻ ngần ngừ, Khang Vũ khoát tay:

- Cô không thấy tiện thì thôi .
- Thật ra ... tôi ...

Gia Thanh bậm môi:

- Tôi đến thành phố này là để tìm 1 người .
- Tìm người ?
- Phải .
- Quan hệ như thế nào với cô ?
- Người thân của tổng giám đốc chúng tôi . Họ mất liên lạc nhau gần 30 năm rồi . Tôi có địa chỉ nhà nhưng tìm đến thì đã có chủ mới, thật sự tôi không biết phải làm sao .

Khang Vũ nhíu mày .

- Cũng gay go đó .

Anh nói cho có nói, nhưng anh đã biết Gia Thanh tìm anh rồi . Cô bé này cũng liều lĩnh thật . 1 nhiệm vụ quan trọng như thế, lại chẳng biết kết quả như thế nào đi đăm đầu lãnh nhận .

Tìm kiếm 1 người đâu phải là đơn giản, huống chi ở nước Mỹ xa xôi này . Với lại anh là người trong cuộc, nếu anh không ra mặt thì suốt đời này không có thể ai tìm được .

Nhưng cái lão già kia tìm kiếm anh để làm gì ? Chẳng lẽ lương tâm ray rứt nên muốn bù đắp ?

Không dễ dàng như thế đâu . Tội lỗi của ông ta chất chồng lên rồi .

Khang Vũ muốn nói 1 câu gì đó để Gia Thanh bỏ cuộc, nhưng nhìn

khuôn mặt mệt mỏi của cô, anh không nhớ .

Khang Vũ hỏi:

- Cô có hình của họ không ?
- Là tấm hình gia đình của 1 đứa bé lên 10 mà ông đã từng nhìn thấy lúc ở Việt Nam .
- Chỉ là tấm hình đó thôi mà cô tìm kiếm à ?
- Đó là manh mối duy nhất .
- Cô khờ thật đó! Đứa bé 10 tuổi bây giờ cũng đã lớn hơn cô . Cô không biết khuôn mặt hiện giờ của anh ta, càng không biết anh ta làm gì, ở đâu thì làm sao mà tìm . Cô đang đùa sao ?
- Tôi ... tôi biết rất là khó khăn, nhưng tôi không thể ...
- Nhìn người khác băn khoăn chứ gì ? Cô giúp người ta cũng phải nhìn lại sự việc đã chứ ?

Khang Vũ thở dài:

- Tôi nghĩ cô nên bỏ cuộc đi .

Gia Thanh lắc đầu:

- Không được . Người đàn ông đang được tìm kiếm rất quan trọng với tổng giám đốc của tôi . Nếu không tìm được, tôi sẽ ray rứt lắm .
- Vậy bây giờ cô làm gì ? Chẳng lẽ phí tương lai mình vào việc này ?
- Ông không cần phải lo cho tôi .
- Thượng đế sắp bày tôi quen biết cô, nếu hôm nay thấy cô khó khăn mà tôi làm ngơ thì đâu phải là người . Như vậy đi, tôi sẽ nhờ Công Vinh tìm đến địa chỉ cũ hỏi thăm giúp cô .
- Ông đồng ý giúp tôi ?
- Không giúp cô làm sao thấy được nụ cười của cô .

Gia Thanh cảm động:

- Cám ơn ông .
- Đừng cám ơn quá sớm . Biết đâu tôi lại không giúp được gì . À! Mãi nói chuyện tôi quên hỏi thăm . Cô đang ở đâu ? Có thích hợp với môi trường mới không ?
- Cám ơn ông đã quan tâm . Chỗ của tôi cũng khá tốt, môi trường sống ở đây lúc đầu không quen, nhưng bây giờ cũng tạm tạm .

Gia Thanh hỏi:

- Ông đang sống ở thành phố này ?
- Phải .
- Ở đây là trung tâm kinh tế nước Mỹ . Người Việt sống ở đây hẳn là người có địa vị và giàu có lắm .
- Cô thấy thế à ?
- Ừm . Những ngày qua, tôi tiếp xúc rất nhiều người nên biết được chút ít . Tôi thích lắm về việc kinh doanh của họ, nhất là lĩnh vực nhà

hàng khách sạn . Không biết đến bao giờ Việt Nam mới được như vậy ?

- Sẽ không lâu đâu khi đã hội nhập nền kinh tế quốc tế . Tôi còn biết được 1 số nhà hàng khách sạn lý tưởng, cô có muốn tham quan không ? Tôi giúp cô .

- Tôi ... tôi không dám làm phiền ông nữa đâu .

- Có gì mà phiền chứ . Tôi tình nguyện giúp cô mà . Sống và làm việc ở Mỹ cũng khá lâu nên ít nhiều gì tôi cũng quen 1 số bạn bè cũng là nhà doanh nghiệp kinh doanh về nhà hàng khách sạn có tầm cỡ . Tôi nghĩ ...

- Ý ông muốn đưa tôi đến làm quen những nơi đó ?

- Phải . Cô thấy sao ?

Gia Thanh phấn khởi:

- Ôi! Còn gì hơn . Như thế tôi phải cảm ơn ông nữa rồi .

- Cảm ơn như thế này đủ rồi . Tôi chỉ muốn ...

Gia Thanh nhanh miệng:

- Làm bạn với tôi chứ gì ?

- Tôi không bỏ ý định làm bạn với cô, nhưng tôi không muốn ép cô hay làm cho cô khó xử, càng không thể thừa cơ hội giúp đỡ cô ra điều kiện với cô .

Gia Thanh nhẹ nhàng:

- Chỉ 1 tình bạn đơn giản thế thôi mà không cho ông toại nguyện được . Thú thật với ông, tôi đã bị tổn thương trong tình bạn nên tôi không dễ dàng kết bạn với 1 ai và càng không muốn người khác bị tổn thương vì tôi .

- Tôi hiểu chứ . Được cô chấp nhận cho 1 tình bạn là tôi hạnh phúc lắm rồi . Tôi không dám hứa trong tình bạn của chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì . Nhưng tôi sẽ cố gắng để cô không bị tổn thương và thất vọng .

Gia Thanh đùa:

- 1 ông chủ giàu có lại 1 mực đeo đuổi 1 tình bạn ở 1 đứa cô nhi như tôi, ông không thấy là chuyện không bình thường sao ? Nói đi, ông có mục đích gì khác phải không ?

- Chưa bao giờ tôi thấy hối hận khi làm 1 việc gì . Có thể bây giờ cô vẫn chưa hiểu tôi, nhưng rồi thời gian sẽ làm cô hiểu tôi hơn . Còn mục đích của tôi mà cô muốn biết hả ? Đó là trái tim của cô đấy .

- Đừng giỡn mà Khang Vũ!

Khang Vũ nhìn thẳng Gia Thanh:

- Giàu có, địa vị, những thứ ấy không quan trọng đối với 1 con người biết sống cho người khác . Tôi có tất cả nhưng tôi vẫn thấy cô đơn vì

không tìm được tri âm .

Gia Thanh thắc mắc:

- Ông không có bạn thật sao ?

- Ngoài người trợ lý thân tín, 1 cô em gái cùng hoàn cảnh, 1 người bạn đồng nghiệp thì tôi không có ai thân thuộc cả .

- Thế ba mẹ ông đâu ?

Khang Vũ buồn buồn, anh bộc lộ tâm tư mình, vì với Gia Thanh, cô có biết gì đâu mà anh phải sợ .

- Tôi sinh ra ở Việt Nam đấy chứ . Ba mẹ tôi mất trong 1 tai nạn lúc tôi lên 10 tuổi . Tài sản bị người khác cướp đi, cậu tôi mới đưa tôi vượt biên sang Mỹ . Rồi vài năm sau, cậu tôi cũng bỏ tôi mà đi . Tôi bắt đầu sống cô cút như 1 cô nhi . Vào đời chỉ 1 mình không ai dẫn dắt . Té ngà phải tự đứng lên, thất bại tự mình an ủi chính mình, thành công thì lại có nhiều người chia sẻ . Trên đời này, chẳng có 1 sự công bằng nào cả .

Gia Thanh cúi đầu:

- Xin lỗi, tôi đã vô tình khơi lại nỗi đau của ông .

- Cô đừng nói vậy . Chính tôi xin lỗi cô mới đúng . Vừa mới gặp lại cô thôi mà tôi đã nói những chuyện không đâu .

- Số phận của mỗi người mỗi khác . Tôi và ông đều lớn lên không người thân, nhưng ông may mắn hơn tôi là ông đã thành công trong cuộc sống trong xã hội . Còn tôi, như ông đã biết, tôi ao ước cuộc sống bình dị, được làm những việc mình yêu thích . Đơn giản thế thôi mà người ta cũng ganh ghét . Họ sẵn sàng vứt bỏ tình người sang 1 bên, không loại trừ thủ đoạn nào để đạt được mục đích . Khang Vũ! Lòng dạ con người không ai đo được . Ông phải suy nghĩ trước khi quyết định, để không phải hối hận giống tôi .

Khang Vũ cương quyết:

- Cho dù sau này kết quả có như thế nào, tôi cũng không thay đổi .

Gia Thanh gật đầu:

- Là do ông nói nha . Thôi được, tôi sẽ phá lệ chấp nhận tình bạn của ông . Nhưng tôi cũng cho ông biết, tôi chấp nhận tình bạn của ông vì tôi đồng cảm với số phận của ông . Chứ tôi không có suy nghĩ nào khác .

- Tôi hiểu, cảm ơn cô rất nhiều .

Gia Thanh lẩm bẩm:

- Chấp nhận 1 tình bạn thôi mà, có cần vui mừng vậy không ? Khang Vũ, thật không hiểu nổi ông .

Khang Vũ chợt đứng lên:

- Cô chờ tôi 1 chút nha .

- Nè!

Không chờ phản ứng của Gia Thanh, Khang Vũ đi rất nhanh . Gia Thanh nhìn theo lòng đầy khó chịu .

Nhưng không đầy 2 phút sau, Khang Vũ trở lại . Lần này không chỉ mình anh mà bên cạnh anh còn có 1 cô gái trẻ xinh đẹp .

Chưa hết ngỡ ngàng thì Khang Vũ làm 1 cử chỉ giới thiệu .

- Nghi Dung, cô em gái cùng chung cảnh ngộ với tôi .

Anh chỉ Gia Thanh, nói với cô gái bên cạnh:

- Còn đây là Gia Thanh, người mà anh thường kể cho em nghe lúc anh về Việt Nam .

Nghi Dung tươi cười:

- Em chào chị!

Gia Thanh cũng mỉm cười chào lại:

- Chào cô!

Nghi Dung tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Gia Thanh:

- Chị sang đây bao giờ thế ?

- 2 tuần rồi .

- Chị đi công tác hay đi du lịch ?

- Cả 2 đều không phải . Tôi có 1 việc quan trọng phải làm nên mới đến tận nơi đây .

- Thì ra vậy . Hiện giờ chị đang ở đâu ?

- Chỗ tôi trọ cách đây cũng khá xa .

- Sao chị không liên lạc với anh của em ?

Khang Vũ chen vào:

- Anh tình cờ gặp lại chị Gia Thanh đây . Nếu không cũng chẳng biết cô ấy sang Mỹ đâu .

- Tình cờ gặp trên đất Mỹ, hữu duyên nhỉ ?

Nghi Dung nghiêng đầu:

- Lúc ở Việt Nam về, anh em thường nhắc về chị luôn . 1 cô gái đặc biệt anh đã gặp đã để lại ấn tượng trong lòng người . Em lấy làm thắc mắc nghĩ: Chắc chị là 1 cô gái xinh đẹp và dễ thương . Hôm nay được gặp, em thỏa mãn rồi . Gia Thanh! Chị có bao giờ nghe ai đó khen chị đẹp chưa, nhất là phái mày râu ?

Gia Thanh lắc đầu:

- Chưa .

-Ồ! Chẳng lẽ không ai phát hiện ra giữa thành phố đầy màu sắc có 1 đoá hoa tỏa hương thơm ngào ngạt ?

Miệng cô gái này cũng ghê thật . Gia Thanh thầm nghĩ .

- Sắc đẹp đâu có ích gì ? Còn không nói đến đó là sự khổ tâm . Cô không nghe nói hồng nhan bạc mệnh sao ?

- Em nghĩ chị không ở vào trường hợp đó đâu .

- Đã là số mệnh thượng đế đã định thì có ai thay đổi được không ?

Khang Vũ xoa tay:

- Đừng nói đến chuyện đó nữa . Chúng ta hãy nghĩ đến việc chúng ta cần làm và nghĩ đến ngày mai đi .

Nghi Dung tán thành:

- Phải đó, Gia Thanh à . Có thể những ngày qua do môi trường và công việc chị không được đi đây đó nhiều . Em biết nhiều nơi tuyệt vời lắm . Em sẽ làm hướng dẫn cho chị, dù gì hiện tại em vẫn chưa đi làm .

- Cám ơn thành ý của em Nghi Dung . Nhưng ...

- Không có gì đâu, chị đừng băn khoăn . Anh em cũng mong chờ cơ hội này lâu lắm rồi .

Khang Vũ cốc vào đầu Nghi Dung:

- Em nói lung tung gì đó ?

Cô bé nhăn nhó .

- Ui da! Bộ không đúng sao ? Anh giao thiệp rộng rãi, quen biết nhiều nơi . Còn em thì đang rảnh rỗi, 2 anh em chúng ta cùng hợp tác giúp chị Gia Thanh đi . Biết đâu việc quan trọng của chị Gia Thanh cũng sớm hoàn thành .

Khang Vũ gục gặc:

- Em nói cũng phải .

Anh nhìn Gia Thanh như ngụ ý:

- Ngồi và chờ kết quả từ 1 người khó chịu lắm . Cô cứ đi chung với anh em tôi, trong bể tắc biết đâu có tia hy vọng nào đó .

Nghe câu nói của Khang Vũ, Nghi Dung tò mò:

- Cái gì mà trong bể tắc có tia hy vọng ? Anh có chơi chữ không vậy ?

- Em biết gì mà nói .

- Nhưng anh không nói làm sao em biết .

- Chuyện này không liên quan đến và em không cần biết làm gì .

Nghi Dung nín lấy tay Gia Thanh:

- Chị à! Chị nói đi . Biết đâu em có thể giúp được chị thì sao .

- Tôi ...

Khang Vũ nghiêm mặt:

- Nghi Dung!

Gia Thanh khoát tay:

- Tôi đã nói với ông thì Nghi Dung biết cũng không sao . Thật ra chẳng gì là bí mật cả . Tôi đang có nhiệm vụ tìm kiếm 1 người, mà người này rất quan trọng với tổng giám đốc của chúng tôi .

- Người ấy sống ở đây ?
- Phải . Anh ta sống ở Mỹ từ lúc 10 tuổi . Nhưng tôi tìm đến địa chỉ đã có chủ mới . Tôi không biết bây giờ anh ta đang đi đâu và ở đâu nữa . Nếu như anh ta còn ở thành phố này thì tôi rất hy vọng gặp được anh ta .

Gia Thanh thở dài:

- Mấy ngày nay, tôi đi rất nhiều nơi . Ngoài cái tên và địa chỉ tôi có trong tay ra, tôi không còn bằng chứng nào để tìm kiếm cả . Tôi cảm thấy bế tắc .

- Người đàn ông chị đang tìm kiếm tên gì ?

- Vũ Khang . Tên tiếng Anh là Billi .

Nghi Dung lẩm bẩm:

- Vũ Khang! Cái tên này ...

Nghi Dung quay sang Khang Vũ:

- Tên tiếng Anh của anh là Billi mà .

Khang Vũ hơi giật mình, nhưng anh giả bình tĩnh:

- Liên quan gì đến anh . Tên Billi ở Mỹ này trùng nhiều lắm .
- Nhưng em hơi nghi ngờ đó . Em nhớ có lần vô tình nhìn thấy 1 tấm ảnh lúc nhỏ của anh, phía sau ghi là Vũ Khang hay Khang Vũ gì đó .
- Đương nhiên là Khang Vũ . Ba mẹ anh đặt vậy mà .

Nghi Dung xua tay:

- Anh cho mượn tấm hình đó đi .
- Anh đâu có mang theo . Nếu anh là Vũ Khang thì khi nghe Gia Thanh nói, anh phải biết về gia đình và quá khứ của mình chứ . Anh cũng đâu nỡ để cô ấy phải bôn ba .
- Anh nói cũng phải .

Khang Vũ thở nhẹ .

- Thì đó .
- Nhưng biết đâu còn bí mật nào đó anh không nhìn nhận . Bản thân em cho tới bây giờ còn chưa biết gì về gia đình của anh .
- Không phải là anh đã từng kể cho em nghe, ba mẹ anh đã mất lúc anh lên 10 và anh phải sống với cậu .
- Em có nghe . Thế Công Vinh thì sao ? Anh ấy biết quá khứ của anh chứ ?
- Không nhiều .
- Vậy bây giờ anh tính sao ? Chuyện của chị Gia Thanh, anh có giúp được không ?
- Anh đang suy nghĩ và tìm cách nè .
- Tìm kiếm 1 người bây giờ mất hết liên lạc không dễ đâu . Hay là để em nhờ bạn em . Ba của Jendy làm trong chính phủ, những người

Việt Nam từng nhập cảnh sang đây, không chừng ông ta tìm được hồ sơ .

Nghe đến đây, Khang Vũ phản bác ngay, kế hoạch của anh chưa thành công thì anh không để mọi người biết anh là ai . Khang Vũ tìm cách hoãn .

- Chuyện này không thể đánh động đến chính phủ . Bây giờ chỉ mới bắt đầu, chúng ta thử tìm cách đi . Còn nếu không được nữa mới nghĩ đến chuyện nhờ họ . Liên quan đến chính phủ 2 đất nước không đơn giản đâu .

Gia Thanh xen vào:

- Chuyện của 2 người công dân bình thường thôi, không nên khuấy động đến cấp cao . Nghi Dung! Cám ơn sự nhiệt tình của cô . Chúng ta nên tự tìm cách trước đi . Huống chi chuyện này là của tôi, tôi không muốn liên lụy đến 2 anh em cô .

- Chị nói vậy nghe sao được . Không quen biết nhau thì thôi, còn quen biết nhau rồi thì bạn của nhau . Bây giờ chuyện của chị không phải là của riêng chị, mà có cả anh em và em . Cứ cho anh em thời gian đi .

Khang Vũ góp lời:

- Tôi đã hứa giúp cô thì tôi nhất định làm hết khả năng của mình . Cô đừng suy nghĩ nhiều nữa . Làm cho mình căng thẳng thì không tốt lắm đâu .

- Nghe anh em đi chị, thả lỏng mình 1 chút . Bây giờ chị là khách thì phải để cho những người chủ tiếp đãi khách .

Khang Vũ nhướn mày:

- Em có trò gì nữa đây ? Không được làm cho Gia Thanh giật mình đó .

- Em biết mà . Nhưng hình như hôm nay anh không đến công ty thì phải .

Nghi Dung nheo mắt:

- Hay là ... tiếp đãi khách trong vai trò của mình đi .

Gia Thanh nghe được, cô liền xua tay:

- Đừng vì tôi mà phí thời gian của 2 người .

Nghi Dung thân mật nắm lấy tay Gia Thanh:

- May mắn lắm mới gặp được chị trên đất Mỹ xa xôi này . Nếu như không vì chị cũng vì em 1 chút đi, để em được đi chơi với . Anh em chưa bao giờ có ngày nghỉ cả . Hiếm khi gặp mặt thế này, 1 mình em thì chán lắm .

Cô gái năn nỉ:

- Chị à ...

Gia Thanh đưa mắt nhìn Khang Vũ rồi nhìn Nghi Dung, xem ra lời cô gái này cũng đúng . Khang Vũ chỉ biết có công việc và công việc thôi .

Nhưng lúc còn ở Việt Nam, anh không giống như vậy . Anh có thời gian để giải trí và thư giãn . Đến bây giờ thì ra họ có mục đích riêng của họ .

Khang Vũ quả đúng là người không đơn giản . Anh muốn gì và nghĩ gì cô còn chưa biết . Xem ra cô phải đề phòng người đàn ông này . Còn Nghi Dung, cô bé hồn nhiên và trong sáng, mới tiếp xúc lần đầu mà Gia Thanh cảm thấy thích . Cá tính Nghi Dung có phần giống cô: thẳng thắn và hơi bướng bỉnh 1 chút .

Nơi đất khách quê người không có lấy 1 người đồng hành, làm bạn với anh em nhà Khang Vũ cũng thú vị đấy .

Gia Thanh gật nhẹ:

- Thôi được . Hiện tại vẫn chưa có kế hoạch gì, tôi sẽ đi với 2 người .

Nghi Dung vỗ tay:

- Hoan hô! Hôm nay em được đi chơi rồi . Cám ơn chị Gia Thanh nghe .

Gia Thanh tròn mắt:

- Đi ngay bây giờ sao ?

- Đương nhiên rồi . Tranh thủ thời gian bao nhiêu hay bấy nhiêu .

Nếu để ngày mai thì anh em không rảnh nữa .

Nghi Dung quay sang Khang Vũ:

- Chúng ta ra ngoại ô chơi nhé anh . Lâu lắm rồi em chưa được đi .

- Em hỏi vị khách của chúng ta kìa .

Nghi Dung nhìn Gia Thanh:

- Sao hả chị ?

- Theo ý người tiếp đãi khách đi .

- Hoan hô!

Khang Vũ đứng lên:

- Vậy ta đi thôi .

- Ở ... tôi chưa trả tiền nước .

Nghi Dung liến thoắng:

- Anh em thanh toán rồi . Đây là cách ga lăng của người đàn ông, điều đó chỉ có ở những con người mang dòng máu Việt như chúng ta . Còn ở đây, sống theo kiểu Mỹ .

- Sao ?

- Thôi mà!

3 người ra đến ngoài, Khang Vũ nói:

- Đứng đây chờ nhé, tôi lấy xe .

Trong lúc chờ Khang Vũ, Gia Thanh muốn tìm hiểu 1 chút về cuộc sống của 2 anh em Nghi Dung . Vì cô cho rằng, nếu biết được 1 ít thì cô sẽ mạnh dạn hơn trong quan hệ tình bạn với họ . Cô cần biết thêm về Khang Vũ để không nghĩ sai về anh .

- Nghi Dung đang làm việc ở đâu vậy ?
- Em vừa tốt nghiệp ngành luật . Đáng lý ra đã đến công ty trình diện rồi, nhưng anh em bảo nghỉ thêm 1 vài tuần cho thư thả .
- Đúng là phong cách 1 luật sư có khác .
- Đừng khen em, em dở lắm .
- Xem ra Khang Vũ rất thương cô .
- Ngoài em ra thì ảnh đâu còn người thân hay 1 người bạn nào .
Nhưng nói ra mới nói ...

Khuôn mặt Nghi Dung chợt buồn . Cô phóng tầm mắt ra xa .

- Ngày đó nếu không gặp được anh Khang Vũ thì cuộc đời em đã bỏ đi từ lâu chứ không được như ngày hôm nay đâu . Anh đã cứu em ra khỏi đáy xã hội, vực em đứng dậy để làm người, cho em cuộc sống tốt đẹp . Không ruột thịt gì với nhau, nhưng những gì anh Vũ làm cho em còn hơn cả người thân . Em luôn thương yêu và kính trọng anh Vũ . Em tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ làm cho anh Vũ buồn .
- Vậy là tốt rồi!

- Chị biết không, những năm tháng sống chung 1 mái nhà, em mới biết tại sao anh Vũ lạnh lùng, ít cười, ít bạn bè, thậm chí còn không quan tâm đến các cô gái đẹp bên mình . Thì ra ... nơi sâu thẳm, anh em luôn có 1 nỗi đau . Cũng như em, anh Vũ không có người thân, tự mình nuôi lấy mình . Cuộc sống cực khổ lang thang luôn bị người đời rẻ khinh, chà đạp . Tại sao thế ? Xã hội này không có lương tri và sự công bằng . Anh Vũ đã sớm nhận thức được điều ấy . Để đứng vững trong xã hội này, con người phải có danh vọng và địa vị . Anh Vũ bỏ ra ngoài tai tất cả để tập tành đi bằng đôi chân của mình . Những gì anh ấy có được là do bàn tay anh ấy tạo dựng nên . Từng bước từng bước, cái tên Khang Vũ được nhiều người biết đến, không những vậy mà còn vang xa ở các nước kinh tế giàu mạnh . Có tất cả trong tay nhưng anh Vũ vẫn không vui, hình như tâm tư anh ấy đang đè nặng vấn đề gì không thể tự giải tỏa được . Em thật sự rất lo ... Và 1 ngày, sau khi từ Việt Nam trở về, anh em đột nhiên thay đổi hẳn . Bớt cau có, bớt đi vẻ gay gắt lạnh lùng, đôi khi còn đùa nữa, làm em cảm thấy ngạc nhiên . Nhưng hôm nay gặp được chị thêm thái độ của anh Vũ thì em đã hiểu, thì ra anh ấy đã tìm được cho mình 1 tri âm và tri kỷ .

- Tôi nào có liên quan gì đến sự vui buồn của Khang Vũ ?

- Chị vẫn không hiểu sao ? Chị chính là niềm vui của anh ấy, là 1 nửa mà anh ấy đang tìm .
- Không thể nào .
- Hạ quyết tâm để có 1 tình bạn, chẳng lẽ chị không thấy lạ ?
- Tôi ...
- Anh em luôn nhắc đến chị bằng cả sự trân trọng . Anh ấy còn nói sẽ quay về Việt Nam tìm chị khi công việc ổn định .

Gia Thanh lắc nhanh:

- Khang Vũ không nên làm thế .
 - Chẳng lẽ chị đã có người yêu ?
 - Không phải .
 - Hay chị chê anh em lớn tuổi ?
 - Tất cả đều không phải .
 - Vậy là được rồi . Em thấy anh chị xứng đôi lắm .
 - Nghi Dung! Xin hãy hiểu cho tôi . Còn rất nhiều việc đang chờ tôi, nên tôi không thể nghĩ đến chuyện tình cảm trong lúc này .
 - Công việc thôi mà . Anh em có thể giúp chị . Có việc gì mà anh ấy không làm được chứ . Em nhớ 1 năm trước, anh em giúp 1 khách sạn đang trên đà phá sản . Còn nữa, anh tìm giùm 1 đứa con thất lạc gần 30 năm cho 1 ôn gchủ nhà hàng ở Pháp . Họ vị nể lắm .
- Câu nói của Nghi Dung như nhắc nhở Gia Thanh . Ủ ờ nhỉ! Khang Vũ quen biết rất rộng rãi trong giới làm ăn, nếu anh ra tay thì có nhiều phần trăm hy vọng . Nhưng bản thân cô thì không thể lợi dụng Khang Vũ trong tình cảm được . Thật là khó xử .

Có tiếng kèn báo hiệu . Nghi Dung lắc tay Gia Thanh:

- Đi đi chị . Anh Vũ đang chờ chúng ta .

Gia Thanh gượng cười: Cô không biết buổi đi chơi này có ý nghĩa hay không ?

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 7

Một tuần nữa đi qua, vẫn không có kết quả gì trong việc tìm kiếm .

Gia Thanh thật sự không còn chút niềm tin nào .

Đêm đã khuya, thành phố chuẩn bị bước vào ngày mới, nhưng Gia Thanh không tài nào chợp mắt được .

Trong lòng cô luôn cuộn cuộn những băn khoăn lo lắng đến khó chịu

. Gia Thanh có cảm giác cái gì đó đang xảy ra .
 Thời tiết ở Mỹ rất lạnh, tuyết rơi mà người cô thì hừng hực nóng .
 Lăn qua lộn lại, cuối cùng Gia Thanh phải tung chăn ngồi dậy .
 Không biết làm gì, cô ngồi vào máy vi tính .
 Vẫn không thấy 1 lá mail nào từ những người bạn ở Việt Nam . Kỳ lạ
 nhỉ!
 Lòng nôn nóng, Gia Thanh hết đi qua đi lại rồi lại đứng . Hết ngồi rồi
 nằm, và cái điện thoại trên bàn làm cô sáng mắt lên .
 Gia Thanh nhào người cầm máy, bấm số . Cú điện thoại về nhà
 không người nghe . Cô gác máy và bấm 1 số khác . Sau những tiếng
 chuông dài, đầu dây bên kia có người bắt máy:
 - Alo . Khách sạn Thái Bình nghe .
 Nhận ra giọng nói quen, Gia Thanh vui mừng:
 - Mỹ Anh! Có nhận ra chị không ?
 - Chị là ...
 - Gia Thanh đây .
 - Ồi, chị Gia Thanh!
 - Em khỏe chứ ?
 - Dạ khỏe .
 - Mọi người thế nào ?
 - Bình thường .
 - Khách sạn kinh doanh ra sao ?
 - Tạm được . Nhưng mấy ngày nay buồn lắm . Mọi người ai cũng
 căng thẳng cả .
 Gia Thanh hấp tấp:
 - Chuyện gì rồi ?
 - Có người muốn tiếp nhận công ty và khách sạn, nên tạo rất nhiều
 áp lực . Các cổ đông bị chủ nhân mới mua lại hết rồi . Hội đồng quản
 trị không thể giúp đỡ tổng giám đốc . Em nghe nói chủ nhân mới này
 là người quen với tổng giám đốc .
 - Rồi sao ?
 - Tổng giám đốc hình như đã đồng ý và tuyên bố trao trả công ty và
 khách sạn . Bọn em không hiểu gì hết, còn Nhật Hùng thì vô cùng tệ .
 Nhưng trước ngày họp cổ đông ...
 Mỹ Anh bỗng nghẹn lời:
 - 1 tai nạn xảy ra và tổng giám đốc ra đi vĩnh viễn .
 - Trời ...
 Gia Thanh nghe như có tiếng nổ lớn bên tai mình . Tổng giám đốc
 Lưu đã chết rồi ư ? Sứ mạng cô chưa hoàn thành mà .
 Giọng Gia Thanh run run:

- Tổng giám đốc ra đi lúc nào ?
- Đám tang diễn ra cách đây 5 ngày .
- Sao không ai cho chị hay hết vậy ?
- Bà tổng không cho . Bà sợ chị bị phân tâm trong công việc .
- Phân tâm ư ? Tổng giám đốc chết mà chị không có 1 lời tri ân, cả 1 nén nhang cũng không có .

Mỹ Anh ngập ngừng:

- Chị à! Nếu chị đã biết rồi thì chị phải cố gắng lên nghe . Đừng làm cho tổng giám đốc thất vọng . Còn nữa, nếu có dịp, chị nên nói chuyện với Nhật Hùng, vì cú sốc này mà anh ấy từ bỏ cả tương lai . Gia Thanh buồn máy, cô bật khóc . Tiếng khóc âm vang trong căn phòng chỉ có 1 mình cô .

Dù vẫn biết đời người có sinh có tử, nhưng sao Gia Thanh vẫn không chấp nhận được .

Ngày nào tổng giám đốc dặn dò cô, thế mà bây giờ người đã không còn nữa . Nhiệm vụ người giao như là 1 trọng trách, nhưng cho đến giờ phút này cô vẫn chưa có tin vui . Con người cô tìm kiếm không có lấy 1 tia hy vọng .

Gia Thanh gục đầu vào 2 tay, cô phải làm sao đây để tổng giám đốc được thanh thản nơi suối vàng ?

Người tin tưởng đặt hết hy vọng vào cô . Thế mà bây giờ người đã mất, cô vẫn chưa làm được gì . Gia Thanh cảm thấy mình có lỗi .

Nếu không tìm được Vũ Khang, khách sạn và công ty rơi vào tay người khác thì lúc ấy, lỗi cô không thể tha thứ được .

Gia Thanh cảm thấy đầu óc mình trống rỗng . Cô không biết làm gì để vượt qua 1 đêm khủng khiếp này, nặng nề .

Đứng bật dậy, Gia Thanh tìm cho mình cái áo khoác rồi đi ra ngoài .

Khuôn mặt hiện từ của giám đốc chợt hiện lên . Lời nhắn nhủ của ông: "Niềm tin hy vọng của ông đặt vào cô ..."

Nếu cô còn ở lại trong phòng, cô không biết cô còn đủ bình tĩnh hay không khi trời bên ngoài rất lạnh . Cảm giác đầu tiên của Gia Thanh là như thế . Cô co ro trong cái áo dày run rẩy .

Lang thang như 1 kẻ thất tình, qua hết con đường này rồi đến con đường khác, cuối cùng Gia Thanh tấp vào 1 quán bar . Lần đầu tiên trong đời, cô đến những nơi phức tạp này 1 mình . (#37)

o O o

- Rượu, cho tôi ly rượu!

Nugười phục vụ e dè:

- Cô ơi! Hình như cô đã say rồi ?

- Tôi không có say . Mang rượu ra đây cho tôi!

- Nhưng ...

- Hay là sợ tôi không tiền trả ?

- Không phải .

- Vậy thì mang ra đây!

1 người phục vụ đứng kế bên kê tai:

- Tôi thấy cô ấy quen quen . Hình như tôi đã gặp cô ấy ở đâu thì phải .

- Cô ấy không phải là người sống ở thành phố này .

Người phục vụ vỗ trán:

- Đúng rồi! Cô ấy hay đi chung với Khang Vũ, vị khách quen của chúng ta .

- Nhưng sao cô ấy uống say thế này ? Có chuyện buồn hay gây cãi với người yêu ?

- Có đoán, chúng ta cũng không đoán được gì đâu . Cách tốt nhất là nên báo cho Khang Vũ biết .

- À! Cô em gái Khang Vũ đang ngồi đằng kia . Để tôi gọi cô ấy .

Người phục vụ lắc đầu . Tình cảnh này thường xuyên anh nhìn thấy ở người phụ nữ có trái tim yêu chân thành . Các cô gái chỉ có thất tình mới đắm chìm trong men say thôi . Tình là gì mà làm cho con người khổ sở như thế chứ ?

Từ xa, 1 cô gái chạy lại:

- Chị Gia Thanh! Tại sao chị uống say như thế này ?

Gia Thanh nhướng đôi mắt lơ mờ của mình:

- Nghi Dung đấy à ? Sao cô cũng có mặt ở đây ?

- Em đi chơi với mấy người bạn . Gia Thanh! Hình như chị gặp chuyện gì phải không ?

- Tôi là con người vô dụng, vô dụng nhất ...

Gia Thanh bưng ly rượu đưa lên miệng thì bị Nghi Dung giạt lại:

- Chị đừng uống nữa . Chị say lắm rồi .

- Tôi không có say . Nghi Dung! Uống với tôi nghe . Tôi muốn quên tất cả, quên tất cả . Tôi muốn đêm nay thật say .

Gia Thanh bật khóc:

- Tôi vô dụng, tôi đã không làm gì được để giúp mọi người . Cả người đặt hết lòng tin vào tôi, chưa nhận được tin vui thì đã vĩnh viễn ra đi . Tôi thật không xứng đáng với lòng tin của mọi người .

Gia Thanh lảm nhảm, tiếng quán bar ồn ào này, Nghi Dung chỉ nghe tiếng được tiếng không . Cô ngơ ngàng nhìn Gia Thanh . Gần 1 tháng nay quen biết nhau, cô chưa bao giờ thấy sự đau khổ tột cùng của Gia Thanh như thế này . Tuy rằng việc tìm kiếm 1 người vốn chưa có kết quả gì, nhưng Gia Thanh chưa 1 lần nản chí .

Gia Thanh là người giỏi chịu đựng, dù gặp phải chuyện gì khó khăn cô cũng chẳng hé môi, trừ khi người ta cố tình tìm hiểu .

Hôm nay nhìn thấy Gia Thanh mượn rượu tìm quên như thế này, chắc chắn không phải là chuyện tình cảm rồi . Vì cô được biết, ngoài sự đeo đuổi của anh trai, thì Gia Thanh không có quen người đàn ông nào cả .

Nghi Dung nghĩ, có lẽ Gia Thanh đang gặp chuyện gì đó đau khổ lắm . Nhưng anh Vũ có biết tình trạng hiện giờ của Gia Thanh chưa nhỉ ? Cô lấy điện thoại cầm tay ấn số . Chuông reo liên tục nhưng hình như chủ máy không nghe thấy .

- Sao thế này ? Anh Vũ làm gì mà điện thoại cầm tay cũng không nghe ?

Nghi Dung làm bầm, giữa lúc cô định tắt máy thì nghe tiếng Khang Vũ:

- Alo .

- Anh đang làm gì mà không chịu nghe điện thoại ?

- Anh đang tắm .

Nghi Dung tưởng mình nghe lầm:

- Tắm ? Anh đang ở nhà sao ?

- Ừ . Có gì đáng ngạc nhiên không ?

- Có chứ . Sao giờ này anh lại ở nhà ?

- O', cái con bé này! Anh ở nhà thì có gì lạ đâu . Với lại cũng đâu có sớm . Quá khuya rồi .

- Em nhớ thường ngày giờ này, anh còn ở quán bar nào đó với khách hay bạn bè .

- Đi hoài cũng chán, với lại tối nay anh có việc nên phải ở nhà . À, em đang ở đâu mà ồn ào vậy ?

- Ở quán bar với mấy người bạn .

- Đi chơi với bạn thì gọi anh làm gì ?

- Đúng . Nhưng không gọi không được . Anh Vũ! Anh đến quán bar ... đường ... ngay nhé .

- Thôi đi, em đang vui với bạn bè, anh không tới đâu .

- Không được . Gia Thanh đang ở đây, anh phải tới để đưa chị ấy về .

Khang Vũ ngạc nhiên:

- Tại sao Gia Thanh lại ở đó ?

- Em không rõ nữa . Có lẽ chị ấy đang gặp chuyện gì đó nên đến đây uống rượu . Nếu không nhờ nhân viên phục vụ thì em cũng chẳng biết .

- Bây giờ cô ấy sao rồi ?

- Say bí tử .
- Thôi được, anh sẽ tới ngay .
- Nhớ lái xe theo nghe anh .
- Ừm .

Nghi Dung tắt điện thoại, cô nói với người đứng ở quầy pha chế:

- Anh cảm phiền cho chị tôi ngồi đây chút nhé . Anh trai tôi sắp đến rồi .

- Cô cứ tự nhiên!

Anh ta tò mò:

- Anh chị cô giận nhau à ?

Nghi Dung không hiểu:

- Anh nói gì ?
 - Yêu nhau nhiều giận hơn nhau đó là chuyện bình thường mà .
- Mượn rượu để thỏa mãn sự giận dữ, nhưng khi tỉnh lại thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy . Cô thấy tôi nói có đúng không ?

Nghi Dung mắng thầm trong bụng:

- Đúng là nhiều chuyện!

Cô móc bóp:

- Tôi trả tiền rượu cho chị tôi đây .
- Cám ơn cô .

Cũng không lâu lắm, Khang Vũ đến .

- Nghi Dung!
- Anh Vũ!

Khang Vũ hỏi:

- Gia Thanh đâu ?
- Chị ấy say rồi .

Khang Vũ bước đến:

- Sao ra nông nổi này chứ ?
- Đưa chị ấy về nhanh đi anh, kéo chị ấy bị cảm lạnh .

Khang Vũ đỡ lấy Gia Thanh rồi bồng cô lên trên đôi tay rắn chắc của mình . Nhìn khuôn mặt cô lúc này, anh nghe lòng xót xa .

Nỗi đau buồn nào có thể quật ngã được em chứ ? Có thể làm em uống say đến quên mình như vậy ? Gia Thanh! Tôi xin được san sẻ cùng em có được không ?

Gia Thanh quơ tay trong cơn say:

- Tôi muốn uống nữa, đừng cản tôi ...

1 giọt nước mắt rơi xuống má:

- Tôi có lỗi với những người bên cạnh thương yêu tôi . Tôi không được như mọi người mong muốn . Tôi đã không làm tròn trách nhiệm của tổng giám đốc cây nhờ . Giờ làm sao người nghe tôi nói nữa .

Tôi không dám đối mặt với chính mình ...

Nói đến đây, Gia Thanh gục lên vai Khang Vũ . Có lẽ chất men đã thấm nên cô đã bắt đầu có 1 giấc ngủ .

Khang Vũ quay sang Nghi Dung:

- Mấy hôm nay, em có để ý Gia Thanh có gì lạ không ?

Nghi Dung nhú mào:

- Hình như là không . Sáng nay ra phố, chị ấy vẫn bình thường như mọi người .

- Kỳ lạ thật! Tình trạng cô ấy giống như bị 1 cú sốc nào đó .

Nghi Dung suy nghĩ:

- Có khi nào có chuyện gì xảy ra từ quê nhà chị ấy không ?

- Cũng có thể lắm .

- Vậy thì tội chị ấy quá .

- Anh không dám suy đoán, hay đợi lúc Gia Thanh tỉnh lại đi . Bây giờ em có việc gì quan trọng không ? Nếu không thì lái xe giúp anh nhé .

- Vậy ... đưa chìa khóa cho em .

- Không chào bạn sao ?

- Chút nữa em gọi điện là được rồi .

- Thế thì đi .

Khang Vũ gật đầu chào người đứng quầy rồi đi ra cửa . Gia Thanh trên tay anh vẫn bình yên trong giấc ngủ . Nghi Dung lái xe ra . Mở cửa, cô hỏi:

- Về nhà mình hay về phòng trọ chị Gia Thanh hả anh Vũ ?

- Em có biết chỗ phòng trọ của Gia Thanh không ?

- Không .

- Vậy thì về nhà mình đi .

- Dạ .

Chiếc xe lăn bánh chở theo nỗi lo lắng ưu tư của Khang Vũ .

Ánh nắng len qua khung cửa sổ nhảy múa khắp gian phòng . Những giọt nắng vô tư kia đã vô tình đánh thức Gia Thanh .

Lười biếng mở mắt, Gia Thanh lăn qua lộn lại trên giường . Sao khó chịu thế này ? Cái đầu mình như có ai đó đập vào vậy ? Gia Thanh ôm đầu cố gắng ngồi dậy xem sao .

Căn phòng hoàn toàn xa lạ đập vào mắt Gia Thanh làm cô hốt hoảng:

- Chuyện gì đã xảy ra ? Đây không phải là phòng trọ của cô, sao cô lại ở đây ?

Nhìn xuống người, bộ đồ vẫn còn nguyên . Gia Thanh nhắm mắt lại như cố nhớ lại, đúng lúc cửa phòng bật mở . Gia Thanh nhìn ra:

- Nghi Dung!

Cô gái tươi cười:

- Chị dậy rồi à ?

Gia Thanh hỏi:

- Tôi đang ở đâu đây ? Còn phòng này là phòng ngủ của ai ?

- Chị không nhớ gì hết sao ?

- Tôi ...

- Đêm hôm qua chị uống rượu rất nhiều ở quán bar . Tình cờ em nhìn thấy, nên em và anh Vũ đưa chị về . Cái giường chị đang nằm là giường của em .

Gia Thanh vỗ trán:

- Uống rượu ?

- Vâng . Chị uống nhiều lắm, và trong cơn say chị luôn trách mình .

Nghi Dung quan tâm:

- Chị đang gặp chuyện buồn phải không ?

Gia Thanh im lặng, cô nhắm mắt lại, bởi bản thân cô quá vô dụng khi có người quan tâm đến . Thấy vậy, Nghi Dung tỏ ra lịch sự:

- Chị không muốn nói em cũng không ép, nhưng chị đừng để đau khổ ngày càng giày vò mình . Bên chị còn có em và anh Khang Vũ mà .

Cô lấy bộ đồ đang cầm trên tay để xuống bàn:

- Em nghĩ bộ đồ này chắc vừa với chị . Hãy thay nó cho thoải mái, chị nhé . Em sẽ nhờ người mang điểm tâm cho chị .

Nghi Dung quay lưng đi thì Gia Thanh gọi:

- Nghi Dung!

Cô quay lại:

- Chị muốn nói gì ?

- Cám ơn cô . Tôi đã làm phiền cô và Khang Vũ nhiều quá .

- Chị đừng nói thế . Em và anh Vũ rất vui nếu như chị có thể chia sẻ tâm sự mình . Có thêm những người bạn vẫn hơn là ôm ấp mãi ưu phiền .

- Tôi chỉ sợ ... Nhưng thôi, việc đó nói sau đi . Dù sao đi nữa tôi vẫn phải cám ơn và Khang Vũ .

- Được rồi, chị nghỉ đi . Em phải đến công ty đây .

- Chúc cô 1 ngày tốt lành!

- Cám ơn chị . Còn em thì không muốn thấy chị buồn nữa . Sẽ có người rất đau lòng .

Còn lại 1 mình, Gia Thanh nghĩ đến "vụ án" đêm qua .

Sau khi biết tin khách sạn đang gặp nguy, tổng giám đốc ra đi trong 1 tai nạn, còn công ty và khách sạn nội bộ rối ren . Thêm nhiệm vụ tổng giám đốc giao cô vẫn chưa hoàn thành . Gia Thanh thấy cả 1 sự

nặng nề đang đè nặng trên vai . Cô rơi vào tình trạng không suy nghĩ được gì . Trong lúc thiếu bình tĩnh, cô đã buông xuôi mình trong men say . 1 việc thiếu suy nghĩ nhất từ trước đến nay trong cuộc đời làm người của mình . Đáng lý ra cô phải bình tĩnh để giúp đỡ mọi người trong lúc nguy khó mới đúng . Thế mà ...

Nếu như hôm qua cô không gặp được anh em Khang Vũ thì sao nhỉ ? Chắc chắn không bình yên ngủ trong 1 căn phòng như thế này đâu .

Gia Thanh cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô còn lo không biết trong lúc say cô có nói gì bậy bạ không ? Khang Vũ mà nghe được những lời ấy, chắc cô không dám nhìn mặt anh . Hy vọng không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra .

Gia Thanh kéo chăn trùm kín người, cô không muốn ngồi dậy cũng không muốn làm gì trong ngày hôm nay . Cô cần 1 mình được yên tĩnh . Nhưng ... đây không phải là thế giới riêng của mình .

Gia Thanh bật dậy đi vào phòng vệ sinh . Cô không quên cầm theo bộ đồ mà Nghi Dung để lại . Bộ đồ đang mặc trên người bốc mùi chua của rượu làm cô nhăn mặt . Thật quá tệ!

Tắm xong thật là thoải mái . Gia Thanh ngắm nghía mình trong gương . Bộ đồ Nghi Dung mua cũng vừa vặn đấy chứ .

Gia Thanh đưa tay sờ lên mặt mình . Tạm hài lòng với chính mình, Gia Thanh ra khỏi nhà tắm . Vừa định tìm cho mình ly nước thì có tiếng gõ cửa .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Gia Thanh lên tiếng:

- Mời vào!

Người bước vào không ai xa lạ mà chính là Khang Vũ .

- Cô khỏe chưa ?

- Cám ơn ông, tôi không sao cả . Thật làm phiền mọi người .

Gia Thanh dò ý:

- Chắc đêm qua tôi quậy lắm phải không ?

- Sáng đêm luôn .

- Vậy ...

Khang Vũ cười:

- Tôi đùa thôi . Thật ra cô uống say rồi và chỉ ngủ .

Gia Thanh cúi đầu xấu hổ:

- Tôi hư quá phải không ?

- Đừng áy náy, không có gì nghiêm trọng đâu . Mượn rượu để quên buồn đối với những người ít muốn tâm sự cũng là chuyện bình thường thôi . Tôi cũng đã từng như vậy mà .

Khang Vũ khoát tay:

- Thôi, đừng nghĩ ngợi nữa . Chuyện gì qua cho nó qua đi .

Anh đặt cái mâm nhỏ lên bàn:

- Đây là phần điểm tâm của cô, mau ăn đi . Nghi Dung đặc biệt làm cho cô đấy .

Gia Thanh uể oải:

- Tôi không muốn ăn .

- Đâu có được . Hôm qua uống rượu hơi nhiều nên cần phải ăn .

Không khéo ngã quỵ đấy .

Khang Vũ dỗ dành:

- Có sức khỏe mới tiếp tục công việc được . Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, nhưng điều trước tiên cô phải tự chăm sóc mình .

Nếu không, cô lại phụ lòng tin của mọi người, không vì mình thì cũng nên vì người khác chứ . Bạn bè cô ở Việt Nam mà biết được họ càng lo lắng hơn .

- Tôi ...

- Cô ăn đi!

Gia Thanh ngồi xuống ghế, cô ăn những miếng bánh phở trở nên nhạt nhẽo trong miệng . Ăn được vài đĩa thì Gia Thanh đã lắc đầu:

- Đừng ép tôi nữa .

- Thôi được .

Khang Vũ đưa ly sữa:

- Vậy cô uống hết ly sữa này đi .

Gia Thanh nhăn mặt:

- Miễn không được à ?

Khang Vũ làm nghiêm:

- Không . Sữa rất có ích cho sức khỏe .

Cầm ly sữa trên tay, Gia Thanh ngập ngừng . Nhưng rồi cô cũng nhắm mắt uống 1 hơi làm Khang Vũ phì cười:

- Làm như bắt cô uống thuốc độc không bằng .

- Còn hơn thế nữa . Ông có biết tôi ghét uống sữa lắm không ?

- Hèn gì còm nhom .

- Người ta giữ eo mà .

Khang Vũ lắc đầu, anh chào thua mọi lý lẽ của Gia Thanh .

Thu dọn mọi thứ lại 1 chỗ, Gia Thanh đứng lên, cô tiến về phía cửa sổ nhìn ra ngoài rồi bỗng đột ngột quay lại:

- Tại sao ông không hỏi việc gì đang xảy ra với tôi ?

Khang Vũ nhún vai:

- Tất nhiên là tôi sẽ hỏi, nhưng không phải bây giờ .

- Sao ?

- Vì tôi muốn cô bình tĩnh và suy nghĩ cho thật kỹ trước khi nói ra lời đó . Tôi không thể ép cô thay cho sự tự nguyện . Nhưng cô hãy nhớ 1 điều, lúc nào tôi cũng quan tâm đến cô .

- Ông không những giỏi về kinh doanh mà còn giỏi về tâm lý người khác nữa đó .

- Cô có mĩa mai tôi không ?

Gia Thanh phóng tầm mắt ra xa rồi buông nhẹ:

- Tổng giám đốc của tôi đã ra đi trong 1 tai nạn .

1 cái tin làm Khang Vũ bình thản:

- Xin chia buồn cùng cô .

- Tổng giám đốc qua đời, công ty du lịch và khách sạn đứng trên bờ vực bị người ta lấy đi . Còn tôi, việc tìm kiếm 1 người cho đến hôm nay vẫn là con số không . Tôi thấy mình vô dụng quá, tôi đã phụ lòng tin của mọi người .

- Trên đời này có rất nhiều chuyện để mà tự trách . Cô không nên ôm hết mọi việc vào mình để trở thành 1 gánh nặng . Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn phải không ? Cô đã làm hết khả năng của mình rồi . Tổng giám đốc của cô có tìm được người thân của mình hay không, đó là duyên số của ông ấy . Cô có thấy mình quá nhiều trách nhiệm không ?

Anh đùa:

- Nếu công ty tôi có được những người như cô thì tôi đỡ lo rồi .

- Ông không hiểu gì đâu . Nếu tôi không tìm được Vũ Khang thì tổng giám đốc tôi suốt đời này sẽ trở thành người chiếm đoạt tài sản mà không lý giải được .

Khang Vũ nhíu mày:

- Có vẻ nghiêm trọng thế ?

- Khi tôi hiểu được câu chuyện bí ẩn của công ty du lịch và khách sạn Thái Bình, thì tôi bằng lòng giúp đỡ tổng giám đốc tôi, nhận lời tìm kiếm Vũ Khang, vị chủ nhân thật sự của số tài sản kia .

- Thì ra công ty du lịch và khách sạn Thái Bình không phải của ông Lưu Nhật Nam ?

- 1 câu chuyện tưởng bị lãng quên nhưng thật sự không phải vậy .

Có lẽ bây giờ ở công ty và khách sạn, mọi người đã biết hết rồi . Lúc trước, tổng giám đốc của tôi tiếp nhận công ty và khách sạn là được sự ủy thác của 1 người . Giờ đây người đã ra đi, tôi phải càng nhanh chóng tìm Vũ Khang để hoàn thành trách nhiệm của người . Tôi sẽ không để cho linh hồn người chết bị tổn thương .

- Liệu điều ấy có như mong muốn không ?

Gia Thanh mím môi:

- Tôi nhất định sẽ làm được cho dù phải trả giá bằng cả tuổi xuân của mình .

- Không nhất thiết phải thế đâu Gia Thanh . Không tìm được Vũ Khang thì ông Nhật Nam còn đưa con trai chi ?

- Cái không phải của mình thì hà tất phải nhận cho mang tiếng . Tổng giám đốc tôi ra sức bao năm nay, đối đầu với bao gian nan và cực khổ không phải vì lợi ích của mình, mà vì lời hứa với người đã khuất . Tôi hiểu tổng giám đốc tôi và tôi càng khâm phục ông ở đạo đức làm người .

Khang Vũ nhếch môi:

- Xem ra cô đã quá ca tụng ông ấy . Còn tôi, tôi cho rằng ông ấy đang ray rứt lương tâm nên mới tìm kiếm đứa con của bạn .

Gia Thanh nhìn Khang Vũ:

- Tại ông lại nói thế ? Ông hiểu gì trong câu chuyện này ? Phải chăng

...

Khang Vũ tảng lờ:

- Tôi chỉ nói theo suy nghĩ của mình .

- Nếu Vũ Khang để lòng thù hận ân nhân của mình thì anh ta là 1 con người quá tầm thường .

- Biết đâu sự thật không như cô nghĩ về ông Nhật Nam .

- Tôi tin vào khả năng phán đoán của mình .

Gia Thanh ngược nhìn trời cao:

- Tôi không những xem thường hành động của Vũ Khang mà tôi cũng căm phẫn cách làm của người mà đang dồn ép công ty và khách sạn của chúng tôi . Lợi dụng lúc chúng tôi bối rối đẩy chúng tôi đến bờ vực thẳm .

- Có chuyện đó sao ?

Gia Thanh đánh giọng:

- Nhưng tôi nhất định không để cho họ có cơ hội đó đâu .

Khang Vũ nghiêng đầu:

- Bằng cách nào ?

- Tôi chưa biết .

- Có cần tôi giúp không ?

- Ông đã giúp tôi nhiều rồi .

- Thì giúp nữa cũng đâu có sao . Chẳng phải chúng ta là bạn ư ?

Gia Thanh thoáng suy nghĩ:

- Ông giúp tôi, ông cần điều kiện gì ?

Khang Vũ nghiệm nghiệm:

- Điều kiện hả ? Tôi chưa nghĩ ra . Nhưng nhất định phải có .

- Vậy ...

- Cô nói công ty và khách sạn đang bị người ta dồn ép để nhường lại cho chủ mới phải không ? Vậy thì tôi sẽ giúp cô giữ vững nó đến khi nào cô tìm được Vũ Khang .

Gia Thanh như không tin:

- Ông giúp tôi thật sao ? Ông ...

- Chẳng phải cô nói công ty và khách sạn nối liền cuộc sống của cô à ? Tôi giúp công ty và khách sạn cũng vì cô .

- Vì tôi ?

- Đúng . Cô nên tin điều đó!

Gia Thanh nhìn Khang Vũ 1 lúc về mặt anh không có gì là đùa cợt cả . Vậy ... mà thôi . Anh vì ai cũng được . Nếu được sự giúp đỡ của 1 nổi tiếng trên thương trường như anh ... Gia Thanh thấy hiện giờ cô như vớ được 1 cái phao trên dòng sông đang chảy xiết vậy . Cô lao đến ôm chầm lấy Khang Vũ:

- Khang Vũ! Tôi phải nói lời gì để cảm ơn ông đây ?

Giữ Gia Thanh trong vòng tay mà Khang Vũ tưởng mình đang mơ .

Anh vuốt tóc cô:

- Tôi sợ mình phải nhìn thấy nét lo lắng và giọt nước mắt của cô . Gia Thanh! Có thể tôi cũng không tốt như cô nghĩ .

- Anh là 1 người tốt mà .

Khang Vũ nghĩ thầm:

- Nếu sau này cô nhận ra tôi là ai thì cô không nghĩ như vậy .

Anh nén tiếng thở dài . Điều anh đang làm anh biết hơn ai hết .

Nhưng ... vì Gia Thanh cũng được, vì bản thân anh cũng được, anh không muốn công ty du lịch và khách sạn Thái Bình bị 1 ai đó cướp đi . Ba mẹ! Việc con đang đeo đuổi là đúng hay sai ?

Chợt tiếng chuông điện thoại trong phòng làm cả 2 giật mình rời nhau . Khang Vũ nhào người bắt máy:

- Alô .

- Ông Khang! Bên hải quan muốn gặp ông . Họ hẹn 30 phút nữa có mặt ở công ty .

- Được, nếu họ đến nhớ tiếp họ chu đáo . Tôi sẽ có mặt ở công ty đúng hẹn .

- Vâng .

Khang Vũ vừa gác ống nghe thì điện thoại cầm tay của anh lại có tín hiệu . Anh áp máy vào tai .

Đến giờ này Gia Thanh mới để ý . Khang Vũ đã lịch sự trong bộ đồ đến công ty, vậy mà cô đã làm chậm trễ thời gian của anh .

Khang Vũ nói chuyện điện thoại, anh đi qua đi lại, khuôn mặt anh có vẻ căng thẳng làm Gia Thanh không thể không chú ý đến .

- Giải quyết công việc ở đây xong rồi tôi sẽ bay sang Pháp . Cậu hãy về Việt Nam mà giải quyết chuyện bên ấy đi . Công ty du lịch và khách sạn Thái Bình đang cần sự giúp đỡ, cậu thay mặt tôi mà làm đi . Nhớ cẩn thận, cậu hiểu ý tôi chứ ?

- Vâng, tôi hiểu . Nhưng sao chúng ta lại giúp đỡ họ ? Không phải kế hoạch của chúng ta là lúc này tiếp nhận công ty và khách sạn sao ? Cậu chủ ...

- Tôi bảo cậu làm thì làm đi, không được hỏi .

- Vâng .

- Tránh đừng để mọi người biết nhiều đó .

- Vâng .

Gia Thanh đã hiểu thêm con người của Khang Vũ . Anh không phải loại người vô tình, mà trái lại anh sống có tình cảm . Cô cảm thấy ray rứt khi có 1 thời gian hiểu lầm anh .

Khang Vũ tắt máy . Gia Thanh nhìn anh bối rối:

- Xin lỗi ...

- Sao tự nhiên cô lại xin lỗi tôi ?

- Vì tôi đã từng nghĩ ông là người làm việc gì cũng đều có mục đích riêng cả . Nay ông đồng ý giúp đỡ công ty và khách sạn chúng tôi trong cơn nguy khốn, tôi ...

Khang Vũ ngắt ngang:

- Cô không biết làm sao để cảm ơn tôi nữa chứ gì ? Gia Thanh này! Cô đừng cảm ơn tôi nhiều như thế có được không ? Bây giờ cô nói tiếng cảm ơn, nhưng biết sau này cô căm giận tôi .

- Không có đâu .

- Điều ấy khó nói lắm .

- Dù thế nào đi nữa ông cũng là ân nhân . Nếu có lỗi làm gì tôi sẽ tha thứ .

Khang Vũ thở nhẹ:

- Cảm ơn cô .

Gia Thanh bước đến bên góc giường cầm lấy bịch đồ:

- Tôi phải về phòng trọ đây . Không làm phiền ông nữa đâu . Chào ông!

Khang Vũ vội theo:

- Chờ chút, tôi sẽ đưa cô về .

- Nhưng ông còn phải đi làm .

- Cũng là thuận đường mà . Trên đường đến công ty, tôi chạy ngang chỗ cô trọ .

- Thế thì làm phiền ông 1 lần nữa .

- Đừng quá khách sáo khi cô đã là bạn tôi .

Anh đi trước:
- Nào, đi thôi!

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 8

Lại những ngày buồn chán đi qua . Ngoài việc chờ tin tức những người bạn của Khang Vũ, Gia Thanh chẳng biết làm gì nữa . Ngày ngày ức đi ra đi vào rồi lên mạng . Còn không lên mạng thì bị anh em nhà Khang Vũ kéo đi hết nơi này đến nơi khác . Hết nhà hàng này đến nhà hàng khác, nhiều khi muốn đuổi luôn . Nhưng cô cũng phải cảm ơn họ, vì như thế cô mới mở rộng tầm nhìn để sau này trở về Việt Nam phục vụ tốt hơn .

Mấy ngày nay không ai gọi cho cô một lá mail nào cả . Chẳng lẽ công ty và khách sạn vẫn còn đang rối sao ? Không phải Khang Vũ đã giúp đỡ rồi ư ?

Gia Thanh nôn nóng tin tức từ quê nhà vô cùng . Cô muốn biết tình hình hiện tại, thế mà sau cái chết của tổng giám đốc không ai thèm liên lạc với cô cả . Đáng ghét thật!

Cái gã Trần Trung Kiên cũng vậy . Không muốn cho cô biết thì cô cũng đã biết rồi . Đau khổ buồn lo cũng từ từ mà đi qua . Cái quan trọng là mọi người có giữ vững lập trường mà chiến đấu đến cùng không ?

Gia Thanh suy nghĩ . Hay khi biết được công ty du lịch và khách sạn Thái Bình không phải là của giám đốc Lưu thì mọi người không quan tâm nữa .

Không được, Gia Thanh phải gọi về xem sao . Nhưng cô chưa kịp nhấc máy gọi thì nghe tiếng gõ cửa . Gia Thanh phải bỏ điện thoại trở xuống bước ra ngoài .

- Hello! (chào)

Gia Thanh tròn mắt:

- Nghi Dung! Sao cô lại đến đây ?

- Em không đến đây thì đến đâu ?

- Nhưng ... sao cô biết chỗ tôi trọ ?

- Đơn giản thôi, có gì khó đâu . Chỉ cần thám tử Công Vinh ra tay tất cả đều tốt .

- Thì ra ...

Gia Thanh nhín người nhìn ra ngoài:

- Cô đến với ai vậy ?

- Một mình thôi .

Nghi Dung tự nhiên nắm lấy tay Gia Thanh ngồi xuống bộ ghế trong phòng .

- Chị đang làm gì vậy ?

- À! Đang xem một số tư liệu về nhà hàng khách sạn thôi .

- Trên đường đi, em lo lắng sợ không gặp được chị . Nhưng giờ gặp rồi thì may quá . Chị không đi đâu sao ?

- Tâm trạng không vui nên tôi ít ra ngoài lắm . Với lại ở thành phố lớn của đất nước Mỹ này, tôi đâu có bạn .

- Anh em và còn em chi . Em để ý rồi ghen, bao nhiêu lần mời đến nhà, chị đều viện lý do để từ chối . Thật ra chị đâu có xem anh em là bạn . Hay là anh em vô duyên đến một tình bạn cũng không có người chấp nhận .

- Nghi Dung! Cô đừng nói vậy mà . Tại tôi không có thời gian thôi .

Gia Thanh không dám nói lên một điều, cô không dám đối diện với Khang Vũ . Anh cho cô tình cảm tốt đẹp, đối xử với cô rất tốt . Gia Thanh sợ cô sẽ yêu anh mất, mà trong thời điểm này cô không thể nghĩ đến tình cảm . Vì cô còn một trách nhiệm vô cùng nặng nề .

- Thế hôm nay chị có thời gian chứ ?

- Tôi ...

Nghi Dung quyết định:

- Bất kể hôm nay là chuyện gì, chị cũng không được viện lý do .

- Cô đừng làm khó tôi mà .

- Chị nói gì mặc chị, nhất định chị phải đi với em . Nếu không đi thì chị sẽ hối hận .

Gia Thanh nhíu mày:

- Có chuyện gì quan trọng lắm sao ?

Nghi Dung chum chim môi:

- Đúng là quan trọng, nhưng xin lỗi, em không thể nói cho chị biết ngay bây giờ . Đừng buồn em nhé!

- Nếu đó là bí mật thì làm sao tôi dám buồn cô đây .

- Vậy thì đi nhanh đi chị . Chúng ta đi ngay, kéo không kịp giờ .

Nhìn khuôn mặt có vẻ quan trọng của Nghi Dung, Gia Thanh nghĩ là có chuyện gì đó thật . Biết đâu có tin của Vũ Khang rồi, Gia Thanh gật đầu nhanh:

- Cô chờ tôi chút nha, tôi thay đồ đã .

Trong lúc Gia Thanh vào trong, Nghi Dung nằm dài ra nệm với khuôn mặt hí hửng . Cuộc hội ngộ này chắc thú vị lắm đây .

Gia Thanh đã bằng lòng đi thì cô không thấy uống công khi sắp xếp 1 cuộc gặp gỡ này .

Tình yêu là 1 cái gì đó thật khó nói . Đúng như vậy, anh Khang Vũ đâu phải là 1 người đàn ông nhút nhát . Thế nhưng trong tình yêu, anh là người nhát nhát thật sự .

Yêu không dám nói yêu, chỉ biết nhìn người ta rồi bắn khoản thờ dài . Im lặng như thế đâu phải là cách hay, không khó mất người mình yêu cho coi .

Mà cũng không thể trách anh Vũ được, tìm được một tình bạn ở Gia Thanh đã khó rồi . Tất cả không thể vội vàng .

Gia Thanh là một cô gái xứng đáng để anh cô đeo đuổi . Tuy quen biết Gia Thanh không lâu, nhưng Nghi Dung có cảm nhận . Từ nhỏ đã không có người thân, tự bản thân mình đấu tranh để có sự sinh tồn . Gia Thanh có 1 tâm hồn trong sáng yêu thương và chia sẻ .

Buổi gặp gỡ hôm nay có thể để cho họ nhớ mãi . Vì có biết đâu ngoài Nghi Dung này, hai người có cùng ngày sinh nhật . Phát hiện ra điều lý thú ấy, Nghi Dung đã lợi dụng để họ có cơ hội gần nhau và tìm hiểu nhau nhiều hơn .

Thích thú với kế hoạch vẹn toàn, Nghi Dung nở nụ cười hài lòng:

- Tôi thấy cô vui quá rồi đấy .

Nghi Dung giật mình bật dậy:

- Chị xong rồi à ?

Nụ cười của Nghi Dung làm Gia Thanh hơi nghi ngờ . Hình như cô định giờ trò gì thì phải .

Gia Thanh nhướng mắt:

- Chúng ta đi chưa ?

Nghi Dung gật nhanh:

- Vâng . Đi chị!

Gia Thanh khóa cửa phòng, cô cùng Nghi Dung xuống đường .

Thoáng thấy chiếc tắc xi trở tới, Nghi Dung ngoắc ngay . Gia Thanh vội vàng kéo tay cô:

- Không đi xe riêng à ?

- Dạ không .

- Vậy thì đến trạm xe buýt đi .

- Chúng ta đi tắc xi cho nhanh, với lại còn phải ghé ngang siêu thị mua 1 vài món đồ nữa .

Mua đồ ? Gia Thanh ngu ngơ đi theo đà kéo của Nghi Dung . Khi ngồi vào tắc xi, Gia Thanh nghiêm mặt:

- Nghi Dung, cô nói đi . Thật ra chúng ta đi đâu ?

- Em muốn đưa chị đến 1 nơi, luôn tiện mua 1 vài món đồ . Chỉ đơn

giản vậy thôi .

- Nhưng tôi thì nghĩ không đơn giản như vậy .

Nghi Dung thở hắt ra:

- Biết nói thế nào cho chị hiểu đây ? Tóm lại em không làm những gì mà chị không thích là được rồi . Còn việc mua ít đồ, là vì em muốn tặng cho 2 người bạn của em 1 món quà . Như chị thấy đấy, em không có cặp mắt thẩm mỹ nên nhờ chị chọn giúp .

- Chỉ có thể thôi ư ?

- Vâng .

- Thôi được, chọn quà thì tôi có thể chọn giúp, còn việc đưa tôi đến 1 nơi nào đó thì tôi xin lỗi . Tôi không thể đi với cô .

Nghi Dung kêu thầm "chết rồi", vậy phải làm sao đây ? Tính cương quyết của Gia Thanh không phải cô không biết . Tại sao mình không chuẩn bị vấn đề này nhỉ ?

Nghi Dung cắn môi, rồi cô bỗng sáng mắt:

- Nhờ chị chọn quà giúp em là 1 việc, đi ra ngoài hít thở không khí là 1 việc khác . Với lại em muốn đưa chị đến tham quan 1 nhà hàng khá nổi tiếng . Mấy ngày nay chị có chuyện buồn mà cứ ở mãi trong phòng thì ngột ngạt lắm .

- Cô không gạt tôi chứ ?

- Em nào dám .

Lòng đầy lo lắng, Gia Thanh thật chẳng còn tâm trạng để đi . Nhưng nhốt mình tránh tiếp xúc cũng không phải là cách . Với lại cô cũng muốn gặp Khang Vũ để biết tin tức .

Xe dừng lại ở trung tâm mua sắm lớn của thành phố . Nghi Dung trả tiền rồi cùng Gia Thanh bước xuống xe .

Ở tại thành phố này hơn 1 tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cô bước vào trung tâm mua sắm lớn như thế này . Gia Thanh vừa ngỡ ngàng vừa xa lạ . Nếu không có Nghi Dung bên cạnh thì có thể cô sẽ bị bảo vệ theo dõi vì thái độ của cô rồi .

Nghi Dung rành rẽ nơi này, Gia Thanh cũng không lạ gì, bởi vì từ nhỏ cô lớn lên ở thành phố này mà .

Nhìn Nghi Dung tung tăng bên các gian hàng, Gia Thanh thầm nghĩ: Cô ấy cũng lớn lên bên cạnh không có người thân tại sao cô ấy lúc nào cũng vô tư vui đùa nhỉ ? Gia Thanh ước gì mình được như Nghi Dung, nhưng có lẽ không bao giờ được đâu . Nghi Dung không giống cô, bởi vì Nghi Dung có 1 cuộc sống không hề lo toan phiền não . Cô có 1 người anh nuôi thật tuyệt vời còn gì . Thật sự cô không thể so sánh được .

Nghi Dung đưa Gia Thanh đến gian hàng thời trang nữ . Cô nói:

- Chị chọn giúp em 1 cái áo đầm nhé . Đáng người bạn em như chị vậy, chỉ cần chị mặc vừa là bạn em mặc vừa thôi .
Gia Thanh không nghi ngờ, cô thật lòng chọn lựa . Cả gian hàng có trên mấy trăm kiểu áo đầm khác nhau, nhưng vừa mắt Gia Thanh chỉ có cái áo đầm dây màu kem phủ gót thật đơn giản .
Chất liệu của nó bằng loại tơ tằm thượng hạng . Nếu là người có nước da màu trắng mặc vào sẽ tôn thêm nét đẹp vừa thơ ngây vừa quý phái . Bạn của Nghi Dung thì không lớn lắm đâu .

Gia Thanh hỏi:

- Nghi Dung thấy cái áo đầm màu kem đó thế nào ?

- Cô bạn em thích đơn giản, cũng hay đấy .

Nghi Dung nhờ nhân viên đứng quầy lấy cái đầm màu kem được trưng trên cao xuống . Họ hỏi bằng tiếng nước ngoài:

- Cô mặc à ?

- Không, tôi làm quà tặng, nhưng tôi sẽ nhờ chị bạn tôi thử .

Đặt cái áo đầm vào tay Gia Thanh, Nghi Dung nói:

- Chị thử giúp em đi!

- Nhưng ...

- Giúp em thì giúp cho trót đi chị .

Gia Thanh miễn cưỡng vào phòng thử . Lát sau trở ra, cái áo tôn thêm vẻ đẹp của cô . Nhìn cô bây giờ giống như 1 nàng công chúa vậy .

Nghi Dung và cả nhân viên đứng gần đó điều xuyt xoa:

- Đẹp quá!

- Cô ấy còn đẹp hơn cả người mẫu nữa .

Vài người khách đi qua cũng đứng lại nhìn, họ điều trầm trồ khen ngợi làm cho Gia Thanh hết sức ngỡ ngàng . Cô đưa mắt nhìn Nghi Dung như thầm hỏi xong chưa ? Nghi Dung gật đầu:

- Tôi lấy cái áo đầm này .

Chỉ chờ có thế, Gia Thanh biến vào phòng thử để thay nhanh cái áo ra . Thật sự cô không quen với những lời khen như thế .

Cầm cái áo đầm trên tay, lần này Gia Thanh giật mình thật sự khi nhìn vào giá tiền: 1095USD . 1 số tiền đối với cô quá lớn . Nếu tính ra tiền Việt Nam đến mười mấy triệu lặn . Bằng cả 3 tháng lương của cô .

Nhưng người ta mua mà, cô có mua đâu, ý kiến làm gì . Trao cái áo đầm cho nhân viên cửa hàng, Nghi Dung nói:

- Mang ra quầy giùm tôi nhé!

- Vâng!

Gia Thanh ngập ngừng:

- Cô mua cái áo đầm đó thật à ?

Nghi Dung hỏi lại:

- Có gì không chị ?

- Tôi thấy đắt quá .

Nghi Dung cười:

- Nó có giá trị mà, nhưng quan trọng không phải là giá tiền mà khi tặng người ta có thích hay không thôi .

- Thế cô nghĩ bạn cô thích à ?

- Em không biết . Nhưng em hy vọng họ thích vì chính tay chị chọn mà .

Nghi Dung nắm tay Gia Thanh:

- Chúng ta đến gian hàng đồ nam đi chị .

- Cô muốn mua gì ?

- 1 cái áo sơ mi và 1 cái cà-vạt . Nhờ vào tài của chị, em tin anh ta sẽ rất hài lòng .

Gia Thanh lắc đầu:

- Cô đừng quá khen tôi, đôi khi tôi cũng không như mọi người nghĩ đâu . À, bạn cô ở lứa tuổi nào ?

- Ờ . Cũng khoảng 36, 37 .

- Bạn cô cũng đâu còn trẻ ?

Nghi Dung cười trừ . Nếu Gia Thanh biết mình đang chọn áo cho Khang Vũ, không biết chị ấy nghĩ sao ?

Chọn tới chọn lui, Gia Thanh quyết định lấy cái áo sơ mi màu xanh dương nhạt và cà-vạt cùng màu . Cô đưa cho Nghi Dung xem .

- Sao hả ?

- Xem ra OK . Chúng ta ra quầy tính tiền và nhờ người gói luôn .

- Cô có vẻ trịnh trọng quá .

- Họ là những người bạn quan trọng của em mà .

Cuối cùng thì 2 món quà cũng được gói xong . Nghi Dung hí hửng đi bên Gia Thanh:

- Chị tuyệt vời thật đó . Nếu như chị là chị dâu của em thì hay biết mấy .

Gia Thanh đùa:

- Cũng may là tôi chưa yêu anh cô, nếu không tôi khổ vì cô dài dài .

Nghi Dung dẫu môi:

- Chưa yêu thì mai một sẽ yêu . Nói thật nha, em luôn ao ước có 1 người chị dâu giống như chị .

- Cho tôi xin đi, làm bạn với anh em cô như thế đã đủ quá rồi .

Nghi Dung cười tươi . Rồi khỏi trung tâm mua sắm, họ lại đón xe đi đến 1 điểm hẹn khác .

Nơi họ đến là 1 nhà hàng sang trọng . Đập vào mắt là những kiểu Tây Âu hiện đại . Gia Thanh ngần ngại:

- Sao lại vào đây ?

Nghi Dung bịa:

- Em muốn giới thiệu chị vài món ăn mới ở đây .

Không kịp để cho Gia Thanh suy nghĩ hay có phản ứng, Nghi Dung kéo Gia Thanh đi băng băng vào bên trong . Được nhân viên phục vụ hướng dẫn, Nghi Dung và Gia Thanh tiến về phía bàn đã có người ngồi chờ . Khi thấy 2 người, họ đứng lên:

- Nghi Dung, Gia Thanh!

Gia Thanh tròn mắt:

- Khang Vũ!

- Phải, là tôi đây .

- Vậy ...

Khang Vũ kéo ghế:

- Có chuyện gì ngồi đi rồi hãy nói .

Thấy Nghi Dung vẫn còn đứng, anh hất mặt:

- Ngồi đi chứ!

- Hử! Em tưởng thấy người ta rồi anh lại quên em .

Khang Vũ cốc vào đầu Nghi Dung:

- Cái con bé này .

Gia Thanh giữ bộ mặt lạnh lùng:

- Thật ra chuyện này là sao ?

- Cô hỏi Nghi Dung kia . Nó bảo tôi ngồi đây chờ hơn nửa tiếng rồi . Không biết bày trò gì .

Nghi Dung xụ mặt:

- Anh còn nói nữa, đưa được chị Gia Thanh đến đây, anh phải cảm ơn em mới đúng .

Khang Vũ chồm lên:

- Cảm ơn hả ...

Nghi Dung né người:

- Nè! Khoan động tay động chân đã .

Cô quay sang Gia Thanh, khuôn mặt vẫn còn hình sự, cô nói:

- Cả 2 người muốn hỏi tội Nghi Dung này thì khoan khoan, chờ mọi việc xong rồi thì muốn sao, nhờ này cũng chiều .

Khang Vũ nhíu mày:

- Việc gì nữa đây ? Em bày nhiều trò quá .

Nghi Dung để ngón tay lên miệng:

- Xin cho giây phút yên lặng .

Cô duyên dáng ra hiệu cho người phục vụ đứng gần đó . Khang Vũ

và Gia Thanh chưa kịp hiểu gì thì 2 nhân viên phục vụ đẩy đến cái bánh kem 2 tầng thật lớn .

Đèn trong gian phòng chợt tắt, chỉ còn lại ngọn nến lung linh từ chiếc bánh kem .

Quan khách có mặt trong gian phòng cũng hát lên:

"Happy birthday to you . Happy birthday to you .

Happy birthday to you ... Happy birthday ..."

- Hoan hô! Chúc mừng sinh nhật Khang Vũ, Gia Thanh!

Nghi Dung kéo Khang Vũ và Gia Thanh đứng lên:

- Anh chị thổi nến đi!

Quá bất ngờ, Khang Vũ và Gia Thanh làm theo như 1 cái máy . Ngọn nến vừa được 2 người thổi tắt thì tiếng hoan hô rộn vang . Không gian ánh sáng được trả về cho gian phòng . Mọi người tiếp tục công việc ăn uống và những câu chuyện dang dở của mình .

Nghi Dung lí lắc nghiêng đầu:

- Sao hả ? Anh chị đã nhớ ngày sinh nhật của mình chưa ?

Gia Thanh xúc động:

- Tôi không nghĩ sinh nhật của tôi năm nay có người nhớ đến và tổ chức . Cám ơn Nghi Dung nhiều lắm . 1 kỷ niệm khó quên trong đời .

- Còn anh Khang Vũ ?

- Em làm cho anh bất ngờ thật đó .

- Và bất ngờ hơn khi anh và chị có cùng ngày sinh nhật phải không ?

- Anh ...

- Ngày sinh của người ta thì anh nhớ, còn ngày sinh nhật của mình thì anh quên .

- Anh không còn nhớ ngày sinh nhật của mình lâu rồi .

Nghi Dung khoát tay:

- Thôi, đừng nói đến chuyện không vui .

Cô lấy 2 gói quà . 1 gói màu xanh đặt vào tay Gia Thanh, 1 gói màu hồng đặt vào tay Khang Vũ .

- Mừng sinh nhật anh chị! Chúc anh chị vui vẻ, bình an và luôn đạt được ước mơ của mình . Nhất là hãy yêu nhau đi để thế giới cùng chung hưởng niềm vui .

Gia Thanh đỏ mặt vì mắc cỡ, còn Khang Vũ chống chế ngượng ngùng của mình bằng cách cốc vào đầu Nghi Dung:

- Ăn với nói .

- Ui da! Chúc mừng sinh nhật mà cũng bị đánh nữa . Có thành ý mà người ta không biết .

- Còn nói ...

Nghi Dung kêu lên:

- Chị ơi, cứu em với ...

Gia Thanh cản ngăn:

- Khang Vũ! Nghi Dung chỉ đùa cho vui thôi mà .

Cô bé phụng phịu:

- Đó, chị Gia Thanh còn biết chuyện hơn anh à .

Gia Thanh cầm tay Nghi Dung:

- Cám ơn cô rất nhiều . Thời gian này xảy ra nhiều chuyện quá, tôi không còn nhớ đến ngày sinh nhật của mình .

Cô phóng tầm mắt ra xa:

- Hàng năm, đến ngày sinh nhật tôi, anh chị em đồng nghiệp kéo tôi ra quán ăn uống và chúc mừng . Năm nay thì khác . Có thể vì sự ra đi của tổng giám đốc còn để lại nỗi đau trong họ, thêm nhiều chuyện phải đối đầu nên họ quên gọi điện hay mail chúc mừng tôi cũng nên .

Gia Thanh đổi giọng vui tươi:

- Nhưng tôi không buồn đâu, vì có 2 người bạn mới nhớ đến và chúc mừng, tôi hạnh phúc lắm .

Nghi Dung lách chách:

- Anh Vũ! Còn qua của chị Gia Thanh đâu ? Em nhớ anh chuẩn bị rồi mà .

Nghi Dung nhắc, Khang Vũ mới nhớ . Anh cho tay vào túi áo lấy ra 1 cái hộp nhỏ . Chưa đâu, anh còn quay ra sau, trên cái ghế nơi đó bó hoa lys nằm yên nãy giờ .

Nghi Dung la lên:

- A, anh Vũ ghê quá! Chuẩn bị luôn cả hoa nữa . Đúng là ngày hạnh phúc .

Cầm bó hoa và món quà, Khang Vũ đến trước mặt Gia Thanh .

- Chúc mừng sinh nhật cô! Chúc cô luôn vui tươi trong cuộc sống của mình!

Gia Thanh rụt rè:

- Cám ơn ông . Tôi ... tôi không dám nhận phần quà này đâu .

Nghi Dung chen vào:

- Chị nhận đi cho anh em vui . Từ trước đến giờ, anh ấy chưa bao giờ tặng quà cho 1 cô gái nào trịnh trọng như thế đâu . Còn nữa, anh em cũng chưa bao giờ mua hoa . Em nghĩ lúc anh ấy đi mua hoa chắc mắc cười lắm .

Không cần phải tận mắt thấy, nhưng Gia Thanh cũng có thể hình dung ra được khuôn mặt của Khang Vũ lúc đặt chân vào 1 tiệm bán hoa khi hỏi .

"Anh mua hoa gì ? Và tặng cho ai ?"

Không biết lúc nào nụ cười đã ở trên môi Gia Thanh . Nghi Dung

cũng không thể nín cười được . Nụ cười của 2 người làm Khang Vũ lúng túng .

- Tôi ...

Không thể phủ nhận tấm lòng của anh em Khang Vũ, Gia Thanh đưa tay nhận lấy:

- 1 lần nữa, cảm ơn ông .

- Khách sáo không phải là tính cách của cô .

Gia Thanh mân mê bó hoa trong tay:

- Nhưng tôi không có gì để làm quà tặng ông .

Khang Vũ nhìn Gia Thanh bằng tình cảm:

- 1 lời chúc của cô là đủ rồi .

- Vậy ... tôi chúc ông sớm đạt được ước của mình .

- Cảm ơn cô .

Nghi Dung vỗ tay làm điệu:

- Thôi đủ rồi, 2 người đừng cảm ơn nhau nữa . Có cảm ơn thì cảm ơn thượng đế đã cho 2 người có cùng ngày sinh . Thử nghĩ đi, trên đời này rất hiếm có những cặp tình nhân nào cùng ngày sinh nhật lắm .

Khang Vũ và Gia Thanh đưa mắt nhìn nhau, phút chốc 2 người cảm nhận được 1 điều gì đó thân thiết .

Chợt Khang Vũ đề nghị:

- Chúng ta gọi gì ăn đi chứ . Chẳng lẽ chỉ đến đây nói chuyện thôi sao ?

- Chuyện đó anh không cần phải lo . Nhỏ em này đã chuẩn bị rồi .

Nghi Dung đứng dậy, lại 1 tiếng vỗ tay làm tín hiệu thì lập tức thức ăn được mang ra . Nhìn những món ăn thuần Việt trên bàn, Khang Vũ mở lời khen .

- Em chu đáo thật!

Nghi Dung nhếch môi:

- Còn phải nói .

Khang Vũ cầm chai rượu trên tay rót vào ly cho mọi người .

- Uống 1 chút rượu nhé!

Nghi Dung hào hứng:

- Được thôi . Nào, cùng nâng ly!

Tạm để nỗi buồn và những chuyện lo toan qua 1 bên, Gia Thanh cùng vui với anh em Khang Vũ . Hôm nay là sinh nhật của cô và Khang Vũ, cô không nên để nỗi buồn riêng làm mất vui .

Khang Vũ gấp thức ăn bỏ vào chén Gia Thanh .

- Cô tự nhiên nhé!

Gia Thanh đùa:

- Ông nên lo cho ông kia . Tôi và Nghi Dung mà "đánh nhanh" thì ông không còn gì để bỏ bụng đâu . Con gái ngày nay mà thực như "miêu" thì quá xưa rồi .

- Nếu cô và Nghi Dung có thể "giải quyết" hết những thứ trên bàn thì tôi sẵn sàng phục vụ 2 người đến cùng .

- Ông không nên khinh thường bạn tôi như thế chứ .

Gia Thanh nheo mắt với Nghi Dung:

- Ta không nên để mất mặt nha .

Nghi Dung hứng chí:

- Em ủng hộ .

Thế là Gia Thanh và Nghi Dung như quên đi sự có mặt của Khang Vũ . 2 người ăn uống nói cười 1 cách tự nhiên, lâu lâu lại liếc Khang Vũ 1 cái rồi phá lên cười .

Chỉ cần ngắm 2 cô gái đối diện mình, không cần ăn Khang Vũ cũng thấy no .

Hơn tháng rồi, kể từ ngày Gia Thanh đặt chân lên thành phố lớn của đất nước Mỹ này, cô mới có được 1 nụ cười tươi . Nụ cười mới thật sự là của cô .

Khang Vũ rất thích Gia Thanh cười, bởi nụ cười làm cho khuôn mặt cô bừng sáng bớt đi cái vẻ lạnh lùng cô đơn .

Cũng như lúc này đây, Gia Thanh là cô bé hồn nhiên vô tư trong cuộc sống, chứ có ai đó biết đâu cô luôn nặng nề ưu hoài cho số phận .

Lần đầu tiên nhìn thấy cô trong nhà hàng, Khang Vũ biết anh không thể nào thoát ra được cô . Anh luôn nghĩ về cô . Gia Thanh người con gái đầu tiên làm cho anh nhung nhớ và muốn có trong đời .

Đang ăn ngon miệng, bỗng Gia Thanh ngẩng lên:

- Khang Vũ! Hôm nay sinh nhật ông, sao tôi không thấy vị trợ lý đặc lực của ông vậy ?

Khang Vũ chưa kịp trả lời thì điện thoại di động của anh có tín hiệu .

Khang Vũ giơ tay .

- Xin lỗi .

Anh áp máy vào tai:

- Alô .

- Cậu chủ!

- Công Vinh đây à ?

- Chúc sinh nhật cậu chủ!

Khang Vũ thấy vui vui:

- Cám ơn cậu .

- Có lẽ cậu chủ đang mừng sinh nhật ở 1 nhà hàng nào đó với Nghi

Dung ?

- Cậu đoán đúng, nhưng chỉ đúng 1 phần thôi . Ngoài Dung ra, tôi còn có 1 người bạn mới . Gia Thanh cũng đến để mừng sinh nhật với tôi . Nói đúng hơn là hôm nay cũng là ngày sinh nhật của cô ấy .

- Ô! Tôi phải chúc mừng sinh nhật cậu chủ và Gia Thanh như thế nào đây ?

- Cậu nhớ ngày sinh của tôi là tốt lắm rồi, đừng bày vẽ nữa .

- Cậu chủ! Cho tôi gửi lời chúc mừng đến Gia Thanh nhé .

- Được rồi, tôi thay mặt cô ấy cảm ơn cậu . À, cậu đang làm gì thế ?

- Tôi đang trên đường đến nhà hàng Maxine ở Lyon .

- Thế à! Công việc tới đâu rồi ?

- Vẫn tiến triển tốt đẹp . Khoảng nửa tháng nữa chúng ta sẽ nhận được giấy phép .

- Cậu khá lắm!

- Đó là công việc của tôi mà . Thôi, không làm phiền cậu chủ mừng sinh nhật đâu .

- Ngày mai tôi sẽ gọi cho cậu .

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Khang Vũ tắt máy, anh bưng ly rượu uống 1 hơi .

- Công Vinh đang làm 1 vài công việc cho tôi ở Pháp, đó là câu trả lời . Cậu ấy gửi lời chúc mừng sinh nhật đến cô .

- Nếu ông có liên lạc được với Công Vinh, cho tôi gửi lời cảm ơn anh ấy .

- Được thôi .

Vừa lúc Nghi Dung buông đĩa, cô vỗ vỗ vào bụng:

- No quá! Chưa lúc nào ngon miệng như hôm nay . Chị Gia Thanh, chị thấy các món ăn thế nào ?

- Tôi có cảm giác mình đang sống ở quê hương vậy . Khẩu vị Việt Nam .

Gia Thanh gác đĩa, thấy thế Khang Vũ hỏi .

- Sao đầu hàng sớm thế ? Lúc này 2 người hùng hồn lắm mà .

- Không phải đầu hàng mà là không còn gì để ăn .

- Cái gì!

Đến giờ Khang Vũ mới để ý . Quả thật, trên bàn ngoài những cọng rau xanh ra thì không còn gì cả . Như lời họ nói thì anh chẳng có 1 cái gì vào bụng .

Gia Thanh nín cười:

- Sao hả ? Ông tin chị em tôi chưa ?

Khang Vũ gật nhanh:

- Tin rồi .

Nghi Dung tủm tỉm:

- Anh à! Thức ăn đã không còn, hay là em nhờ phục vụ mang món khác cho anh nha .

Khang Vũ ngăn lại:

- Không cần đâu . Anh cũng không đói .

- Vậy nhỏ này không ép .

Nghi Dung quay sang Gia Thanh:

- Chị có uống gì nữa không ? Hôm nay anh Vũ đãi thọ .

- Tôi no lắm rồi .

Khang Vũ trừng mắt:

- Đừng tưởng là anh khuyến khích . Ăn như em không gã đàn ông nào dám cưới đâu .

Nghi Dung xụ mặt:

- Không phải anh muốn tố khổ em chứ ? Chỉ có 1 bữa ăn ...

Có tín hiệu điện thoại, Khang Vũ cho tay vào túi:

- Lại nữa!

Nghi Dung la lên:

- Cửa em đây nè .

Cô áp máy vào tai:

- Alô .

- ...

- Đúng rồi!

- ...

- Ngay bây giờ à ?

Nghi Dung liếc nhìn Gia Thanh và Khang Vũ, xong cô nói vào máy:

- OK . Chờ chút nhé!

Nghi Dung tắt máy, cô ngáp ngừng:

- Em xin lỗi, em có việc phải đi .

Khang Vũ cau mày:

- Có quan trọng lắm không ? Nếu là bạn bè thì khát lại đi .

- Không mấy quan trọng . Là công việc của em .

- Vậy ...

Nghi Dung hấp tấp đứng lên:

- Anh thay em đưa chị Gia Thanh về nha . Em đi trước đây .

- Nè ...

Nhưng Nghi Dung đã biến nhanh, Khang Vũ thở ra:

- Con bé này làm gì như đuổi vậy ?

- Anh em ông vui thật đó .

- Nghi Dung còn con nít lắm . Nếu con bé có làm cô phật lòng điều gì

xin cô bỏ qua cho .

- Ở bên cạnh Nghi Dung, tôi thấy thoải mái lắm . Vì cô ấy lúc nào cũng làm tôi quên đi những phiền muộn . Hơn tháng xa quê nếu không có Nghi Dung tôi không biết mình sẽ như thế nào nữa . Ông có biết, trước khi đến đây, Nghi Dung đã kéo tôi 1 vòng ở trong tâm mua sắm .

- Để làm gì ?

- Chọn quà sinh nhật cho ông và cả tôi . Như thế mà tôi không nghĩ ra . Những điều Nghi Dung làm khó lòng người ta từ chối .

- Nghi Dung là vậy đó, con bé tưởng cô tích sự nhưng làm rất được việc .

Khang Vũ nén tiếng thở dài:

- Còn tôi, 1 tình bạn thôi tìm kiếm cũng rất khó khăn . Đến lúc tìm được thì bị làm khó .

- Ông đang trách tôi đấy ư ?

- Không . Tôi chỉ trách bản thân mình . Có lẽ con người tôi chưa được tốt nên người ta không muốn làm bạn .

- Bạn, trên đời này có rất nhiều loại tình bạn, nhưng để tìm kiếm 1 tình bạn chân thành không phải dễ . Tôi từng bị tổn thương trong tình bạn cho nên ông cũng đừng buồn khi tôi luôn lẩn lưa trong tình bạn của ông . Bây giờ tôi đã chấp nhận rồi, ông còn buồn nữa .

- Tôi không muốn làm 1 người bạn bình thường, mà tôi muốn là 1 người bạn thân có thể cùng chia sẻ với cô .

- Việc đó ...

- Tôi biết là cô sẽ không bằng lòng . Nhưng tôi có thể chờ được .

Gia Thanh cúi đầu:

- Khang Vũ! Ông không nên đặt quá nhiều hy vọng vào tôi .

- Không đâu .

Khang Vũ nắm lấy tay Gia Thanh:

- Cô luôn xứng đáng trong tình cảm của tôi .

Gia Thanh rút tay về:

- Tôi ... tôi cần có thời gian . Còn bây giờ đã khuya lắm rồi . Tôi muốn về .

Khang Vũ buồn bã:

- Tôi sẽ đưa cô về .

Anh gọi nhân viên phục vụ tính tiền . Trong lúc mở bóp lấy thẻ thanh toán . Khang Vũ làm rơi ra 1 mảnh giấy . Thấy anh không để ý, Gia Thanh cúi xuống nhặt lên .

Không phải là mảnh giấy mà là 1 tấm ảnh thì đúng hơn . Gia Thanh nhìn thật kỹ, chợt cô sững người . Tấm ảnh này ... tại sao Khang Vũ

lại có ? Chẳng lẽ ...

Vừa lúc Khang Vũ quay lại:

- Ta đi ...

Anh nhìn đăm đăm tấm ảnh trên tay Gia Thanh, khuôn mặt hoàn toàn thay đổi . Giấy đã không gói được lửa rồi .

Gia Thanh mím chặt môi lại:

- Ông có gì để nói với tôi không ?

- ...

- Tại sao ông im lặng ? Có phải 1 sự thật đã được phơi bày ?

- Tôi ...

- Tôi tin tưởng và đã bị ông xem như trò đùa .

Gia Thanh dần mạnh tấm ảnh xuống bàn .

- Trả lại ông nè!

- Gia Thanh!

Nhưng cô đã chạy nhanh ra ngoài . Khang Vũ đuổi theo ra đến đường thì bóng Gia Thanh đã không thấy đâu nữa . Anh buồn bã quay trở vào nhà hàng để lấy những gói quà còn ở đó .

Những tưởng đêm nay anh là người hạnh phúc . Nào ngờ ... không cãi lại ý trời .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 9

Cộc ... cộc ... cộc ...

- Gia Thanh! Tôi biết cô ở trong phòng mà . Cô mở cửa ra đi .

- ...

- Gia Thanh! Dù sao cô cũng phải nghe 1 lời giải thích của tôi chứ ?

Cộc ... cộc ... cộc ...

- Gia Thanh!

Cánh cửa phòng bật mở, khuôn mặt Gia Thanh lạnh lùng:

- Ông định cho người ta tống cổ tôi ra khỏi nhà trọ này phải không ?

- Gia Thanh!

- Ông còn vấn đề gì để nói sao ?

Gia Thanh nép người qua 1 bên:

- Nhưng thôi, ông vào đi . Tôi cũng có nhiều thứ để trả lại cho ông .

Khang Vũ bước hẳn vào trong phòng trọ của Gia Thanh . Thấy cô đang sắp xếp quần áo vào trong va ly, anh ngạc nhiên:

- Cô làm gì vậy ?
 - Về Việt Nam . Nhiệm vụ mà tổng giám đốc tôi giao phó xem như tôi đã hoàn thành . Nhưng thật buồn vì tôi phải mất đi 1 người bạn .
- Khang Vũ nắm tay cô:
- Tại sao em phải về chứ ?
 - Tôi về quê hương mình không được ư ?
 - Nhưng chúng ta còn chưa nói chuyện với nhau .
 - Tôi nghĩ không có chuyện gì để nói nữa cả . Ông buông tay tôi ra đi .

Chẳng những không buông mà Khang Vũ còn giữ chặt 2 tay Gia Thanh trong tay mình .

- Có chứ . Tôi muốn nói cho em biết vì sao không nhận là Vũ Khang, để em phải tìm kiếm và nhiều lo lắng . Tôi muốn nói với em về nỗi khổ tâm của tôi, 1 con người lớn lên ở đây nhưng lại là người cô đơn nhất ở đây .
- Ông có nỗi khổ ư ? Vậy còn tôi ? Vũ Khang luôn ở cạnh tôi, hiện diện trước mặt tôi, vậy mà tôi không thể biết được .

Gia Thanh cố giữ bình tĩnh:

- Lúc còn ở Việt Nam, ông đã nhìn thấy tấm ảnh quen thuộc từ tay tôi, vậy tại sao ông không thừa nhận mình là Vũ Khang ? Rồi khi tôi đến thành phố này, ông biết mục đích của tôi vậy mà cứ đùa giỡn . Nếu đêm hôm qua tôi không vô tình phát hiện thì ông còn giấu tôi cho đến bao giờ ?

- Gia Thanh! Tôi không hề đùa giỡn với em .

- Vậy tại sao ông nói dối tôi ?

- 1 nỗi khổ tâm, 1 trách nhiệm mà người còn sống phải làm . Tôi đã từng kể cho em nghe về cuộc đời mình . Ba mẹ bị tai nạn, tài sản gia đình bị người ta chiếm đoạt . Cậu tôi đưa tôi qua Mỹ rồi cũng ra đi, để lại cho tôi 1 cuộc sống vô cùng tẻ nhạt . Tôi căm phẫn, vì ai mà tôi ra nông nỗi này ?

Khang Vũ đẩy Gia Thanh ngồi xuống ghế, còn anh thì quỳ bên cạnh .

- Ngày tháng trôi đi, tôi ôm trong lòng 1 mối hận . Quyết tâm trả thù và lấy lại tất cả những gì thuộc về mình . Tôi có tiền, có địa vị và rồi tôi bắt đầu điều tra và biết: Công ty du lịch và khách sạn Thái Bình ngày xưa đã rơi vào tay Lưu Nhật Nam . Tôi nhờ Công Vinh dòn ép, lấy lòng để được bên hội đồng quản trị ưu ái . Từng bước, từng bước tôi sẽ đẩy Lưu Nhật Nam ra và tôi sẽ ngồi vào cái ghế tổng giám đốc . Nhưng rất tiếc ông ta đã ra đi rồi, tôi không nhìn được khuôn mặt đau khổ của ông ta khi công ty và khách sạn rơi vào tay tôi .

- Tại sao ông phải làm như vậy ?

- Vì tôi muốn trả thù .

Gia Thanh lắc đầu:

- Ông sai rồi . Tổng giám đốc Lưu không hề tranh giành, cũng không chiếm đoạt tài sản của ông . Ông tiếp nhận công ty và khách sạn là do mẹ ông đề nghị và quyết định .

- Không đúng .

- Giám đốc Lưu đã tìm kiếm ông để trao trả lại số tài sản ấy .

- Ông ta tốt như vậy sao ?

- Tôi không muốn làm linh hồn người đã khuất thêm phần tủi hổ .

Nhưng đây mới là sự thật . Lúc ba mẹ ông bị tai nạn, thì cậu của ông đã lấy đi 1 số tiền lớn và đưa ông vượt biên ra nước ngoài . Ba ông mất, mẹ ông bị tàn phế . Nỗi đau mất chồng, mất con đẩy bà đến nỗi tuyệt vọng và không thể tiếp tục cuộc sống . Tổng giám đốc Lưu tiếp nhận công ty và khách sạn với bao nhiêu khó khăn bủa vây . Ông đã chống chọi để cứu vãn, ai hiểu được điều đó cho ông chứ ?

- Không phải .

Khang Vũ bật tai lại:

- Ông ta giả tạo, ông ta tự biện minh cho mình để né tránh tội lỗi . Em đã bị ông ta lừa dối rồi .

- Tổng giám đốc của tôi đã chết, còn biện minh làm gì với 1 người không còn thể xác và linh hồn thì ở đây . Tôi không muốn làm ông nặng lòng . Tìm được chủ nhân thật sự của công ty và khách sạn rồi, có lẽ ông sẽ thanh thản hơn . Chấp nhận 1 sự thật hay không chấp nhận, ông cũng phải về Việt Nam để tiếp nhận lại tài sản thôi . Thù hằn gì đó trong lòng nên bỏ đi Khang Vũ ạ .

- Còn sự ra đi của cậu tôi thì sao ?

- Đó là con đường mà ông ta đã chọn lựa . Tôi nghĩ ông nên về gặp bà Lệ Mai, vợ tổng giám đốc Lưu để làm 1 đứa con có hiếu .

Khang Vũ vung tay ra:

- Thôi đi, đừng rót vào tai tôi những lời nói đó nữa . Tôi sẽ không vì bản thân mình yêu em mà nghe lời em đâu .

- Sao ông cố chấp quá vậy ?

- Em cố chấp thì đúng hơn . Em đã không thoát khỏi ơn nghĩa mà người nhờ vả em cho em . Em giúp ông ta không còn ray rứt để em được trả ơn đó . 1 người đàn ông hay địa vị ? Tôi cho em được .

Gia Thanh giận run người:

- Khang Vũ! Ông không được hạ thấp tôi . Vì hiểu được nỗi đau và sự mất mát của ông, nên tôi không muốn ông sai lầm . Còn nếu ông không nghe lời tôi nói thì ông cứ làm theo ý nghĩ của mình, nhưng rồi

ông sẽ phải hối hận .

Cô dứt khoát đứng lên gom mớ đồ còn dang dở vào valy . Chạm phải cuốn sổ tay, Gia Thanh cầm đưa cho Khang Vũ .

- Đây là quyển nhật ký mà mẹ ông để lại . Nếu ông muốn biết sự thật của câu chuyện thì ông hãy xem nó đi .

Khang Vũ nhận quyển nhật ký, tay anh run run sờ lên nó . Nhưng rồi anh lại để xuống .

- Các người có mục đích gì thì ngại ra chứng cứ đâu có khó . Từng chữ từng câu trong quyển nhật ký này có thể là tổng giám đốc của em viết thì sao ?

- Ông không tin cũng không sao, nhưng ông không thể vu oan cho người khác, càng không thể nói người khác giả danh mẹ của ông . Nếu ở tuổi vàng mẹ ông biết được mình có đứa con cố chấp không hiểu lý lẽ thì chắc bà buồn lắm .

Khang Vũ ôm lấy đầu, bây giờ anh không thể nghĩ gì được hết .

Từng câu nói của Gia Thanh như là nỗi đau, nỗi đau đang cào xé lấy anh .

Cậu anh, mẹ anh, ông Lưu Nhật Nam, Gia Thanh ... Lời ai là thật đây ?

Gia Thanh lặn lội xa xôi đến thành phố này với hy vọng tìm được Khang Vũ quay về . Thế mà anh nỡ lừa dối cô . Khang Vũ có quá đáng không .

Tại sao anh không thử bắt đầu nghe câu chuyện của 30 năm trước đi . Cũng gần 30 năm, anh đơn độc không người thân, trong tay không có gì cả .

Còn bây giờ ... với địa vị hôm nay, anh cũng đâu quan tâm gì đến số tài sản trước kia nhưng nó là mồ hôi nước mắt của cha mẹ anh . Anh cần có 1 sự công bằng .

Gia Thanh nhẹ nhàng:

- Quyển nhật ký này, tổng giám đốc Lưu nhờ tôi giao lại cho Vũ Khang, con trai của Vũ Bình - An Thái . Nay biết ông là Vũ Khang, tôi xin giao lại cho ông . Còn đọc hay không là tùy ông . Nhưng tôi nghĩ ông nên đọc để không nghĩ sai cho người tốt .

Cô mở cửa bước ra ngoài, bỏ lại Khang Vũ 1 mình trong phòng .

Khang Vũ nửa muốn đọc nửa muốn không, bởi vì anh sợ nỗi thương tâm tái hiện . Nỗi đau kéo dài 30 năm rồi còn gì .

Lòng Khang Vũ đầy mâu thuẫn . Lời cậu luôn vang vọng bên tai:

"Nhất định con phải lấy lại công ty du lịch và khách sạn Thái Bình . Vì đó là mồ hôi nước mắt của ba mẹ con".

Lấy thì nhất định anh phải lấy rồi, nhưng bây giờ anh không thể dùng

thủ đoạn được nữa . Dù sao công ty và khách sạn cũng đã có 1 phần tiền của anh trong đó . Với lại, anh càng không muốn có 1 sai lầm nào nơi anh mà ba mẹ anh ở tuổi vàng cũng không được vui .

Gia Thanh nói đúng . Bất luận như thế nào anh cần phải biết sự thật . Mà lỗi về ai anh có cần truy cứu nữa không ? Ba anh, mẹ anh, cậu anh, Lưu Nhật Nam cũng không còn . 1 thế hệ đã đi qua, bây giờ chỉ còn anh và người ra đi vẫn trông chờ ở anh .

Thôi đi Khang Vũ, đừng làm cho mình phải mệt mỏi nữa . Sống trên đời này con người không mưu đoạt không hận thì không phải thanh thản hơn đó sao ? Giờ đây cuộc đời anh thay đổi, trái tim anh đã có bình bóng Gia Thanh . Anh cần phải sống như thế nào để là điểm tựa cho cô ấy chứ ?

Khang Vũ nhẹ nhàng lật từng trang nhật ký, và tâm trạng anh, cảm xúc của anh cũng thay đổi theo .

Tội nghiệp ba mẹ, vất vả và khó khăn luôn đeo bám họ trong cuộc sống, nhưng họ không cảm thấy đau khổ vì bên họ luôn có những người bạn tốt . Nhật Nam - Lệ Mai .

Một, hai, ba rồi bốn năm trang, Khang Vũ bắt đầu thấy nước mắt của mẹ . Sự đau khổ ... Khang Vũ không còn can đảm để đọc nữa . Anh gấp quyển nhật ký lại và bước ra ngoài tìm Gia Thanh, để nói cho cô biết là tâm trạng của anh, nhưng không thấy bóng Gia Thanh đâu cả .

Khang Vũ buồn bã ngồi xuống bậc thềm . Chắc là cô giận anh rồi .

Nhìn vào trong thềm 1 tiếng thờ dài - anh sắp phải xa cô .

Nhác thấy bóng Nghi Dung ngoài cửa, Khang Vũ liền gọi:

- Nghi Dung!

- Anh Vũ!

Khang Vũ hát hàm:

- Em vừa đi đâu về vậy ?

- Dạ, đi thăm 1 vài người bạn .

- Thật không ?

Tránh ánh mắt Khang Vũ, Nghi Dung cúi đầu:

- Dạ ... em đâu nói dối . Em đến thăm Minh Trân . Nhỏ ấy không được khỏe .

- Thế ư ?

Khang Vũ nghiêm nét mặt:

- Em bắt đầu nói dối anh từ khi nào vậy Nghi Dung ?

- Em ...

- Minh Trân vừa ghé đây tìm em nè . Em nói đi, tại sao em phải nói dối anh ?

- Em ... anh Vũ . Em xin lỗi .

- Anh không cần lời xin lỗi của em . Việc anh muốn biết là tại sao em làm như vậy ? Anh đâu khắt khe với em trong việc đi đứng, anh lo lắng em nên anh mới quan tâm đến em, thế mà em lại nói dối anh . Anh lấy làm buồn quá .

Nghi Dung rơm rớm nước mắt:

- Anh Vũ, đừng giận em!

Khang Vũ đứng lên:

- Em không muốn nói thì thôi . Nhưng từ đây trở về sau đừng lặp lại việc như hôm nay .

Nghi Dung nín lại:

- Anh Vũ!

- Em muốn nói gì ?

- Thật ra ... cũng không có chuyện gì là khó nói . Mà em im lặng thì không công bằng với anh .

Khang Vũ nhú mày:

- Liên quan đến anh nữa sao ?

- Lúc nãy em đi tiễn chị Gia Thanh ra phi trường .

- Gia Thanh ?

- Phải . Em đang thắc mắc là tại sao chị ấy về Việt Nam mà không nói với anh ? Em hỏi thì chị ấy bảo có việc gấp ở quê nhà, không chia tay được với anh . Nhưng em thì không tin đâu, có phải anh và chị Gia Thanh giận nhau không ?

Khang Vũ nén tiếng thở dài:

- Gia Thanh giận anh thì đúng hơn .

- Lý do ?

- Có nói ra em cũng không hiểu hết được đâu . Thế cô ấy có còn nhắn gì nữa không ?

Nghi Dung mở túi xách lấy phong thư trao cho Khang Vũ . Anh mở ra đọc ngay .

"New York ngày ... tháng ... năm ...

Khang Vũ! Không, tôi phải gọi anh là Vũ Khang mới đúng, vì ông là chủ nhân mới của tôi . Tôi không biết ông đọc quyền nhật ký chưa hay chưa đọc . Nhưng nếu đọc rồi, chắc ông cũng hiểu người ta đi muốn ông làm gì .

Tôi đã tìm được Vũ Khang và đã làm tròn trách nhiệm mà tổng giám đốc Lưu giao phó, nên tôi phải quay về nơi tôi xuất phát .

Tôi hiểu được nỗi đau của ông nên tôi không giận ông đâu . Hãy về Việt Nam tiếp nhận lại công ty để làm vui lòng người đã khuất .

Xin cảm ơn ông hơn tháng qua đã giúp đỡ tôi . Những gì ở nơi đây

xin cho tôi làm kỷ niệm . Ngày nào ông chưa quay về thì ngày đó chúng tôi vẫn duy trì bảo vệ công ty và khách sạn giúp ông .

Tôi đi đây . Tạm biệt ông!

Gia Thanh".

Khang Vũ xếp lá thư lại với khuôn mặt lặng lẽ . Em càng nhẹ nhàng thì tôi càng thấy có lỗi .

Nghi Dung hỏi:

- Chị Gia Thanh nói gì vậy ?

- Lời chào tạm biệt .

- Chỉ lời ấy thôi mà sao anh buồn ? A, em biết rồi! Có phải anh buồn vì xa chị ấy không ? Hay buồn vì chị ấy không chia tay với anh ? Thôi đi, đừng làm khuôn mặt như vậy . Chắc chị Gia Thanh có việc gấp nên mới không chịu chia tay với anh . 2 người có cơ hội gặp lại mà .

- Gặp lại thì sao ? Cô ấy sẽ tiếp tục tránh né và giữ khoảng cách .

Gia Thanh không bao giờ cho anh cơ hội cả . Thêm lần này giận anh nên mới ra đi không tạm biệt . Nếu có gặp lại thì chắc chắn cô ấy cũng không bao giờ nhìn anh .

- Anh làm điều gì có lỗi với chị ấy à ?

- Không có .

- Vậy là được rồi . Con gái lúc nào cũng tỏ ra cứng rắn, nhưng thật ra họ cũng yếu đuối trong tâm hồn . Chị Gia Thanh rất cần sự an ủi và động viên . Em nghĩ là cơ hội để anh thể hiện tình cảm của mình . Em biết chị ấy có rất nhiều nỗi buồn và đau khổ nữa . Lần tìm kiếm này làm cho chị ấy thất vọng quá nhiều . Hãy là chỗ dựa tinh thần cho chị ấy đi anh .

Nghi Dung lấy điện thoại đặt vào tay Vũ:

- Có lẽ giờ này máy bay chưa cất cánh đâu . 1 cú điện thoại thì anh biết anh cần phải làm gì .

- Nhưng ... Gia Thanh đi không muốn từ biệt anh, thì anh cũng không muốn cô ấy phải khó xử .

- Anh thật là ... nhưng biết đâu chị ấy rất cảm động mà thay đổi ý nghĩ của mình . Em dám quả quyết chị Gia Thanh sẽ có tình cảm với anh . 2 người là 1 cặp xứng đôi nhất đó .

Khang Vũ vỗ vào trán Nghi Dung:

- Em đấy, chỉ giỏi nói .

- Bộ không đúng sao ? Ai ai cũng công nhận điều đó mà . Cả Công Vinh ở nơi xa xôi cũng nhìn thấy ra .

- Đúng thì sao chứ ?

- Anh Vũ, đừng có như vậy . Chẳng lẽ anh muốn bỏ cuộc để mất 1 người con gái tốt như chị Gia Thanh sao ?

- Ai nói anh bỏ cuộc chứ ?

- Vậy ...

- Anh không quan tâm thời gian bao lâu . Việc anh dành tình cảm cho Gia Thanh không thay đổi . Anh chỉ muốn Gia Thanh đến với anh bằng tình yêu chân thành .

- Như thế nào đây ?

- Đừng hỏi nhiều . Sau này rồi em sẽ biết .

Khang Vũ chống cằm . Nghi Dung chưa biết gì hết nên mới vô tư như vậy . Nếu như ... cô bé biết anh là Vũ Khang, và biết những thủ đoạn trước đây của anh, biết anh đã làm Gia Thanh buồn ... thì có lẽ Nghi Dung sẽ không còn xem anh là người đàn ông tuyệt vời nữa đâu .

Khang Vũ lắc đầu, sự thật câu chuyện trong cuộc đời anh, anh đã biết . Bây giờ anh phải làm gì đây ?

Gia Thanh nói đúng, suy nghĩ trước đây của anh đã làm anh hổ thẹn vô cùng . Nuôi hận thù và trách lầm 1 người tốt . Giờ đây anh phải đối mặt với họ như thế nào ...

Thật ...

Thấy Khang Vũ cứ im lặng mà cứ đăm đăm nhìn vào điện thoại, Nghi Dung nghiêng đầu chọc:

- Anh còn suy nghĩ gì nữa, hãy nhắc máy lên đi biết đâu ngày mai cũng có 1 chuyến bay về Việt Nam thì sao .

- Nói nhảm!

- Chẳng phải anh muốn ngày nào cũng được nhìn thấy chị Gia Thanh ư ? Tình yêu luôn đọng đầy trong mắt mà cứ giấu hoài .

Khang Vũ nạt:

- Em mà biết gì ?

- Ừ, không biết thật . Nhưng trong tình yêu, anh không phải là nhà doanh nghiệp Khang Vũ . Nhút nhát và thiếu tự tin .

- Em ...

Nghi Dung nghiêm mặt:

- Sao hả ?

Khang Vũ lắc đầu:

- Anh không muốn nói với em .

- Vì sợ càng nói càng để lộ tâm tình của mình chứ gì ? Thật ra em vẫn biết anh không muốn làm chị Gia Thanh khó xử . Nhưng trong tình yêu mà anh cứ ngập ngừng thì anh sẽ mất người anh yêu . Anh nên nhớ ở Việt Nam, chị Gia Thanh còn rất nhiều người đàn ông đeo đuổi, trong đó có đối thủ đáng gờm là Trần Trung Kiên . Nếu anh cứ im lặng thì anh chọn sự đau khổ .

Ngừng 1 chút, Nghi Dung nói tiếp:

- Theo như lời Công Vinh thì Trung Kiên cũng yêu Gia Thanh . Còn tình yêu kia có đáp lại hay không thì chưa ai được biết . Mấy lúc gần đây, em thấy chị Gia Thanh đã thay đổi thái độ với anh, chị ấy quan tâm đến anh, nghĩ cho anh . Đó cũng là 1 tín hiệu tốt . Và biết đâu chị Gia Thanh cũng đang chờ 1 câu nói của anh . Anh mà không nghe em thì anh sẽ phải hối hận .

Hối hận ? Phải rồi, Gia Thanh cũng đã 1 lần nói với anh từ ấy . Phải chăng bây giờ anh đang hối hận ?

Nghi Dung nói không sai . Nếu anh yêu Gia Thanh thì anh không nên im lặng như thế . Lỡ như ...

Nghi Dung giật điện thoại, bấm số:

- Anh không gọi cho chị Gia Thanh, em không ép . Nhưng em nghĩ anh cần nói chuyện với Công Vinh . Hy vọng anh sẽ biết những gì anh muốn biết . Đừng suy nghĩ nữa!

Khang Vũ có vẻ băn khoăn, nhưng rồi anh cũng áp máy vào tai:

- Công Vinh . Là tôi đây .

- Cậu chủ! Cậu khỏe chứ ?

- Cám ơn cậu . Người tin cậy của cậu đã thu thập được gì rồi ? Tôi muốn biết tình hình ở Việt Nam .

- Nhờ sự giúp đỡ của chúng ta, công ty du lịch và khách sạn Thái Bình đã không còn sự đe dọa . Bây giờ thì tạm yên ổn, nhưng nội bộ bên trong thì có vấn đề thật đó .

- Rõ hơn đi!

- Lưu Nhật Hùng, con trai tổng giám đốc Lưu không chấp nhận được 1 sự thật đau lòng: Công ty du lịch và khách sạn Thái Bình không phải của dòng họ Lưu . Nhật Hùng như từ trên cao rơi xuống . Anh ta không còn ý chí, hiện tại giống như người vô dụng . Tạm thời, bà Lê Mai, phu nhân tổng giám đốc Lưu điều hành công ty và khách sạn . Họ gặp không ít khó khăn trong công việc đấy .

Khang Vũ thở ra:

- Lần này Gia Thanh lại bận rộn và mệt mỏi nữa rồi .

- Cậu chủ từng cho cô ấy biết ?

- Gia Thanh đang trên đường trở về Việt Nam .

- Còn công việc tìm kiếm của cô ấy ?

- Gia Thanh đã biết tôi là Vũ Khang .

- Tại sao ?

- Chuyện dài dòng lắm . Khi nào gặp nhau, tôi sẽ nói cho cậu nghe .

Nhưng cậu phải nhớ dặn nhân viên của cậu dù có biết gì đó không được làm khó hay làm tổn thương người nhà của ông Lưu Nhật Nam

- Tôi biết rồi cậu chủ .
- Cố gắng đi . Tôi cúp máy đây .
- Chào cậu chủ!

Khang Vũ gác điện thoại thì Nghi Dung hỏi ngay:

- Sao hả anh ?
- Công ty du lịch và khách sạn Thái Bình có vài vấn đề . Anh nghĩ anh về Việt Nam mới được .
- Bao giờ ?
- Anh sắp xếp công việc, về Việt Nam càng sớm càng tốt . Em có muốn đi không ? Tuần sau xong việc ở Paris, Công Vinh cũng hy vọng sang Việt Nam . Hắn cũng đang nhớ em lắm đó .

Nghi Dung đắm mạnh vào vai Khang Vũ:

- Cái anh này ...
- Mắc cỡ cái gì nữa . Anh luôn mong em và Công Vinh hạnh phúc bên nhau . Như thế thì anh yên tâm rồi .
- Anh lúc nào cũng nghĩ cho người khác .
- Từ nào vẫn vậy mà .
- Xí!

Khang Vũ đứng lên:

- Anh ra ngoài có chút việc . Nếu muốn đi thì em chuẩn bị gì cho mình đi . Anh đặt vé máy bay theo công ty không lâu lắm rồi .
- Cám ơn anh .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương 10

Trung Kiên mang bộ mặt lầm lì vào công ty, làm cho 1 số nhân viên dưới quyền phải hoang mang . Vì họ không biết phải gặp 1 trận cuồng phong nào nữa đây ?

Mới hôm qua, phó tổng giám đốc quát lên: hướng dẫn viên du lịch của công ty không có tinh thần trách nhiệm, để khách du lịch bị lạc đường .

Lúc trước phần điều hành là do Gia Thanh phụ trách . Từ ngày cô sang Mỹ, việc này tạm thời là 1 người khác thay thế, và không như trước . Thiếu đi Gia Thanh như thiếu 1 cái gì đó .

Việc ra đi của tổng giám đốc Lưu do 1 tai nạn thì mọi việc hình như

trở nên tồi tệ hơn .

Công ty du lịch và khách sạn không phải là của dòng họ Lưu nên Nhật Hùng không thể thay cha nắm quyền . Đau đớn, anh bỏ tất cả .

Còn nhân viên công ty và khách sạn không khỏi lo sợ vị chủ nhân mới là ai và họ là người như thế nào ? Tinh thần của họ như bị khổng chế bởi nỗi lo lắng nên công việc đã có phần chậm lại .

Trung Kiên đang rất mệt mỏi, anh không biết làm sao để họ khỏi hoang mang bởi anh cũng là người làm công như họ thôi .

Người anh đang tội nghiệp nhất là Gia Thanh . Đến bây giờ, anh mới hiểu cô sang Mỹ làm gì ? Trách nhiệm của cô quá to lớn và nặng nề, tìm kiếm Vũ Khang, người chủ thật sự của công ty du lịch và khách sạn Thái Bình .

Thời gian hơn 2 tháng rồi còn gì, không biết cô đã có 1 thu hoạch nào chưa ? Càng nghĩ anh càng thấy thương cô quá . Nếu ngày nào đó trở về, Gia Thanh đưa theo Vũ Khang cùng về thì mọi người bớt đi 1 phần gánh nặng, nhưng không khỏi lo vì không biết có được tiếp tục làm việc hay không ? Người chủ mới này thật là khó đoán .

Trung Kiên không đến văn phòng làm việc của mình . Anh đi xuống lầu bằng qua 1 khoảng sân rộng để đến khách sạn Thái Bình . 2 tuần rồi, công việc ở công ty du lịch quá nhiều anh đã không sang đây .

- Chào phó tổng giám đốc!

Đang bước ngon trớn, Trung Kiên chợt dừng lại:

- Hà My .

Anh hơi cau mày:

- Hôm nay em cũng có giờ làm nữa à ?

- Dạ .

- Nhưng anh nhớ không lầm là em được nghỉ mà .

- Dạ, em đổi ca rồi .

- Bao giờ ? Và ai quyết định ?

Nhác thấy bóng Phương Bình, Trung Kiên gọi lớn:

- Quản lý Phương Bình!

Phương Bình tiến nhanh về phía chỗ Trung Kiên và Hà My đang đứng:

- Phó giám đốc!

Cô quay sang Hà My:

- Sao em còn ở đây ? Không phải đã đến giờ giao ca rồi sao ? Chị đã nhắc em, ở đây C, khách rất là khó tính .

Hà My chưa kịp quay lưng thì Trung Kiên ngăn lại:

- Khoan đã, tôi đang muốn biết việc thay đổi nhân viên do ai quyết định ? Tại sao tôi không được thông báo gì hết ? Bộ mọi người

tưởng tổng giám đốc ra đi rồi thì không ai điều hành công ty sao ? Cho dù đang chờ đợi tân tổng giám đốc mới, chúng tôi cũng không thay đổi phương cách làm việc . Vậy mà có 2 tuần tôi không sang đây thì lộn xộn cả lên .

Anh nghiêm mặt:

- Phương Bình! Tôi cần biết cụ thể .

- Phó giám đốc, xin anh đừng nóng . Cho tôi giải thích có được không ?

- Được .

- Nhưng tôi không thể nói ở đây . Anh có thể về văn phòng tôi không ?

Trung Kiên không chút do dự:

- OK . Tôi cũng không muốn nhân viên khách sạn này thêm phần tò mò .

Trung Kiên nói với Hà My:

- Em tiếp tục công việc của mình đi . Anh sẽ gặp em sau .

- Dạ, xin phép anh, chị Phương Bình .

Trung Kiên bước song song với Phương Bình . Anh hình như đã thấy mọi vấn đề không còn đơn giản nữa rồi . Chỉ việc lộn xộn trong nhân viên cũng đã đủ nhức đầu .

Tình cảnh không có người lèo lái này phải chờ đến bao giờ ? Nhật Hùng không quan tâm, bà Lệ Mai chỉ là 1 người phụ nữ, mà lúc bà cũng đang khóc chồng .

Hôm luật sư công bố 1 sự thật trong buổi họp sau 10 ngày ông Lưu Nhật Nam vĩnh viễn ra đi, Trung Kiên thấy trách nhiệm nặng nề đang đè nặng trên vai mình . Thế nhưng nhân viên không hợp tác thì bảo anh phải làm sao ?

Anh hiện giờ như rơi tung lên vậy . Phải chi công ty du lịch và khách sạn không phải là của người khác thì có lẽ bây giờ anh đâu mệt mỏi và kiệt sức như vậy . Phải chi Nhật Hùng không nông cạn chịu suy nghĩ, phải chi Ái Linh đừng chống đối với anh nữa ... Bao nhiêu từ "phải chi" của Trung Kiên không ai hiểu được cả .

Phương Bình đẩy cửa văn phòng:

- Anh vào đi!

Cô tìm cho Trung Kiên 1 ly nước rồi ngồi xuống đối diện với anh .

- Cô nói đi, tôi muốn nghe những điều hợp lý nhất .

Phương Bình đan 2 tay vào nhau:

- Trước tiên, tôi xin lỗi anh về việc thay đổi nhân viên trong công việc mà không thông báo với anh . Nhưng tôi nghĩ tôi cần phải làm vậy 1 khi anh có quá nhiều công việc .

Trung Kiên nhú mày:

- Tôi không hiểu lắm .
- Gia Thanh lên đường sang Mỹ thì Ái Linh lên làm quản lý . Tôi không ibết có xuất phát từ sự ganh tị hay không, nhưng tác phong làm việc của Ái Linh không có . Cô ta luôn bỏ bê công việc, khách trọ khiếu nại về thái độ của cô ta . Tôi có nói, có giải thích thế nào cũng vô ích . Bà tổng thì đau khổ, Nhật Hùng bắt cần đòi, anh có quá nhiều việc ở công ty du lịch ... 1 mình quả không thể gánh vác nổi nên tôi mới quyết định điều Hà My xuống .

Phượng Bình thở dài:

- 1 điều tội nghiệp cho Hà My là Ái Linh luôn gây gổ và làm khó con bé . Tôi không biết mình có sai không ?
- Khách sạn như rối tung lên như thế mà tôi chẳng hay biết gì ? Tôi đang giữ vai trò gì đây ?
- Trung Kiên! Xin anh đừng nóng giận . Tôi biết hiện tại rất là mệt mỏi và nhiều khó khăn cho anh . Nhất là vấn đề công ty du lịch và khách sạn Thái Bình không phải của giám đốc Lưu . Nhưng của ai thì chúng tôi không quan tâm . Chúng tôi chỉ cần 1 sự công bằng cho nhân viên thôi . Ái Linh không đủ tư cách để làm 1 quản lý . Nếu cứ giữ cô ta trong vai trò đó, tôi không biết còn có những kết quả nào nữa . Lưu Nhật Hùng không chịu đựng nổi từ cú sốc của gia đình là 1 vấn đề, nhưng Ái Linh mới là nguyên nhân chính .
- Sao cô biết ?
- Thừa cơ hội lúc Nhật Hùng đau khổ, Ái Linh rĩ tai bao nhiêu là kế hoạch vạch ra, nếu Nhật Hùng không chống đối thì buông thả thôi . Cậu ta cũng có lần uy hiếp mẹ mình và uống lộn thuốc .
- Thuốc ?
- Phải, sau 1 giấc ngủ dài, Nhật Hùng mới nói ra là Ái Linh cho uống thuốc nhức đầu . Tôi nghĩ những viên thuốc Ái Linh đưa có vấn đề .
- Chuyện đó xảy ra bao lâu rồi ?
- Khoảng 5 ngày trước .
- Sao không ai nói với tôi ?
- Bà tổng không cho .

Trung Kiên bóp trán:

- Nghiêm trọng thật rồi . Có lẽ Ái Linh đang dùng 1 loại thuốc nguy hiểm .
- Vậy bây giờ tính sao ? Trước đây Nhật Hùng là 1 thanh niên năng động, siêng năng và có nhiều hoài bão . Tôi không muốn cậu ấy khép chặt tương lai mình .

Trung Kiên suy nghĩ:

- Để tôi gặp Nhật Hùng trước đã . Hy vọng mọi chuyện không quá tồi tệ .

- Tôi chỉ muốn cậu ấy trở về như trước đây, biết có trách nhiệm với công việc và bản thân .

- Nhưng mọi người cũng phải cùng hiệp lực với tôi .

- Đương nhiên rồi . Còn Ái Linh, nếu anh không giải quyết chuyện này thì tôi không dám nghĩ sẽ còn xảy ra với bao nhiêu người có tình trạng giống như Nhật Hùng nữa ? Lỡ 1 ngày nào đó đến với Hà My thì sao ? Ái Linh càng ngày càng đáng sợ .

- Bà tổng biết Ái Linh dùng thuốc không ? Có điều gì nghiêm trọng xảy ra với khách trọ chưa ?

Phượng Bình lắc nhẹ:

- Việc đó thì chưa, nhưng tôi không dám đảm bảo sẽ không xảy ra .

Trung Kiên gật nhanh:

- Tôi sẽ gặp Ái Linh bằng tình cảm của 1 con người trước . Nếu cô ấy không sửa đổi, có thể tôi sẽ không nường tay .

- Tôi không phải và không thích Ái Linh mà nói ra . Việc làm của tôi là chỉ để bảo vệ công ty, khách sạn và những người được việc thôi .

- Tôi hiểu chứ . Hôm nay mà cô không nói, có lẽ tôi đã vô tình hại mọi người rồi .

Trung Kiên trầm giọng:

- Tôi thấy tiếc cho Ái Linh quá . Cô ấy quá mù quáng .

- Gia Thanh, Ái Linh là những người bước vào công ty du lịch và khách sạn với 1 ước mong được làm việc và phục vụ . Nếu như Ái Linh không có bản tính háo thắng ganh tị thì tôi nghĩ cô ấy sẽ còn tiến xa hơn nữa trong tầm nhìn tương lai .

Phượng Bình chép miệng:

- Mai này khi trở về, chắc Gia Thanh sẽ ngớ ngàng lắm . Con bé không tưởng tượng nổi trong khoảng thời gian ngắn như thế lại xảy ra rất nhiều chuyện, mà là những chuyện vô cùng nghiêm trọng . Mà tại sao không phải là chữ ngờ được, mọi chuyện có thể là chữ ngờ .

- Cô muốn nói gì không ?

- Nếu anh chấp nhận tình cảm của Ái Linh thì tôi nghĩ không có kết quả của hôm nay . Cô ấy vì yêu quá vì ganh tị tình yêu dành cho Gia Thanh nên mới có những hành động không suy nghĩ .

Trung Kiên cau mày:

- Cô muốn nói lỗi lầm của Ái Linh hôm nay là do tôi mà ra à ?

- Ý tôi không phải vậy . Nhưng vì tình yêu, người ta có thể làm tất cả cho người mình yêu .

- Như Ái Linh thì cuối cùng được gì ? Hay chỉ tổn hại người khác và tổn hại mình ?

- Người ta không giống Ái Linh . Những gì người ta làm không hề tổn hại ai .

Phương Bình hỏi:

- Anh còn nhớ 2 người đàn ông đặc biệt lúc trước trọ ở khách sạn mình không ?

Trung Kiên nhíu mày:

- 2 người đàn ông đặc biệt ? Tôi không tài nào nhớ .

- Thế anh biết người vừa giúp đỡ chúng ta không ?

- Tất nhiên . Phạm Công Vinh, đại diện cho công ty địa ốc quốc gia ở Mỹ . Nhưng cô hỏi như thế ...

Phương Bình cắt ngang:

- Phạm Công Vinh là người đại diện, còn người đứng phía sau giúp đỡ chúng ta là Khang Vũ .

Trung Kiên lẩm bẩm:

- Khang Vũ ... Người đã từng được Gia Thanh làm hướng dẫn viên .

- Không sai . Ông ta lưu lại Việt Nam khá lâu . Mới đầu tôi tưởng ông ta có ý nhắm vào công ty du lịch nhưng không phải . Ông ta đến Việt Nam là để hợp thức 1 khách sạn khá lớn ở thành phố này . Còn vấn đề thứ 2 ông ta quan tâm là tình cảm của 1 con người .

- Tình cảm ư ?

- Thế anh đã từng nghe câu chuyện Sở Vương chết vì người đẹp Tây Thi không ? Ở đây Khang Vũ thì khác . Ông ta yêu nhưng ông ta không bị lụy si mê . Ông ta luôn luôn tỉnh táo để làm những việc cần làm . Ông ta giúp khách sạn Thái Bình như giúp chính Gia Thanh vậy .

Trung Kiên chợt hiểu:

- Thì ra ông ta yêu Gia Thanh .

- Đúng vậy! Tình cảm kia rất là trong sáng . Tôi vô tình biết được lúc Khang Vũ còn trọ ở khách sạn .

- Thế còn Gia Thanh thì sao ? Khang Vũ giúp đỡ mà không sợ tình yêu kia không được đáp trả ư ?

- Tôi không biết tình cảm của Gia Thanh như thế nào . Nhưng mấy lá mail trước, con bé có nhắc đến Khang Vũ . Hình như 2 người gặp nhau trên đất nước Mỹ . Gia Thanh còn nói Khang Vũ đã giúp đỡ tìm kiếm Vũ Khang .

- Tôi không hề nghe cô ấy nhắc đến .

- Nói với anh làm gì cho anh thêm buồn và đau lòng . Trung Kiên à! Với Gia Thanh, anh mãi mãi là 1 người anh .

Trung Kiên cúi đầu:

- Cô đang nhắc nhở tôi đấy ư ?
- Xin lỗi anh, tôi chỉ muốn thay lời Gia Thanh nói cho anh hiểu . Hãy xem Gia Thanh như 1 đứa em gái, có như thế con bé mới cởi mở được .
- Tôi cũng biết tôi nuôi tình cảm trong ảo vọng . Nhưng tôi không thể nào ngăn trái tim mình đừng yêu . Nếu như Gia Thanh đã tìm được người để gửi gắm cuộc đời mình thì tôi thành thật chúc phúc cho cô ấy .

Phương Bình thăm dò:

- Người đàn ông mà Gia Thanh tìm được là Khang Vũ thì sao ?

Trung Kiên im lặng 1 lúc rồi mới trả lời:

- Tôi chưa biết gì về Khang Vũ, nhưng ông ta đã làm được những gì cho người mình yêu . Tôi thấy ông ta là 1 người đàn ông xứng đáng để Gia Thanh gởi cuộc đời .
- Tôi cũng nghĩ như anh . Ở trên đất Mỹ xa xôi ấy có 1 người bạn như Khang Vũ, tôi cũng tạm yên tâm .

Trung Kiên hơi băn khoăn:

- Có bao giờ cô nghĩ Khang Vũ giúp đỡ chúng ta không vì Gia Thanh mà vì mục đích khác không ?
- Không hề . Nếu anh biết được Khang Vũ cần 1 tình bạn ở Gia Thanh như thế nào, thì anh không hỏi tôi như vậy đâu .
- Tôi cũng hy vọng sẽ như lời cô nói .

Chuông điện thoại trên bàn làm việc của Phương Bình chợt reo .

Phương Bình ra hiệu với Trung Kiên nhưng cuộc nói chuyện rồi nhắc máy:

- Alô .
- Chị Phương Bình, em là Hà My đây .
- Có chuyện gì thế ?
- Chị liên lạc với phó giám đốc ngay đi . Chị Ái Linh đang gây với khách trọ . Hành động lạ lắm, hình như chị ấy không được tỉnh táo .
- Được rồi .

Phương Bình dập máy, cô quay sang Trung Kiên:

- Ái Linh gây ra chuyện nữa rồi . Anh đi với tôi nhé .
- OK .

Trung Kiên đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần . Khuôn mặt anh lúc này trông rất đáng sợ . Hình như chưa bao giờ anh có sự giận dữ như hôm nay .

Phương Bình khoanh tay chờ đợi 1 cơn thịnh nộ của Trung Kiên, còn Ái Linh thì cúi đầu không dám nhìn lên . Bởi cô biết lúc này đây, nếu

cô có 1 hành động hay cử chỉ thì không tránh khỏi tai họa đang chờ chờ .

Không khí ngột ngạt bao trùm cả căn phòng tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng máy điều hòa nhè nhẹ . Bất thành linh Trung Kiên đập mạnh tay xuống bàn .

Rầm!

Làm Phương Bình và Ái Linh giật nảy người . Họ lúng túng nhìn nhau rồi tiếp tục im lặng .

Trung Kiên đứng đối diện với Ái Linh:

- Cô lên tiếng đi chứ!

- ...

- Lý lẽ cô hay lắm mà, hành động cô đúng lắm mà . Sao bây giờ không tiếp tục nói đi ?

- Tôi ...

- Tại sao ngập ngừng không chịu nói vậy ?

- ...

- Nếu cô không nói thì tôi hỏi cô nhé ?

- ...

- Cô đi làm được bao nhiêu năm rồi ?

- Dạ, 5 năm .

- Tốt nghiệp đại học đi làm được 5 năm . Thế tại sao cô vẫn không hiểu được công việc khách sạn của chúng ta ? Lúc nào khách hàng cũng là thượng đế, họ yêu cầu chúng ta chỉ cần không quá đáng thì chúng ta cứ tận tình mà giúp đỡ . Cuộc sống của chúng ta có tồn tại hay là không nhờ sự thông minh của chúng ta đó . Trương Ái Linh! Lúc này cô biết cô làm gì không ?

Trung Kiên ngồi phịch xuống ghế:

- Hung hăng, quát nạt, hành động như vậy đâu phải là phong cách của những người có học ? Ái Linh, cô làm ơn đi . Tổng giám đốc ra đi, mọi người còn đang đau lòng và buồn phiền lắm, công ty du lịch và khách sạn cũng có biết bao nhiêu việc cần giải quyết . Tôi cũng là 1 con người, cô đừng làm cho tôi thêm căng thẳng nữa . Khách sạn chưa đóng cửa thì cô chưa vừa lòng ư ? Ai đã làm cho cô dâng cao lòng thù hận kia thế ?

Ái Linh mím môi:

- Anh mệt mỏi, tôi không biết mệt mỏi sao ? Thú thật tôi chán ngấy cuộc sống giả tạo lắm rồi . Ngoài mặt vâng vâng, dạ dạ nhưng trong lòng thì giấu giấu chổng đối .

- Ai chống đối cô ?

- Tất cả nhân viên ở đây, ai ai cũng tôn sùng ca ngợi Gia Thanh .

Còn tôi, anh điều tôi lên chỉ để làm cái bóng của cô ta .

Phương Bình châm chích:

- Không bằng người ta thì nói là cái bóng, không có được những cái mình muốn thì nói là người ta cướp đoạt . Hơ! Phải nghĩ sao đây ?

- Chị nói gì đó ?

- Cô không nghe à ?

- Hừ! Tôi biết tất cả mọi người ai cũng bên vực Gia Thanh cả .

Nhưng tôi sẽ không vì đó mà sợ sệt đâu . Tôi sẽ cho mọi người thấy, lấy của tôi cái gì thì phải trả lại cho tôi cái đó gấp đôi .

- Ai lấy gì của cô ? Tình cảm chẳng ? Địa vị chẳng ? Tương lai chẳng ? Thật buồn cười! Nếu bản thân mình tài giỏi, bản lĩnh thì mọi cái đều thuộc về người khác .

- Thế Gia Thanh bản lĩnh phải không ? Tại cô ta biết lợi dụng tình cảm người khác để làm bàn đạp cho mình thôi . Tôi thua cô ta vấn đề đó .

Phương Bình mím môi:

- Cô không được nói xấu Gia Thanh .

- Cô ta có gì tốt để nói chứ ? Rủi rì với tổng giám đốc để được sang Mỹ . Tưởng chuyện gì ? Chỉ là 1 chuyện mò kim đáy biển, không biết bao giờ mới có được kết quả . Mọi người đừng nên hy vọng làm gì, không chừng cô ta sẽ không bao giờ trở về đây .

- Ái Linh!

Trung Kiên hét lên:

- Em đừng quá đáng!

- Tôi chỉ nói lên những gì cần phải nói mà anh cho là quá đáng à ?

Không phải đâu . Tôi thấy anh đang đau cho trái tim đáng thương của mình khi tôi nói lên 1 sự thật thì đúng hơn . Anh hy sinh như thế nào cũng không bao giờ có được Gia Thanh . Cô ta đã vỗ cánh bay rồi .

- Nói xấu bạn mình, em thấy vui ư ?

- Đương nhiên rồi .

Phương Bình như không chịu đựng được nữa:

- Con người không có trái tim . Trong cuộc đời làm người chỉ biết so đo ganh tị mà không chịu suy nghĩ tại sao mình không thể bằng người ta . Người ta có tình yêu mà mình thì không có . Tôi cho cô biết, trên đời này mọi cái người ta có không phải là nhờ vào thủ đoạn .

Cô khoanh tay:

- Thử hỏi lại bản thân mình đi, xem phong cách và đạo đức có bằng người ta không mà so sánh ganh tị .

- Tôi đã làm gì mà không xứng đáng ?
- Cô làm gì thì tự cô biết lấy . Ủa! Nhưng mà cô đã tỉnh táo lại chưa ? Để tôi nói rồi cô không hiểu gì hết lại la hét om sòm thì nguy .
- Chị ...
- Sao hả ? Có lời biện minh không ? Lúc nhìn thấy cô gây với khách, tôi không dám tưởng tượng đó là 1 nhân viên phòng quản lý . Nhưng mà nhìn theo thường ngày, tôi cũng không tin lắm, cái gì kích động làm cho cô đáng sợ đến như vậy ?
- Ái Linh có cảm giác như Phương Bình biết được điều gì đó, cô hơi lo sợ . Còn Trung Kiên cũng nghiêm nét mặt:
- Chúng ta vừa là đồng nghiệp cũng vừa là anh em với nhau . Thú thật anh cũng chưa từng thấy em kích động như vậy . Điều gì không làm em kiềm chế bản thân được vậy, Ái Linh ?
- Em ... trong những lúc giận dữ, em thường như thế mà . Đâu phải anh không biết tính em .
- Nhưng ... chuyện lúc này không đáng để giận và gây cãi . Em có gì giấu anh phải không ?
- Không có .
- Em nói dối .
- Trung Kiên nhìn đăm đăm Ái Linh:
- Anh còn muốn biết thêm 1 điều nữa . Hôm Nhật Hùng uy hiếp mẹ mình, em đã cho cậu ta uống thuốc gì đến nỗi cậu ta không làm chủ được bản thân ?
- Ái Linh không dám nhìn Trung Kiên:
- Hôm đó Nhật Hùng đến văn phòng tìm em, vẻ mặt buồn lắm . Anh ấy kêu đau đầu và hỏi em có thuốc không ?
- Rồi em lấy thuốc gì ?
- Thì thuốc nhức đầu em vẫn thường dùng .
- Hành động lúc này của em phải do uống thuốc nhức đầu không ?
- Em ...
- Nói đi!
- ...
- Tại sao không nói ? 1 lần sai và ngàn lần cũng sai . Em có biết em đang hủy hoại chính tương lai của mình không ? Sao con đường bằng phẳng tốt đẹp em không chọn ?
- Ái Linh cãi bướng:
- Em không biết anh nói gì .
- Anh không thể bênh vực em nữa rồi . Em không sửa đổi thì em sẽ phải ân hận cho việc làm của mình .
- Anh ...

- Em nên quay đầu lại đi cho dù có muộn màng .

- Trung Kiên!

- Xin lỗi nghe Ái Linh, không phải là hành động của em hôm nay mà là sự sai lầm của em đã không thể giữ em ở lại khách sạn này .

- Anh muốn ...

- Ngay từ giờ phút này, anh chính thức đuổi việc em .

Ái Linh lắp bắp:

- Trung Kiên ... em đã phạm sai lầm gì ?

- Vẫn còn ngoan cố chưa muốn biết ư ? Em sa lầy trong tội lỗi, dùng loại thuốc có chất kích thích gây nghiện . Tội danh này anh có thể tố cáo em, nhưng anh không làm vậy, anh cho em cơ hội sửa sai để làm lại từ đầu .

- Dựa vào đâu mà anh nói em dùng thuốc ? Anh không thể đuổi việc em .

- Dựa vào Nhật Hùng, vào hành động của em . Thật ra anh không muốn, nhưng là chính em hại bản thân em thôi . Nếu để người khác biết được, em có thể rơi vào vòng tù tội, tương lai sẽ chấm dứt .

Ái Linh la lên:

- Không, anh không thể đối xử với tôi như thế .

- Đó là con đường em tự chọn lấy thôi . Đừng trách ai!

Ái Linh quắc mắt nhìn Phương Bình:

- Chính chị, chị đã hại tôi ra nông nỗi này . Tôi không bỏ qua đâu .

Trung Kiên giận dữ:

- Em còn muốn hăm dọa người khác nữa à ? Làm sao mà không biết sửa, anh nghĩ suốt cuộc đời này em không thay đổi được đâu .

Ái Linh chạy ra khỏi phòng, Phương Bình nhìn theo:

- Chúng ta có quá tàn nhẫn không ?

- Đành như vậy thôi .

Trung Kiên mệt mỏi:

- Tôi muốn được 1 mình .

- Vậy tôi ra ngoài .

Còn lại 1 mình, Trung Kiên gục đầu xuống bàn:

- Anh làm vậy có quá tuyệt tình với Ái Linh không ? (139)

o O o

- Alô . Alô . Chị Gia Thanh về rồi .

Tiếng la của Hà My làm những người ở gần đó ngưng ngay công việc . Họ chạy lại .

- Ôi, chị Gia Thanh!

Mỗi người 1 câu:

- Chị về khi nào ?

- Xem ra đất Mỹ hợp với chị đấy . Chị trắng, mập và xinh đẹp hơn .

Có người còn tếu:

- Chị có dẫn anh chàng mắt xanh mũi lõ nào về không ?

Từng câu hỏi từng câu nói làm Gia Thanh phải phì cười:

- Mọi người không thay đổi tí nào, luôn trêu chọc và phá phách . Biết vậy tôi xin đăng ký hộ khẩu bên Mỹ luôn .

- Ô ...

Gia Thanh hất mặt:

- Sao hả ? Mọi người vẫn khỏe chứ ?

- Chị nhìn đây, vẫn mạnh mẽ như ngày nào . Có điều không được vui thôi .

- Sao thế ?

Hà My nháy mắt ra hiệu, họ trở đi:

- Vì vắng chị .

- Giỏi mồm mép lắm .

- Chị Gia Thanh ơi! Chị có còn đi nữa không ?

- Mọi người thích tôi đi lắm à ?

Họ lắc đầu:

- Không phải . Có chị sẽ dễ thở hơn .

Gia Thanh biết chứ, mọi vấn đề ở đây cô đều biết từng chút . Áng mây u ám buồn phiền nhiều hơn là nụ cười tươi vui .

Những ngày tháng cô không có ở đây xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, mọi người vừa chịu áp lực vừa căng thẳng và mệt mỏi lắm rồi . Cô không nên làm mất đi không khí này . Vui được lúc nào hay lúc đó, cười được nụ cười nào hay nụ cười đó .

Gia Thanh nhìn 1 lượt những nhân viên:

- Tôi không đi nữa, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi .

- Nghĩa là ...

- Tôi tìm được tân tổng giám đốc mới của chúng ta .

- Hoan hô chị Gia Thanh!

Nhưng họ bỗng xìu xuống làm Gia Thanh phải ngạc nhiên:

- Mọi người sao vậy ?

- Có tân tổng giám đốc thì chúng tôi sẽ phải thay đổi công việc rồi .

Không vui chút nào .

Hiểu được nỗi lo lắng và suy nghĩ của những nhân viên, Gia Thanh trấn an:

- Mọi người không phải lo lắng về điều gì cả . Tân tổng giám đốc của chúng ta dễ chịu lắm . Ông ta sống có tình cảm, biết dùng người vào công việc, không hờ dờ đâu .

- Vậy ...

- Mọi người cứ tin ở tôi . Chiếc ghế tổng giám đốc có thay đổi, nhưng công việc của mọi người không hề thay đổi .

Họ phần chấn lên:

- Tốt rồi! Chị đã nói thì bọn em vô cùng yên tâm .

- Có như thế chứ . Cố gắng lên! Biết đâu tân tổng giám đốc này về, mọi người sẽ ở vào 1 địa vị khác .

- Có người sẽ lên làm quản lý thì sao ?

Mọi người quay lại:

- Chị Phương Bình!

- Mừng Gia Thanh như thế đủ rồi . Mọi người trở lại công việc của mình đi, đừng để khách phiền hà .

- Dạ . Chào chị Gia Thanh!

Gia Thanh với theo:

- Tan ca, tôi sẽ đái mọi người .

- Hoan hô!

Phương Bình cười nhỏ:

- Hình như em về có không khí hơn đó . Thường ngày họ đâu hăng hái như thế, cũng hiếm lắm mới thấy nụ cười .

- Chị đừng trêu em mà .

- Thật đó, cả bà Lê Mai cũng cười rồi . Còn Trần Trung Kiên trong lòng không biết anh ta nghĩ gì . Nếu không quá nhiều việc thì đã bay đến gặp em cho thỏa những ngày nhớ mong .

- Chị này ...

Phương Bình xoay tròn Gia Thanh:

- Bây giờ chị mới nhìn thật kỹ, em xinh đẹp hơn lúc trước nhiều .

Cô nheo mắt:

- Nè! Khang Vũ đã sở hữu được trái tim em chưa ?

Gia Thanh mắc cỡ:

- Ôi! Chị đừng nói những điều ấy .

- Chẳng lẽ 2 tháng trên đất Mỹ xa xôi đó, có người ta bên cạnh mà em không động lòng ? Chết em rồi! 1 người đàn ông tuyệt vời như Khang Vũ mà em không có chút động lòng thì trái tim em đã có vấn đề .

- Do có vấn đề nên em mới trốn về Việt Nam sớm nè .

- Cái gì ?

Tiếng la của Phương Bình làm Gia Thanh giật mình nhìn quanh:

- Chị định giết em sao ?

- Em có tình cảm với ông ta ?

Gia Thanh cúi đầu:

- Em không biết . Em sợ lắm ...

Phượng Bình cau mày:

- Sao thế ? Em làm chị lạ quá .
- Có những chuyện không ai hiểu được .
- Nếu muốn mọi người hiểu thì em nói thử đi .
- Khi nào tân tổng giám đốc trở về thì chị sẽ rõ .
- Khang Vũ có liên quan gì đến tân tổng giám đốc của chúng ta ?
- Ông ấy ...

Vừa lúc Hà My chạy tới:

- Chị Phượng Bình! Bà Lệ Mai muốn gặp chị Gia Thanh .

Gia Thanh gật nhanh:

- Được rồi, chị sẽ đến ngay .

Cô quay sang Phượng Bình:

- Mọi thắc mắc của chị, hôm khác em sẽ nói . Bây giờ em đến chỗ bà tổng đây .

Hà My đi theo:

- Em xin quá giang chị 1 đoạn .

Lời nói kỳ lạ úp mở của Gia Thanh làm Phượng Bình suy nghĩ, nhưng cô vẫn không tìm ra đáp số, có lẽ chỉ có chờ Gia Thanh nói mà thôi .

- Chào bà tổng!

Bà Lệ Mai sửa lại gọng kính trên khuôn mặt có vẻ già đi vì lo lắng và đau khổ quá nhiều .

- Gia Thanh! Cháu vào đây .

Gia Thanh bước hăng và bên trong cửa căn phòng khách sang trọng .

- Cháu tự nhiên nhé!

- Dạ, cảm ơn bà .

- Nghe nói cháu về, ta mừng quá .

Gia Thanh ngồi xuống bên bà Lệ Mai:

- Bà gầy đi nhiều quá . Trong lúc công ty và khách sạn xảy ra quá nhiều việc mà cháu thì không có ở đây ...

- Cháu không được nói vậy, cháu đi vì nhiệm vụ và nay cháu trở về giống như 1 vị cứu tinh . Ta nghĩ ông Nhật Nam không còn bận khoăn lo lắng cho số phận của công ty và khách sạn nữa rồi .

- Phải đó bà ạ, cháu xin mang đến 1 tin vui . Cháu đã tìm được Vũ Khang, nhưng anh ấy không cùng về với cháu .

- Sao vậy ?

- Có những chuyện phải cần thời gian . Lúc đầu anh ta cứ khẳng định tổng giám đốc Lưu cướp tài sản của cha mẹ mình, làm cho bản thân anh ta cô đơn lạc loài nơi xứ người . Vũ Khang đã từng về

Việt Nam điều tra định lấy lại công ty du lịch và khách sạn Thái Bình, nhưng chưa có cơ hội ra tay . Gặp anh ta ở Mỹ, cháu có giải thích như thế nào cũng vô ích . Cháu đã lấy quyển nhật ký của mẹ anh ta mà xem . Cháu nghĩ khi xem xong quyển nhật ký đó, anh ta có rất nhiều băn khoăn trong hành động và cách làm của mình . Thời gian gấp quá nên anh ta không cùng về với cháu . Nhưng bà có thể yên tâm, phần vốn vừa rồi của 1 doanh nghiệp giúp đỡ chúng ta đó là của Vũ Khang . Anh ấy quan tâm đến sự sống còn của công ty du lịch và khách sạn Thái Bình thì nhất định anh ấy sẽ về .

Bà Lệ Mai như thổi phào:

- Cháu làm tốt quá . Thật không uổng công Nhật Nam tin tưởng cháu .

- Bà đã quá khen . Cháu cảm thấy giúp được mọi người là niềm vui của cháu .

Bà Lệ Mai như khấn linh hồn 2 người bạn:

- Khang Bình - An Thái 2 người có thể yên tâm . Vũ Khang bình an và sẽ quay về .

Bà nắm lấy tay Gia Thanh:

- Thật cực thân cho cháu . Về đây rồi thì không được đi đâu nữa nhé . Ở lại đây, giúp Vũ Khang như cháu đã từng giúp tổng giám đốc Lưu và ta vậy .

Gia Thanh xúc động:

- Cám ơn bà đã yêu thương . Từ lâu cháu đã xem nơi đây như chính ngôi nhà của mình . Dù có như thế nào, thay đổi tổng giám đốc ra sau cháu cũng không rời xa nó .

Bà Lệ Mai mỉm cười:

- Như thế thì ta yên tâm lắm .

Gia Thanh an ủi:

- Bà cũng đừng quá đau khổ về sự ra đi của ông . 1 đời của ông cũng vì mọi người, bà cần phải vững lòng để ông được mỉm cười nơi chín suối .

- Ta hiểu chứ, nhưng đôi khi ta cũng không kiềm chế được lòng mình . Niềm đau này chưa vơi thì nỗi buồn khác lại tiếp nối . Nhật Hùng không chịu đựng nổi cú sốc, 1 phút nông nổi suýt chút nữa đã hại mình hại bạn . Cháu thấy đó, làm sao ta bình yên cho được .

- Đã xảy ra chuyện gì với Nhật Hùng hả bà ?

- Cách nay khoảng 1 tuần, Nhật Hùng ào vào phòng uy hiếp ta, làm ta hoảng sợ vô cùng . Cũng may nhờ có Phương Bình, Hà My và 1 số nhân viên khác, giúp đỡ . Sau này mới biết nó uống thuốc có chất kích thích nên mới thiếu bình tĩnh như thế .

Gia Thanh như không tin:

- Anh Hùng đâu phải là người đàn ông hư đốn . Anh ấy sống có trách nhiệm và hiếu thảo lắm mà . Tại sao ra nông nổi ...

- Trong lúc buồn phiền mất hết lòng tin, Ái Linh cho Nhật Hùng uống thuốc mà chính bản thân nó cũng không biết .

- Ái Linh ?

- Trung Kiên phát hiện điều này và đã buộc Ái Linh thôi việc . Ta cũng không ngờ Ái Linh dám làm điều tội lỗi ấy . Bản thân cô ấy sai lầm rồi càng thêm sai lầm .

Gia Thanh thần thờ:

- Thật cháu không dám tưởng tượng nổi những ngày tháng cháu đi đã xảy ra quá nhiều chuyện như vậy . Càng không dám tin Ái Linh sa sút, hủy hoại luôn cả tương lai của mình . Đúng là căng thẳng và mệt mỏi cho những người có trách nhiệm . Rồi Nhật Hùng bây giờ sao hả bà ?

- Nhốt mình trong phòng, không muốn làm việc cũng không muốn tiếp xúc ai .

- Để cháu đến gặp anh ấy . Bà đừng buồn anh Hùng nữa nha bà .

- Sinh con không dạy được con, ta thấy xấu hổ quá .

- Đây không phải sai quấy của anh ấy, mà là 1 tai nạn thôi .

Gia Thanh nhìn bà Lệ Mai . Chỉ 2 tháng không gặp, bao nhiêu chuyện xảy ra làm bà già đi nhiều quá .

Cô thấy thương bà biết bao . Chồng chết, để lại gánh nặng trên vai .

Đã thế đứa con trai duy nhất không giúp được gì còn làm cho bà thêm buồn phiền và lo lắng .

Bản thân cô phải làm gì để giúp bà đây ? Gia Thanh ôm vai bà Lệ Mai:

- Ngày mai cháu sẽ đến thăm anh Hùng và trò chuyện với anh ấy .

Hy vọng anh ấy trở lại như ngày xưa vui vẻ và là đứa con ngoan của bà .

- Cháu thật là tốt . Ái Linh và cháu đúng là 2 con người khác nhau .

Ta ước gì ta được đứa con gái như cháu . Nhưng ước mơ chỉ là mơ ước thôi . Hay cháu làm con dâu ta đi ?

Gia Thanh cúi đầu:

- Cháu không xứng đâu .

- Ta không quan trọng xuất thân của cháu . Lúc còn sống, ba của Nhật Hùng cũng mong muốn điều đó lắm . Cháu thấy sao ?

- Thừa bà, cháu đành làm bà thất vọng . Với cháu, anh Hùng chỉ là 1 người anh 1 người bạn, ngoài ra cháu không nghĩ gì hết .

- Thế còn Trung Kiên ?

- Anh ấy cũng giống như Nhật Hùng .

- Cháu đã có người yêu rồi à ?

Gia Thanh ngập ngừng:

- Cháu biết nói thế nào cho bà hiểu đây ? Cháu không muốn vì chuyện này mà Trung Kiên và Nhật Hùng đều không vui . Cháu xin lỗi .

Bà Lệ Mai thở dài:

- Chuyện tình cảm thì không thể ép buộc được . Chỉ tiếc là Nhật Hùng không có duyên với cháu và dòng họ Lưu không có phước được cháu để mắt đến vậy .

- Dạ ... nói đúng hơn cháu nợ người ấy rất nhiều ân tình .

- Nhưng trái tim và tâm hồn của cháu có hướng về chàng trai ấy ?

Gia Thanh lắc nhẹ:

- Cháu không biết nữa . Cháu không thể hình dung được tình cảm của mình .

- Thế chàng trai đó thì sao ?

- Anh ấy đã từng nói tiếng yêu cháu, nhưng cháu đã từ chối .

- Sao lạ vậy ?

- Cháu cảm thấy mình có lỗi với mọi người, vì người đàn ông ấy cũng đã từng có kế hoạch mua lại khách sạn Thái Bình .

- Thì ra ...

Gia Thanh ngược nhìn bà Lệ Mai:

- Bà ơi! Bà đừng giận cháu nha .

- Không có đâu . Thế bây giờ chàng trai ấy thế nào ?

- Lúc mới sang Mỹ, cháu đã gặp lại anh ấy, và anh ấy đã giúp cháu rất nhiều cả việc tìm kiếm Vũ Khang . Lúc đầu cháu còn hơi nghi ngại, nhưng hành động và tấm lòng của anh ấy cho cháu biết anh ấy là 1 người đàn ông tốt . Số tiền của 1 doanh nghiệp giúp đỡ chúng ta vừa rồi chính là của anh ấy . Còn 1 điều mà bà không thể ngờ nữa, anh ấy cũng chính là Vũ Khang .

Bà Lệ Mai như im lặng 1 lúc rồi lên tiếng:

- Đúng là không thể ngờ .

- Gần 2 tháng tiếp xúc với anh ấy thế mà cháu không phát hiện ra .

Đến khi nhìn thấy được tấm ảnh cũng giống như tấm ảnh tổng giám đốc đưa cho cháu, lúc đó anh ấy mới thừa nhận mình là Vũ Khang, và cháu đã giận . Cháu đã giận nhưng cháu hiểu được vì sao anh ấy làm vậy . Nỗi đau khổ trong lòng kéo dài gần 30 năm, bây giờ mới giải tỏa được tâm trạng chông chênh để dễ dàng chấp nhận, vì gần 30 năm qua, Vũ Khang luôn nuôi hận thù .

- Ta hiểu rồi . Vũ Khang cần có 1 người an ủi và chia sẻ, mà người

đó không ai khác hơn ngoài cháu .

- Cháu không biết mình có thể giúp được gì cho anh ấy nữa .

- Ta biết, đó là tình yêu của cháu . Ta nhớ có 1 lần Phương Bình nói với ta, người giúp khách sạn Thái Bình này là vì cháu . Bây giờ là vì cháu vì khách sạn cũng được, vì tình yêu của cháu cũng được, hãy đến và giúp đỡ Vũ Khang . Biết đâu sau này cháu trở thành bà chủ của chúng tôi .

- Bà đừng trêu cháu mà .

- Ta nói thật . Nếu cháu cứ mãi tránh né tình cảm của mình thì không chỉ có cháu, mà cả Vũ Khang cũng đau khổ . Đã giúp đỡ tổng giám đốc lúc còn sống, thì bây giờ cháu hãy giúp đỡ thêm 1 lần nữa, để Vũ Khang trở về quản lý tốt công ty và khách sạn .

Gia Thanh cắn môi:

- Để cháu thử xem . Nhưng muốn Vũ Khang quay về ngay, cháu nghĩ

...

- Bao năm chúng ta còn chờ được, chẳng lẽ thêm 1 ít thời gian nữa không được sao ?

Bà Lệ Mai vuốt tóc Gia Thanh:

- Vợ chồng ta và cả ba mẹ Vũ Khang đều trông cậy vào cháu đó .

Gia Thanh đùa:

- Xem ra cháu là người quan trọng rồi .

- Khi nào Vũ Khang trở về tiếp nhận công ty du lịch và khách sạn, ta sẽ làm chủ hôn cho cháu .

- Biết đâu lúc đó anh ta không cần cháu .

- Vũ Khang là con trai của Khang Bình và An Thái . Tính tình của nó, có lẽ cũng giống như cha nó, sống có tình cảm, không bao giờ phản bội lại tình cảm . Cháu đã từng tiếp xúc với Vũ Khang, cháu cũng biết rồi phải không ? Nếu nó đặt tình cảm nơi cháu thì nó không bao giờ từ bỏ cháu đâu . Trừ phi cháu không yêu và không chấp nhận tình cảm của Vũ Khang .

- Cháu ...

Giọng Gia Thanh nhẹ nhàng:

- Chúng ta cũng sẽ không biết trước được điều gì phải không bà ? Đợi Vũ Khang trở về đây hãy nói đi . Còn bây giờ, cháu vẫn tiếp tục phục vụ ở công ty du lịch với vai trò của mình . Xin bà đừng nói cho ai biết chuyện của cháu và Vũ Khang . Mọi người lời ra tiếng vào, không hay lắm đâu .

- Được rồi, cháu có thể yên tâm . Mọi người có biết đến cũng phải do chính miệng Vũ Khang nói .

Gia Thanh cảm thấy vui vui khi biết được nỗi lòng và sự trăn trở của

mình với 1 người có thể thấu hiểu và cảm thông .
Thật ra tình thương của bà Lệ Mai dành cho Gia Thanh cũng không ít . Bà xem cô như con gái vậy .

Bà từng ao ước Gia Thanh có thể là con dâu của bà, nhưng duyên nợ của Gia Thanh không có với dòng họ Lưu . Dù sao cô quen biết với Vũ Khang cũng tốt . Ít ra bà cũng có thể nói với 2 người bạn quá cố của mình . Vũ Khang đã tìm được người bạn gái xứng đáng cho cuộc đời của nó . Nhất định nó sẽ hạnh phúc .

Tiếng chuông điện thoại trên bàn reo vang phá tan bầu không khí tĩnh lặng . Bà Lệ Mai nhấc máy:

- Alo .

Đầu dây bên kia là giọng hấp tấp của 1 cô gái:

- Thưa bà, anh Nhật Hùng đòi đi .

- Nhưng nó đi đâu ?

- Cháu không biết . Anh ấy nói, không muốn liên quan gì đến khách sạn Thái Bình nữa .

- Nó lại muốn quậy gì nữa đây ? Thật cái thằng con ...

Bà Lệ Mai nói:

- Cháu giữ nó lại, ta đến ngay .

- Dạ thưa bà .

Bà Lệ Mai vừa gác máy, Gia Thanh hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy thưa bà ?

- Thằng con bất hiếu muốn quậy nữa . Thật, ta hết cách với Nhật Hùng rồi .

Gia Thanh đề nghị:

- Cháu đi với bà đến gặp anh ấy nha .

- Nhưng cháu vừa mới về, cần phải nghỉ ngơi .

- Không sao đâu bà ạ . Tuy chuyến bay đường dài cũng không làm cháu mệt mỗi lắm .

- Vậy thì phiền cháu .

Gia Thanh dìu bà Lệ Mai ra ngoài . Cô cũng đang muốn nhìn thấy Nhật Hùng của ngày hôm nay như thế nào .

- Nhật Hùng!

Bà Lệ Mai cùng Gia Thanh bước vào phòng của con trai .

- Con đang bày trò gì nữa đó ?

- Mẹ!

- Con xem con kìa, giống cái gì rồi ? Người không ra người, con định làm mẹ tức chết hay sao ?

- Mẹ, con xin lỗi . Nhưng con muốn rời khỏi nơi đây .

- Tại sao ?

- ...

- Có phải vì con không chấp nhận được số tài sản này là của người khác không ?

- ...

- Con chỉ làm người được khi đứng vững nếu có số tài sản này ư ?

Bà Lệ Mai lắc đầu:

- Vậy thì con làm mẹ thất vọng quá . Nhật Hùng! Con không xứng đáng là con của ba con . Ba con sống 1 đời không nghĩ ngợi, không tranh giành, tất cả những gì làm đều đúng . Thế còn con thì sao ?

- Mẹ, con không hiểu ... Con không hiểu tại sao ba lại bảo vệ tài sản cho người khác, để rồi trong suốt cuộc đời ba không được gì cả ?

- Ai nói không ?

- Nếu Vũ Khang trở về đây, có chắc mẹ con ta vẫn được đối xử tốt ? Hay khi anh ta lên ngôi vào chiếc ghế tổng giám đốc rồi, chúng ta không còn chỗ đứng ? Mẹ à! Con không muốn bị người ta coi thường con . Thà rằng con ra đi sớm để không nhìn thấy những điều không nên thấy .

Nhật Hùng cúi xuống xách va ly:

- Con xin lỗi mẹ .

- Nhật Hùng! Con không được đi .

- Mẹ đừng ra lệnh cho con nữa . Ngày trước con nghe lời ba làm không công cho thiên hạ . Bây giờ ... con cần có quyết định của riêng con . Mẹ cố gắng giữ gìn sức khỏe để mà bảo vệ tài sản cho người ta . Con đi đây .

- Con ...

Bà Lệ Mai bỗng ôm ngực lão đảo . Gia Thanh hốt hoảng đỡ lấy và dìu bà ngồi xuống ghế .

Nãy giờ cô có mặt ở đây nhưng cô không vội lên tiếng, vì cô đang muốn biết Nhật Hùng có giống như những gì người ta nói hay không ? Và cuối cùng, cô không thể dằn lòng được nữa .

- Lưu Nhật Hùng! Anh thật quá đáng .

Nhật Hùng quay lại:

- Gia Thanh!

- Phải, là em đây .

- Em về khi nào ?

- Về khi nào anh không cần thiết phải quan tâm . Nhưng cũng kịp lúc để thấy Lưu Nhật Hùng không còn chút bản lĩnh của người đàn ông .

- Anh ...

Gia Thanh lắc nhẹ:

- Anh đã làm em quá thất vọng, Nhật Hùng ạ . Tại sao anh chỉ biết

nghĩ đến bản thân mình mà không nghĩ cho người khác ? Chẳng lẽ những gì ba mẹ anh làm là sai ư ?

- Không sai, nhưng như thế thì được gì ngoài việc giữ gìn tài sản giùm cho người khác . Chỉ có ba mẹ anh thôi .

- Cho nên mới không có người thứ hai được tấm lòng như vậy . Anh hãnh diện vì điều đó mới đúng .

- Làm người tốt, có ai biết đến không ?

- Để người ta biết thì đâu có ý nghĩa .

Gia Thanh đặt tay lên vai Nhật Hùng:

- Ba anh ra đi đã làm mẹ anh đau khổ lắm rồi . Nhật Hùng! Anh đừng làm mẹ anh tuyệt vọng và đau khổ thêm . Bây giờ bà chỉ còn có anh . Mẹ anh cần sự an ủi và động viên của anh . Nhật Hùng! Anh nghe em nói không ?

- Anh ... nhưng còn cảm nhận của anh ... tại sao mọi người không nghĩ ...

Gia Thanh cắt ngang:

- Nếu không nghĩ thì đâu lo lắng cho anh làm gì . Tiền tài địa vị không quan trọng . Anh phải làm sao để Vũ Khang cảm ơn anh kìa .

Nhật Hùng im lặng, lời Gia Thanh không phải không đúng . Anh nào ganh tị với điều đó, chỉ có điều anh chưa chấp nhận được thôi .

Mới ngày nào anh đường đường là con trai tổng giám đốc công ty du lịch . Đùng 1 cái lại trở thành người trắng tay không gì cả . Những thứ ba mẹ anh đang nắm giữ đều là của người khác . Hỏi anh nên khóc hay nên cười đây ? Rồi bạn bè anh ...

Gia Thanh hất mặt:

- Nghĩ gì đó ?

- Không có gì .

- Thế anh đã thông suốt chưa ?

- Anh ...

Gia Thanh khoát tay:

- Em hỏi chỉ để hỏi thôi . Anh cần có thời gian chấp nhận mọi việc vắn đề, nhưng công việc thì không chờ đợi anh đâu .

- Anh hiểu .

Nhật Hùng nhìn ra ngoài:

- Cho anh chút yên tĩnh .

Biết Nhật Hùng đã suy nghĩ lại, Gia Thanh ra dấu với bà Lệ Mai . 2 người rút êm .

Cuộc đời tươi đẹp

Chương Kết

Nhào xuống nệm, Gia Thanh duỗi thẳng tay chân để tìm một cảm giác thoải mái và dễ chịu .

Về lại Việt Nam được một tuần là một tuần cô tất bật với công việc . Vào mùa du lịch, khách khá đông . Công ty nhận tour thường xuyên . Công việc không người làm, thế mà Nhật Hùng chưa chịu trình diện . Dù sao cô cũng đã nói hết lời rồi, suy nghĩ và quyết định là ở anh . Nếu Nhật Hùng không muốn tiếp tục công việc ở khách sạn thì cũng không thể ép . Nhưng như thế thì anh đã quá nông cạn .

Tự ái không đúng chỗ, lòng tự trọng càng không . Cho dù công ty du lịch và khách sạn của ai đi chăng nữa, mình chỉ cần làm tốt vai trò của mình là được rồi . Nhật Hùng và Ái Linh khá giống nhau, cả hai đều mang trong người căn bệnh "sĩ diện" .

Thế thì được gì ? Có làm cho mình khó xử đâu ? Huống chi Vũ Khang vẫn chưa thấy về, quyết định như thế nào vẫn chưa biết . Nếu như Gia Thanh không đánh động trong công ty thì có lẽ nhân viên bây giờ vẫn còn hoang mang không biết mình đi hay ở nữa . Lãnh đạo mà không cho nhân viên được niềm tin thì làm sao tranh giành với thiên hạ ?

Gia Thanh lặn qua lặn lại, người cô mỏi như . Gia Thanh có cảm giác người mình như không còn sức lực .

Làm quá trời luôn mà, không ở bên công ty du lịch thì có mặt ở khách sạn . Cô chạy tới chạy lui như con thoi . Nhưng mệt mỏi mà vui, bởi vì mọi việc bắt đầu khả quan thuận lợi trở lại .

Vắng Ái Linh, không ai tranh giành gây gổ . Một ê kíp từ trên xuống dưới đồng lòng hợp tác, không khí tràn ngập nụ cười và những con người hết mình vì công việc .

Những tháng ngày qua tưởng chừng như một giấc mơ vậy . Nếu có nghĩ Gia Thanh cũng không dám nghĩ đến, và những con người vững vàng trong niềm tin của họ .

Rồi cô chợt nhớ đến Khang Vũ, không biết giờ này anh đang làm gì ? Đã đọc hết quyển nhật ký của mẹ anh chưa ? Và anh có quyết định như thế nào đối với sản nghiệp của dòng họ Vũ ?

Gia Thanh thì ngoài mặt từ chối khi nhắc đến anh, còn trong lòng thì âm ỉ với những mâu thuẫn tình cảm đan xen nhau .

Con tim cô tự bao giờ âm thầm chấp nhận tình cảm của anh, không phải vì anh là Vũ Khang, ông chủ của công ty du lịch và khách sạn

Thái Bình, mà vì chính con người anh .

Khang Vũ đã từng bước từng bước chinh phục cô bằng tình cảm, bằng cách xử sự giữa con người với nhau . Anh giúp người ta không đòi hỏi điều kiện . Bản thân cô cũng hiểu được anh đến với cô bằng tình yêu chân thành . Chỉ có điều hiện tại anh vẫn còn cố chấp . Nếu anh thông suốt thì có lẽ anh đã gọi điện cho cô rồi . Gia Thanh rất muốn nghe giọng nói của anh .

- Chị Gia Thanh!

Hà My ào vào phòng như một cơn lốc cắt ngang dòng suy nghĩ của cô .

- Chị ngủ à ?

- Chưa đâu .

Hà My nằm xuống bên Gia Thanh:

- Vậy em tưởng chị ngủ . Lúc nãy có người gọi điện thoại tìm chị .

- Ai vậy ?

- Tiếng của một cô gái, nhưng lạ lắm . Em có hỏi tên, nhưng cô ta không nói .

- Cô ấy có nhắn gì không ?

- Dạ không .

Hà My nghiêng đầu:

- Em thấy chị có vẻ mệt mỏi .

Gia Thanh không giấu giếm:

- Ừ .

- Công việc nhiều quá hả chị ?

- Em thấy rồi đó, một tuần nay có ai ít việc đâu . Người nào vào việc như coi thôi . Thêm buổi tối chị ngủ không được, làm người chị mệt mỏi quá .

- Chị lại suy nghĩ nữa à ? Có phải vì người đàn ông có hai tên không ? Khang Vũ - Một nhà doanh nghiệp trẻ tuổi: Vũ Khang - ông chủ mới của chúng ta .

- Em cũng đã biết chuyện này rồi à ?

- Chị Phương Bình biết, anh Trung Kiên biết thì có gì em không biết . Người đàn ông mang hai tên kia là người đàn ông tuyệt vời trong lòng phái nữ . Thông minh, đẹp trai, giàu có, tài giỏi, đặc biệt là có một trái tim yêu mãnh liệt . Em còn biết ông ta đang dành tình cảm cho một cô gái nhưng cô gái ấy thì vẫn chưa chấp nhận . Còn vì sao thì phải hỏi chị thôi .

- Em ...

- Chị Gia Thanh à! Còn gì phải suy nghĩ nữa . Nếu chị cũng có tình cảm với người ta thì chị chấp nhận đi .

Hà My triết lý:

- Hạnh phúc trong tầm tay mình mà không biết nắm giữ lấy, để vượt đi rồi có thể chị không bao giờ tìm được người đàn ông tuyệt vời như Khang Vũ đâu . Mặc kệ ông ta là Vũ Khang hay Khang Vũ, là chủ khách sạn mới của chúng ta hay không là chủ . Tình yêu là tình yêu chị không thể đem ra so sánh với địa vị được . Sau này chị là bà chủ của bọn em cũng tốt mà .

- Em nói gì vậy Hà My ?

- Không phải sao ?

- Chị nghĩ khi Khang Vũ đọc được quyền nhật ký của mẹ mình thì càng không biết quyết định như thế nào . Ngay từ đầu, anh ta chỉ muốn lấy lại nhưng không muốn làm chủ . Sự nghiệp và cuộc sống của anh ta ở bên Mỹ tốt đẹp lắm . Có thể Khang Vũ sẽ không quay về Việt Nam để phải đối diện với quá khứ đầy đau khổ .

- Ai biết đâu được . Tình yêu chị thúc giục anh ta thì sao . Huống chi Khang Vũ không phải là người đàn ông vô tình .

Gia Thanh nhìn Hà My:

- Sao tự nhiên em lại nói tốt cho Khang Vũ vậy ?

- Bởi vì Khang Vũ là một người đàn ông tốt mà . Cả anh Trung Kiên bây giờ cũng không còn khó chịu với Khang Vũ . Anh ấy nói, chị chấp nhận tình cảm của Khang Vũ là chị tìm được hạnh phúc cho mình .

- Thật ư ?

Gia Thanh với tay ôm cái gối vào lòng:

- Chị không nghĩ mình được sự ủng hộ của mọi người đến như vậy . Nếu nói không có tình cảm với Khang Vũ cũng không đúng . Chị thật áy náy khi anh ấy giúp chị quá nhiều, còn chị thì không giúp được gì cho anh ấy cả . Lúc anh ấy cần chị an ủi động viên thì chị tránh né . Chị cảm thấy mình không xứng đáng .

- Xứng đáng hay không xứng đáng chỉ có mình Khang Vũ biết . Chị không nên suy nghĩ nhiều .

- Có phải chị không nên bỏ Khang Vũ một mình trong lúc này không ? Anh ấy cần có người tâm sự và chia sẻ .

- Không bỏ thì đã bỏ rồi . Em nghĩ Khang Vũ không trách chị đâu .

Gia Thanh mông lung:

- Phải, Khang Vũ không trách chị, nhưng chị thì thấy mình vô tình quá .

Hà My ôm vai Gia Thanh:

- Chị ơi! Chị không phải là người vô tình . Trái tim chị đã có anh ấy rồi còn gì .

Gia Thanh liếc ngang:

- Hơ! Miệng lưỡi em càng ngày càng ghê gớm đó nha .
- Đi một ngày đàng học một sàng khôn mà chị . Ở khách sạn Thái Bình này có rất nhiều người để em học hỏi theo . Mà chị Gia Thanh nè!

Gia Thanh nhướn mày:

- Sao ?
- Yêu mới biết tình yêu tuyệt đẹp như thế nào . Bây giờ những người thương yêu chị đều hy vọng chị tìm được hạnh phúc cho mình .
- Làm mọi người phải bận tâm, thật là ... nếu chị tìm được hạnh phúc chị lại buồn cho một người .
- Chị muốn nói đến Ái Linh ?
- Phải . Không biết hiện giờ Ái Linh ở đâu và làm gì ? Không biết cô ấy có nhận ra sai lầm của mình và sửa đổi hay không ?
- Chị Ái Linh ngoan cố lắm . Anh Trung Kiên cho chị ấy rất nhiều cơ hội, nhưng mà chỉ vẫn từ sai lầm này dẫn đến sai lầm khác . Thậm chí còn dùng luôn cả độc tố chết người . Tương lai và cuộc sống chị ấy không có ngày mai .

Gia Thanh nhỏ giọng:

- Chị nhờ em một việc nha .
- Chị nói đi!
- Nếu biết được nơi ở của Ái Linh thì cho chị hay .

Hà My gật đầu:

- Em hứa sẽ giúp chị . Nhưng em nghĩ chị không cần thiết phải gặp chị ấy . Ái Linh luôn xem chị như kẻ thù, chị ấy có bao giờ xem chị là bạn đâu .
- Ái Linh có xem chị là bạn hay không chị không quan tâm . Chị chỉ muốn giúp Ái Linh tìm lại mình, tìm lại cuộc sống thôi .
- Chị lúc nào cũng lo nghĩ cho người khác . Ái Linh, từ lúc chị ấy hủy hoại tương lai mình thì không còn liên quan gì đến chị nữa rồi .
- Nói vậy sao hợp tình người . Sống phải giúp đỡ, bao dung và tha thứ .

Gia Thanh vừa dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại . Cô lẩm nhẩm:

- Ai mà còn gọi vào giờ này vậy ?

Hà My chồm chồm môi:

- Không chừng chàng gọi về .
- Khang Vũ đang giận chị sẽ không gọi đâu . Có thể ở khách sạn gọi đến cũng nên . Em nghe máy đi . Nếu tìm chị thì bảo chị ngủ rồi .
- Nếu Khang Vũ gọi thật thì sao ?

Gia Thanh nhướn mắt:

- Nghe đi, nói nhiều quá .

Hà My nhào người nhắc ống nghe, khuôn mặt cô thấy ... ghét vô cùng .

- Alo .

Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp cô Gia Thanh .

Hà My nhíu mày như cố nhận ra giọng nói của người quen, nhưng cô không thể nào nhận ra được . Giọng nói của Trung Kiên càng không phải, bởi anh đâu gọi Gia Thanh bằng tiếng "cô" . Hà My nhìn Gia Thanh 1 thoáng, rồi hỏi:

- Ông có thể cho tôi biết ông là ai không ?

- Gia Thanh nói chuyện với tôi, thì cô ấy sẽ biết tôi là ai .

- Vậy ...

Người đàn ông hỏi:

- Gia Thanh có nhà chứ ?

- Vâng . Ông chờ chút nhé!

Hà My khều nhẹ Gia Thanh, cô giờ máy:

- Có người tìm chị nè .

Gia Thanh nhồm dậy:

- Ai thế ?

- Không phải người quen, nhưng mà là giọng của một người đàn ông .

Gia Thanh nhíu mày, song cô cũng cầm máy . Hà My tế nhị đi ra ngoài, trả lại không gian tự do cho Gia Thanh .

- Alo .

- Gia Thanh! Em còn nhớ tôi không ?

- Khang Vũ!

- Tôi rất vui khi em vẫn nhớ tôi .

Gia Thanh hồi hộp:

- Ông về Việt Nam rồi ư ?

- Em đoán thử xem .

- Tôi chịu thua . Mà ông đi đâu, làm gì, tôi đâu thể biết được .

- Nếu em muốn biết thì chỉ cần em quan tâm một chút là biết ngay .

- Quan tâm ? Với một tư cách gì ? Quả thật tôi không đảm đương nổi .

- Chẳng lẽ em vẫn không biết tình cảm của tôi ? Tất cả mọi người đều nhìn thấy còn em thì không .

- Ông đang trách tôi đấy à ?

- Tôi không dám, và tôi càng không thể đòi hỏi ở em một thứ tình cảm gì . Tình yêu là sự tự nguyện, yêu nhau bằng trái tim . Tôi không ép em dù biết rằng trái tim tôi đang nhức nhối và rỉ máu . Gia Thanh,

thú thật tôi rất nhớ em .

- Khang Vũ ...

- Hãy để tôi nói hết đi, bởi tôi không biết tôi có còn cơ hội nói chuyện với em hay không .

Gia Thanh thẳng thốt:

- Tại sao ? Ông không về Việt Nam, ông muốn bỏ hết tất cả ở đây sao ?

- Không có em thì những thứ đó không còn ý nghĩa . Có lẽ tôi phải nhờ bà Lệ Mai tiếp tục với cương vị của mình .

- Khang Vũ! Tôi ...

- Tôi không chối là tôi yêu em, rất yêu em, nhưng tôi không muốn em đến với tôi bằng sự biết ơn . Cho nên tôi muốn tìm quên em, tìm quên mối tình đơn phương này, chấp nhận là người thua cuộc . Tôi không trở về Việt Nam, có lẽ tôi là một đứa con bất hiếu . Nhưng tôi đã làm đứa con bất hiếu 30 năm qua rồi .

- Sao anh biết tình yêu anh là tình yêu đơn phương ?

- Cho đi không nhận, không phải mối tình đơn phương là gì ?

Tình cảm dấy lên, Gia Thanh đổi cách xưng hô lúc này không hay:

- Và anh sẽ quên được mối tình ấy ư ?

- Tôi không biết, nhưng tôi sẽ cố gắng .

- Nếu đã yêu bằng một trái tim chân thành thì không dễ dàng quên đâu .

Khang Vũ cười buồn:

- Ngày ngày nhìn thấy người mình yêu mà không có được trái tim người đó thì còn đau khổ hơn .

- Đau cần anh phải làm vậy . Anh bỏ cuộc, anh không có kiên nhẫn, nghĩa là anh cũng đang bắt một người phải chờ đợi và đau khổ vì anh . Anh tìm quên là anh quá tàn nhẫn .

Gia Thanh tự nhiên bật khóc làm Khang Vũ lúng túng:

- Gia Thanh! Tôi đã nói gì sai ư ?

- Anh thông minh, anh tài giỏi, vậy mà anh không hiểu được trái tim con gái . Tôi ghét anh, tôi không thèm nhớ anh đâu . Đừng quay về nữa!

Gia Thanh gác máy, cô úp mặt vào gối để cho nước mắt tuôn rơi .

Trái tim bướng bỉnh gai góc của Gia Thanh đã bị đánh gục bởi tình yêu chân thành của Khang Vũ . Và cũng lần đầu tiên cô khóc vì một người đàn ông .

Cô yêu anh mất rồi, tình yêu đến trong lúc người ta bỏ cuộc .

Khang Vũ, anh đáng ghét lắm! Tôi không thèm nhớ anh nữa đâu .

Tôi không thèm nghĩ về anh nữa đâu . Gia Thanh thổn thức với trái

tim mình .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Cộc ... cộc ... cộc ...

Hà My uốn người cầu nhàu:

- Ai mà sớm vậy ?

Cô muốn "nướng" thêm một chút nữa cũng không được . Hà My bỏ chân xuống giường đi ra thì nghe tiếng của Gia Thanh:

- Hà My! Em ra xem ai vậy ?

- Dạ .

Hà My vươn vai làm động tác thể dục, cô với tay lấy chùm chìa khóa trên móc .

Cánh cửa mở ra, trước mặt Hà My là một cô gái xinh đẹp . Một nét đẹp mang dáng dấp phương Tây làm cho cô phải ngẩn ngơ .

Cô gái nhoẻn miệng cười:

- Chào chị! Đây có phải là nơi ở của chị Gia Thanh không ạ ?

Hà My dụi dụi mắt làm khuôn mặt hình sự:

- Chị là ai ? Tìm Gia Thanh có chuyện gì ?

- Dạ, em từ nơi xa đến và ghé thăm chị Gia Thanh .

Hà My quan sát cô gái từ đầu đến chân . Bây giờ mọi việc cẩn thận vẫn tốt hơn .

Cô gái im lặng trong cái nhìn của Hà My, bởi cô cũng biết để tin 1 người chưa từng biết mặt không phải dễ . Huống chi chị Gia Thanh là người con gái đáng yêu .

Sau những phút im lặng để đánh giá người đối diện, Hà My mới mở rộng cửa:

- Chị vào đi!

- Cám ơn .

Đợi cô gái bước vào, Hà My chỉ bộ ghế đơn sơ, nói:

- Chị ngồi đi, để tôi gọi chị Gia Thanh .

Cô gái ngập ngừng:

- Xin lỗi, tôi đến sớm như thế này có làm phiền mọi người không ?

- Không phiền thì cũng đã phiền rồi .

Sau câu nói là nụ cười của Hà My:

- Tôi đùa thôi .

- Tôi nhớ chị Gia Thanh quá nên không phân định được thời gian .

Mong chị thông cảm!

- Không có gì . Chị chờ chút nhé!

Hà My khuất sau tấm màn, cô gái ngồi ngoài vẫn nghe rõ được tiếng người hỏi:

- Ai thế My ?

- Một cô gái đến thăm chị .
 - Quen không ?
 - Em chưa gặp bao giờ, nhưng em nghĩ là bạn của chị . Chị ra ngoài đi, đừng để chị ấy chờ .
 - Ừm . Điểm tâm chị đã làm cho em rồi đó .
 - Cám ơn chị .
- Gia Thanh bước ra, cô gái bật lên reo vui:
- Chị Gia Thanh!
- Gia Thanh tròn mắt hết sức ngạc nhiên, lẫn vui mừng:
- Nghi Dung! Em về Việt Nam khi nào ?
 - 10 giờ tối hôm qua, về khách sạn khuya quá em không đến tìm chị được . Sáng nay tranh thủ đến sớm nè .
 - Sao em biết chỗ chị ở ?
 - Trời ơi! Nhân viên khách sạn Thái Bình, ai mà không biết nơi ở của trưởng phòng điều hành công ty du lịch Thái Bình chứ . Chị biết ai nhiệt tình chỉ chỗ không ?
 - Ai ?
 - Người đàn ông có cái tên Nhật Hùng .
- Gia Thanh cau mày:
- Sao anh ấy biết em ?
 - Anh ta không biết em, nhưng biết anh trai em .
 - Khang Vũ ?
 - Phải .
 - Vậy ...
 - Hai anh em cùng về mà . Em đã biết được câu chuyện thật của anh Vũ rồi . Anh ấy về Việt Nam không chỉ vì tài sản của dòng họ Lưu, mà còn vì chị nữa đó . Sáng em đến đây tìm chị, anh Vũ không biết . Còn anh Vũ Khang thì theo Nhật Hùng đến nhà bà Lệ Mai, để thấp nhang cho ba mẹ .
- Gia Thanh chợt nhớ đến lời nói úp mở của Khang Vũ hôm qua, thì ra anh về Việt Nam mà cô không nghĩ ra . Anh đáng ghét thật đó .
- Gia Thanh nói với Nghi Dung:
- Tốt đẹp rồi phải không ?
 - Vâng .
- Nghi Dung nắm lấy tay Gia Thanh:
- Em không tin đâu . Chị gầy đi và có vẻ mệt mỏi . Xem kìa, còn sưng cả hai mắt nữa .
 - Có lẽ đêm qua chị ngủ không được .
 - Vì một cú điện thoại bất ngờ và nhớ anh em chẳng ?
 - Nhớ làm gì nữa khi người ta đã muốn quên chị rồi .

- Anh Khang Vũ nói vậy à ? Có lẽ hôm chị về Việt Nam, ra đi không từ giã, anh Vũ tưởng chị không chấp nhận tình cảm của anh ấy đó thôi .

- Chị không từ giã, Khang Vũ hiểu nguyên nhân mà .

- Cho nên mới cấp tốc bay về đây để gặp chị nè . Anh Vũ gấp đến nỗi suýt chút nữa em không theo về được rồi .

- Sao vậy ?

- Đặt vé máy bay đi du lịch phải mất một tháng mới có . Anh Vũ đặt vé cho em phải lấy từ công ty của anh ấy . Nhưng mà chuyện đó không thành vấn đề . Vấn đề quan trọng là em biết được tiếng nói con tim chị rồi . Chị cũng yêu anh của em, có đúng vậy không ?

- Chị ...

- Những tiếng thở dài, những nỗi nhớ nhung, những giọt nước mắt đau buồn khi người ta lên tiếng bỏ cuộc .

- Em ..

Nghi Dung bồng vỗ tay:

- Hoan hô tình yêu đã chấp cánh . Từ đây về sau, sứ giả tình yêu này thoải mái đi tìm giấc mơ riêng rồi .

- Ôi, con bé này ...

Gia Thanh đỏ mặt vì tiếng la quá lớn của Nghi Dung:

- Đừng như thế nữa em ơi, mọi người nghe được sẽ cười cho đó .

- Ai cười hử 10 cái răng .

- Nhưng tại sao em biết chị yêu Khang Vũ ?

Nghi Dung kể tai:

- Nói nhỏ nghe . Đêm qua lúc Khang Vũ nói chuyện với chị, em đã nghe lén điện thoại, và em đã biết .

- Em thật là xấu .

- Tại em muốn giúp 2 người thôi mà . Bây giờ thì không cần rồi . Tình yêu chân thành không có sự tham gia của người nào khác trái tim của những kẻ yêu nhau .

- Em triết lý giống như Hà My vậy .

- Là cô gái lúc nãy hả ?

- Ừm . Có được những người bạn như 2 em, chị thấy vui lắm .

Hà My trở ra, cô lịch sự trong bộ quần áo đến công sở:

- Em đi làm đây .

Cô quay sang Nghi Dung:

- Chị ở chơi nhé!

Gia Thanh với theo:

- Hà My, khoan đã! Để chị giới thiệu cho 2 người biết nhau .

Cô chỉ Nghi Dung:

- Đây là Nghi Dung, em gái Khang Vũ .

- Chào chị!

Gia Thanh nắm tay Hà My:

- Còn đây là Hà My, cô bạn nhỏ của chị .

Nghi Dung nghiêng đầu:

- Thời gian ở bên Mỹ, chị Gia Thanh luôn nhắc về chị . Bây giờ được gặp thật là hân hạnh .

Hà My cũng cười mở:

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi có cảm giác chúng ta sẽ thân nhau hơn nữa đó .

- Nếu được, tôi xin được làm bạn với chị .

- Vậy thì tốt quá! Tôi rất vui khi có thêm 1 người bạn mới dễ thương và xinh đẹp như chị .

- Chị quá khen!

Hà My nhìn đồng hồ ở tay, nói:

- Xin lỗi, thời gian không cho phép rồi . Hẹn gặp chị ở lần gặp gỡ khác, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn .

- Vâng . Chúc My 1 ngày tốt lành!

Hà My vui vẻ:

- Chúc Dung vui vẻ!

Cô khoác túi xách lên vai, đôi mắt nheo lại:

- Chị Gia Thanh! Trái tim chị chịu để cho người khác làm chủ rồi phải không ? Chúc mọi điều tốt đẹp nhé!

Hà My nhún nhảy trên đôi chân của mình . Nghi Dung nhìn theo:

- Hà My cũng vô tư quá chị nhỉ!

- Cũng không hẳn là vậy đâu . Mỗi 1 con người đều có cuộc đời riêng của mình . Cũng giống như chị, em và Khang Vũ .

Giọng Gia Thanh trầm hẳn xuống . Tiếng nhạc chuông của điện thoại di động áp hẳn tiếng nói cô .

Nghi Dung nhanh tay mở túi xách:

- Chắc là anh Vũ gọi .

Cô áp máy vào tai:

- Alo .

Đúng như thần, đầu dây bên kia là tiếng của Khang Vũ:

- Nghi Dung! Em đang ở đâu vậy ?

- Đến thăm 1 người bạn .

- Sao không nói với anh ?

- Lúc anh ấy đi thăm ba mẹ anh rồi . Em xin lỗi đã làm anh phải lo lắng .

- Em mới về đây, không quen thuộc đường đi nước bước . Anh

không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với em, em có hiểu không ?

- Dạ hiểu .

- 1 giờ sau, em về khách sạn được chứ ? Anh chờ em rồi đưa em đi tham quan .

- Dạ . Nhưng anh đã làm xong việc của mình chưa ?

- Em không cần phải bận tâm .

- Vậy ...

- Đừng nói nhiều nữa, nên nhớ anh chờ em .

- Dạ .

Nghi Dung nhìn Gia Thanh rồi hỏi:

- Em đưa thêm 1 người bạn cùng về nhé .

- Tùy em . Nhưng anh chưa bao giờ nghe em nói em có bạn ở Việt Nam .

- Thì bây giờ biết cũng đâu có sao . 1 giờ sau gặp lại .

Nghi Dung tắt máy, cô tắm tẩm:

- Anh Vũ làm như em là 1 đứa trẻ vậy . Vắng 1 chút là gọi .

- Anh ấy lo lắng cho em mà . Mới về lần đầu nên sợ em đi lạc thôi .

Cô cầm tay Gia Thanh:

- Đi với em nha!

Gia Thanh ngơ ngác:

- Đi đâu ?

- Nghe nói ở Việt Nam có rất nhiều món ngon . Em muốn ăn sáng rồi sau đó mới về khách sạn, chị đưa em đi đi .

- Nhưng ...

Nghi Dung nài nỉ:

- Chị ...

Gia Thanh gật đầu:

- Thôi được . Chị sẽ đưa em đi .

Nghi Dung hí hửng:

- Cám ơn chị . Ăn xong chị em ta cùng về khách sạn .

- Chuyện này ...

- Gặp chị, anh Vũ sẽ mừng lắm đó .

Nhíu mày có vẻ suy nghĩ, Gia Thanh quyết định nhanh:

- Chị sẽ đến gặp Khang Vũ, chị cũng muốn biết mọi quyết định của anh ấy . Nhưng em phải hứa là không được nói gì cả .

- Vâng .

- Em mà trái lời hứa thì chị sẽ giận em luôn đó .

- Không nghiêm trọng vậy chứ ?

- Thử xem .

Gia Thanh đứng dậy:

- Chờ chị ít phút nha . Chị thay bộ đồ đã .
 - Sửa soạn cho mình xinh xinh 1 chút nha .
 - Quỷ nhỏ!
- Gia Thanh quay lưng . Nụ cười đọng trên môi Nghi Dung .
- Anh Vũ!
 - Ở ... 1 giờ của em sao dài thế ?
 - Người ta còn phải đi ăn sáng nữa mà .
 - Ăn sáng ? Em có thể tự đi ăn sáng được à ?
 - Anh không nên xem thường em chứ . Tiếng Việt em nghe và hiểu được chứ bộ .
 - Ồ! Anh quên em là người Việt Nam .
- Nghi Dung để ngón tay lên miệng:
- Suyt! Để em giới thiệu 1 người bạn cho anh làm quen .
- Cô nép qua 1 bên cửa . Người bạn mà Nghi Dung nói bước vào làm Khang Vũ bật dậy:
- Gia Thanh!
 - Chào anh! Anh không ngạc nhiên khi tôi đến đây với tư cách là bạn của Nghi Dung chứ ?
 - Ở ... không .
- Khang Vũ lịch sự kéo ghế:
- Em ngồi đi!
 - Cảm ơn .
 - Lần này em là khách chứ không phải vai trò của 1 nhân viên đâu .
- Khang Vũ kéo Nghi Dung ra xa:
- Thì ra lúc anh gọi cho em là em đang ở nhà của Gia Thanh ?
 - Vâng . Có gì không ổn à ?
 - Sao em biết nơi ở của Gia Thanh ?
 - Anh không nhớ là hôm qua Nhật Hùng đã chỉ sao ?
 - Thì ra ...
- Nghi Dung kể tai Khang Vũ:
- Sứ giả tình yêu đã xong, bây giờ đến anh đây . Hạnh phúc trong tầm tay, hãy nắm giữ lấy . Đừng để vượt mắt không tìm lại được đâu . Em giao chị Gia Thanh cho anh đó .
 - Nè!
- Nghi Dung bước đến Gia Thanh:
- Chị ở lại trò chuyện với anh Vũ nhé . Em ra ngoài đây .
 - Ở ...
- Khang Vũ với theo:
- Nghi Dung à! Em đâu có quen đường .
 - Em sẽ tìm Hà My, hoặc sẽ làm phiên nhân viên khách sạn này .

Nghi Dung vẫy tay:

- Chúc vui về!

- Con bé cứ lóc cha lóc chốc .

Còn lại 2 người trong căn phòng trọ khách sạn, Khang Vũ hỏi:

- Em khỏe chứ ?

- Vâng, cảm ơn anh .

- Công việc của em thế nào rồi ? Khách sạn ổn rồi phải không ?

- Có sự giúp đỡ của anh thì trở ngại khó khăn đâu còn nữa . Em phải nói thế nào để cảm ơn đây ?

- Em quên là khách sạn có pành của ba mẹ anh sao ? Công việc kinh doanh gặp trở ngại, anh cũng phải có trách nhiệm mà .

- Vậy câu cảm ơn của em bằng thừa rồi . Nhưng anh đã trở về thì hay quá .

Khang Vũ trầm giọng:

- Anh đọc quyển nhật ký của mẹ, thêm những điều mà em nói làm anh suy nghĩ rất nhiều . Ai đúng ai sai bây giờ đối với anh không quan trọng nữa . Anh trở đây là không muốn ba mẹ anh buồn, không muốn mất em . Gia Thanh! Em có hiểu được anh không ? Có hiểu được nỗi lòng và trái tim anh đang nhức nhối không ?

- Khang Vũ! Em xin lỗi . Em đã vô tình làm cho anh đau khổ .

Khang Vũ nắm lấy tay người yêu, anh nói hết lòng mình:

- Gia Thanh! Em biết không, sự gặp gỡ của chúng ta như thượng đế đã an bài sẵn vậy . Thú thật trước đó anh rất kiêu ngạo cho trái tim mình với bao nhiêu người phụ nữ đẹp, nhưng với em anh đã bị đánh gục từ sự giản dị, chân thành, không phô trương . Thêm bản tính của em đã thu hút và để lại ấn tượng trong anh . Khi biết em là trưởng phòng điều hành của công ty du lịch Thái Bình, anh phân vân giữa tình cảm và trách nhiệm . Nếu anh thẳng tay thì anh lại ray rứt với em . Cho nên anh cần về Mỹ để suy nghĩ lại kế hoạch lấy lại công ty và khách sạn .

Ngừng 1 chút anh tiếp:

- Rồi lại bất ngờ gặp em trên đất Mỹ xa xôi . Biết thêm em đang tìm kiếm Vũ Khang, người thừa kế số tài sản kia thì trong lòng anh đầy mâu thuẫn . Mỗi thù cha mẹ không thể quên, và hình ảnh em càng ngày càng sâu đậm . Anh không cho em biết anh là Vũ Khang, bởi vì anh sợ tình yêu của anh dành cho em làm anh lung lạc . Nhưng cuối cùng rồi anh cũng thua .

- Khang Vũ!

- Quyển nhật ký của mẹ mà em đưa cho anh, anh không thể suy nghĩ được gì . Em đột ngột trở về Việt Nam làm anh thêm hụt hẫng . Ngày

1 ngày 2 vắng tiếng nói của em, anh như không chịu được và anh quyết định, cuộc sống như hôm nay không tốt đẹp ư ? Tại sao phải tìm kiếm về những quá khứ đau thương . Anh về Việt Nam tiếp nhận lại công ty và khách sạn của ba mẹ, lúc đó anh cũng có em không phải là 1 kết quả hoàn mỹ sao ?

- Còn sự nghiệp và tương lai của anh ở Mỹ ?

- Sự nghiệp ở đâu gãy dựng không được . Công ty ở Mỹ, anh sẽ để Công Vinh và Nghi Dung quản lý . Anh rút 1 số vốn ra, về đầu tư và nâng cấp lại khách sạn, mở rộng công ty du lịch Thái Bình . Còn tương lai của anh là em đó .

- Khang Vũ!

- Đừng xúc động chứ . Anh chỉ muốn yêu em và được em yêu thôi . Tuy rằng với người đàn ông sự nghiệp là quan trọng, nhưng em cũng không kém phần quan trọng trong trái tim anh .

Gia Thanh liếc ngang:

- Anh thật là ...

Gia Thanh bẹo má cô:

- Nếu đêm hôm qua không nghe được tiếng nói từ trái tim em, thì có lẽ anh không quyết định ở lại Việt Nam đâu .

Gia Thanh đâm vào ngực Khang Vũ:

- Anh đáng ghét! 2 anh em anh đáng ghét như nhau .

- Nghi Dung chọc ghẹo em à ?

- Còn phải hỏi sao ? Miệng lưỡi không thua gì anh . Nếu không có Nghi Dung, chắc anh không bao giờ hiểu được trái tim em còn đòi đi nữa .

Khang Vũ xỉ trán cô:

- Ai biểu em cứng rắn quá chi . Đúng là anh gặp phải loại hoa hồng nhiều gai .

- Anh sợ chưa ?

- Sợ, nhưng không buông ra đâu .

Khang Vũ vòng tay ôm chặt lấy Gia Thanh, anh như sợ cô sẽ tan biến .

Gia Thanh kêu lên:

- Anh muốn nghiền nát em sao vậy ? Đau thì mờ hà .

- Anh xin lỗi, tại anh yêu em quá thôi .

Gia Thanh phụng phịu:

- Các bày tỏ tình yêu không đúng lúc đúng nơi, anh nên nhớ đây là khách sạn, cả em và anh đều là 2 khuôn mặt quen thuộc . Để nhân viên nhìn thấy thì không hay lắm đâu .

- Nhưng mà ...

- Em đã chấp nhận ảnh rồi thì anh không phải lo sợ mất em . Vì yêu anh và chỉ yêu mình anh .

- Gia Thanh!

Không kiềm chế được, Khang Vũ hôn nhẹ lên má Gia Thanh, làm cô mắc cỡ:

- Anh lại nữa ...

Gia Thanh xô Khang Vũ ra:

- Điều này em không dám ở gần anh rồi liệu mạng quá .

Khang Vũ cười hạnh phúc trong tình yêu chất cánh của mình . Anh đã có Gia Thanh trong đời rồi .

Ba mẹ nơi tuổi vàng có linh thiêng đừng buồn đưa con trai này .

Những năm tháng qua con đi sai đường, còn bây giờ tất cả đã như mong đợi của ba mẹ .

Gia Thanh nghiêng đầu:

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

- Ba mẹ, và tương lai của chúng ta . Anh nghĩ chắc ba mẹ đều vui khi anh quay về và còn vui hơn nữa vì ông ba có được 1 nàng dâu tuyệt vời . Gia Thanh! Tương lai của chúng ta là 1 nơi em tìm thấy thiên đường .

Khang Vũ vuốt tóc Gia Thanh:

- Lúc trước, anh cứ ngỡ tình yêu của anh là tuyệt vọng, cho nên anh chẳng ước gì, chẳng suy nghĩ gì cho tương lai của 1 mái ấm gia đình . Còn bây giờ, khi biết chắc tình yêu em dành cho anh nên anh đã nghĩ đến 1 thiên đường hạnh phúc cho em . Nơi đó chỉ có anh và em .

Gia Thanh ngả vào Khang Vũ:

- Với xuất thân của mình, em không dám nghĩ em sẽ tìm được hạnh phúc . Cám ơn anh, Khang Vũ .

- Câu ấy để anh nói mới đúng . Cám ơn tình yêu của em .

Gia Thanh mở miệng:

- Em đã từng tránh né anh, anh nhớ không ?

- Ừm .

- Em tránh né anh cũng là lúc em phát hiện mình yêu anh .

- Rồi em đấu tranh với tư tưởng mình như thế nào ?

- Em đặt ra cho em nhiều câu hỏi nhưng không tự trả lời được . Bà Lệ Mai đã nhìn thấy được nỗi băn khoăn của em và bà đã cho em 1 lời khuyên: "Nếu đã yêu thì không nên làm khổ mình làm khổ người mình yêu . Tình yêu không tội lỗi, hãy thật sự yêu mới tìm được hạnh phúc".

- Sao em khờ thế ? Em có biết anh rất là đau khổ khi nghĩ rằng em

không yêu anh .

- Em biết .

- Cho đến hôm qua khi em khóc trong điện thoại, anh mới dám tin rằng anh sẽ không cô đơn trên đoạn đường còn lại . Gia Thanh này!

- Dạ .

Khang Vũ nâng mắt người yêu lên:

- Đừng bao giờ xa rời anh nhé!

Gia Thanh gật đầu:

- Vâng . Em chỉ lo sợ cho anh thôi .

- Vì sao ?

- Anh là người đàn ông của mọi người .

- Nhưng trái tim chỉ là của riêng em, 1 mình em .

Gia Thanh chợt hỏi:

- Nghe Nghi Dung nói, anh đã đến thăm bà Lệ Mai ?

- Phải . Anh thăm bác ấy với tư cách là người chịu ơn và anh cũng đã thấp nhang cho ba mẹ anh, ông Nhật Nam .

Khang Vũ cúi đầu:

- Họ là những người tốt mà bấy lâu nay anh luôn nuôi hận thù . Anh cảm thấy mình có lỗi với họ .

- Họ hiểu anh mà . Đừng tự trách mình như thế . Nếu 1 người nào đó ở vào hoàn cảnh như anh, không giống anh mới là lạ đó . Thôi, đừng băn khoăn nữa anh nhé . Cái trước mắt là việc tiếp nhận công ty du lịch và khách sạn kia . Không nên chậm trễ nữa, mau quyết định để còn kinh doanh cho tốt anh đã có kế hoạch gì chưa ?

- Cuối tuần này, anh sẽ có cuộc họp để chỉnh đốn . Việc đó anh sẽ bàn với bác Lệ Mai và Trung Kiên . Nhưng chắc chắn anh luôn cần đến em ở 1 vai trò quan trọng .

- Em sẵn sàng giúp đỡ anh .

Mắt họ soi nhau thấy cả 1 trời yêu thương . Khang Vũ khoát tay:

- Đừng nói công việc trong lúc này nữa . À, tối nay em rảnh chứ ?

- Vâng .

- Vậy là được rồi . Đi dạo với anh nhé . 2 lần đến thành phố này mà vẫn chưa được đi đâu .

Gia Thanh tủm tỉm:

- Chưa đi hay là không muốn đi vì chỉ có 1 mình .

Khang Vũ búng nhẹ mũi Gia Thanh:

- Em hiểu anh quá đó . Sao hã cô trưởng phòng ? Có vui lòng hướng dẫn tôi không ?

- OK . Bây giờ em sang công ty nha .

- Không được .

- Em không nghỉ làm được đâu .

- Nhưng anh cho nghỉ . Mệnh lệnh của tổng giám đốc .

Gia Thanh che miệng:

- Ghê nha! Mai mốt anh muốn đi đâu thì ra lệnh cho em nghỉ chứ gì ?

- Có thể lắm đó .

Khang Vũ đứng sát lại:

- Khi cưới nhau em cũng phải nghỉ để sinh bé bi cho anh .

Gia Thanh ré lên:

- Á! Cái anh này, nham nhở quá đi!

- Thật đó . Tuổi anh cưới vợ là trẻ lắm rồi . Em không nỡ để tre già măng mới mọc chứ ?

- Em ...

- Ổn định công ty và khách sạn, anh sẽ nhờ bác Mai làm chủ hôn .

- Anh nhất định cưới thật đó hả ?

- Ừm .

- Nhưng em chưa chuẩn bị .

- Anh chuẩn bị cho em . Không được nói gì nữa cả .

Khang Vũ áp đảo Gia Thanh bằng nụ hôn tình yêu mãnh liệt . Cô nhún người trong vòng tay anh, họ yêu nhau quên cả đất trời, không gian là của họ . Cả tiếng gõ cửa và đôi mắt sững sờ, họ cũng không nhìn thấy .

Phòng họp có mặt đầy đủ nhân viên . Họ hồi hộp chờ đón tân tổng giám đốc mới và những gì sắp xảy ra sau đó .

Cánh cửa lớn bật mở, Khang Vũ bước vào dáng vẻ nghiêm nghị khuôn mặt tài tử của anh làm 1 số nhân viên phải xuýt xoa trong lòng .

- Tân tổng giám đốc đẹp trai quá!

Đi sau Khang Vũ là bà Lệ Mai, Nhật Hùng, Trung Kiên và Gia Thanh . Họ cũng trang trọng không kém .

- Chúng ta cùng chào đón tân tổng giám đốc mới, ông Vũ Khang .

1 tràng vỗ tay vang lên, làm không khí trong căn phòng bớt căng thẳng đi .

Sau tràng vỗ tay đó, Khang Vũ đứng lên . Anh hắng giọng:

- Xin chào tất cả mọi người! Chắc mọi người cũng đã biết lý do của buổi họp hôm nay . Trước khi bước vào vai trò mới, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến vị tổng giám đốc quá cố của chúng ta, ông Lưu Nhật Nam, đã thay ba mẹ tôi điều hành giữ vững phát triển công ty du lịch và khách sạn Thái Bình . Chân thành gửi lời cảm ơn đến bà Lệ Mai, anh Lưu Nhật Hùng, Trần Trung Kiên, cô Phương Bình, Gia Thanh, Hà My ... và nhân viên ở đây đã có công đóng góp, duy trì

công ty du lịch và khách sạn trước bao khó khăn trở ngại . Tôi thay mặt ba mẹ quá cố của tôi xin cảm ơn tất cả .

Ngừng 1 chút, Khang Vũ nói tiếp:

- Nay tôi tiếp nhận công ty du lịch và khách sạn Thái Bình . Tôi hy vọng mọi người bỏ qua những hiểu lầm không vui, gút mắt trong lòng để cùng hợp tác với tôi cho công việc tốt đẹp hơn . Tôi không ngần ngại để nói với mọi người rằng, có 1 thời gian tôi đã làm cho mọi người hoang mang, làm cho cô Gia Thanh phải bôn ba nơi xứ người, nhưng điều ấy bây giờ đối với tôi không quan trọng nữa . Bởi vì tôi tin mọi người không còn để trong lòng mà vui vẻ chấp nhận tôi vào cương vị mới, giúp đỡ tôi hoàn thành trách nhiệm của mình .

Nụ cười nở trên môi các nhân viên . Họ không ngờ tân giám đốc Vũ Khang lại dễ chịu như vậy .

Khang Vũ nhìn bà Lệ Mai và Nhật Hùng 1 cách triu mến:

- Từ nay, tôi xin thay tổng giám đốc quá cố lo lắng và phụng dưỡng bác gái như mẹ tôi . Tôi xem Nhật Hùng như em trai tôi .

Cả phòng họp ồn ào hẳn lên:

- Tốt đẹp quá!

Bà Lệ Mai xúc động:

- Cảm ơn con, Vũ Khang .

Còn Nhật Hùng thì ra về đàn ông hơn, anh nhìn Khang Vũ:

- Cảm ơn anh, anh của em .

Và có ai thấy được đâu, nụ cười hạnh phúc ở trên môi Gia Thanh .

Khang Vũ vỗ tay làm hiệu ra cho mọi người chú ý:

- Tôi có 1 số thay đổi nhỏ, nhưng không ảnh hưởng gì đến công việc của mọi người cả .

Anh nhìn Gia Thanh:

- Em thay anh nói lên những thay đổi cho mọi người biết đi .

Gia Thanh đứng lên trước những đôi mắt tò mò lẫn ngạc nhiên của nhiều nhân viên . Họ đang thắc mắc tại sao tổng giám đốc lại gọi Gia Thanh bằng tiếng "em" thân mật như thế ? Họ quen nhau từ khi nào nhỉ ?

Câu hỏi đó chỉ có Phương Bình, Trung Kiên, Nhật Hùng, bà Lệ Mai mới biết câu trả lời thôi . Còn Khang Vũ, anh lấy làm thích thú vì điều ấy .

Mặc kệ mọi người đang nghĩ gì, thì thầm gì, Gia Thanh vẫn tạo cho mình 1 sự tự tin:

- Điều hành khách sạn Thái Bình sẽ do Trần Trung Kiên đảm nhiệm vai trò giám đốc . Lưu Nhật Hùng vào vai trò phó giám đốc . Phương Bình là tổng quản lý khách sạn, Hà My là quản lý bộ phận phục vụ ...

Tất cả đều ở dưới sự quản lý của công ty du lịch Thái Bình .

Khang Vũ chen vào:

- Sở dĩ tôi điều Trung Kiên qua khách sạn, bởi vì tôi đã xem hồ sơ lý lịch của anh . Trung Kiên sẽ làm tốt vai trò điều hành ở khách sạn, vì anh từng tốt nghiệp khóa quản lý nước ngoài . Những người còn lại sẽ giúp đỡ anh . Anh có ý kiến gì không Trung Kiên ?
- Được tổng giám đốc cho cơ hội, tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc .
- Tôi tin anh .

Khang Vũ quay sang Nhật Hùng:

- Còn em ?
- Không ạ .
- Vậy mọi người đã rõ hết rồi chứ ? Về phần công ty du lịch Thái Bình, tôi sẽ tuyển thêm 1 số nhân viên tốt nghiệp bên ngành du lịch để làm việc . Gia Thanh làm trợ lý cho tôi . Hy vọng mọi người kịp nắm bắt để còn tiến xa hơn nữa . Trong tương lai sắp tới, tôi cũng cho nâng cấp lại để khách sạn Thái Bình, hiện tại hơn, đưa vào hoạt động ngang tầm quốc tế .

Khang Vũ nheo mắt:

- Công việc của mọi người sẽ nhiều và cực hơn đây .
- Được làm việc mình thích, chúng tôi không ngại gì cả .
- Tốt! Nếu không còn gì nữa cuộc họp chấm dứt ở đây .

Mọi người chưa kịp đứng lên thì lại nghe tiếng Khang Vũ:

- Khoan đã! Có thể nghe tôi nói thêm không ?

Anh nắm lấy tay Gia Thanh:

- Tháng sau là lễ đính hôn của tôi và Gia Thanh, tại khách sạn Thái Bình . Hy vọng mọi người có mặt đầy đủ để cùng vui với chúng tôi . Những người có mặt trong phòng họp điều ồ lên, giờ đây họ mới chợt hiểu . Họ xoắn lấy Gia Thanh, mỗi người 1 câu làm cô mắc cỡ vô cùng .

Khang Vũ dìu bà Lệ Mai, ngang qua chỗ Gia Thanh, anh nói:

- Tí nữa em đến văn phòng anh có việc nhé .
- Trung Kiên lặng lẽ bước đi . Nhật Hùng hiểu được địa vị mình . Tình yêu của 2 người đặt không đúng chỗ . Nhưng cũng vui lòng chúc phúc cho Gia Thanh .

Phương Bình cặp cổ Gia Thanh:

- Nè! 2 người toan tính bao giờ thế ? Chàng mới quay về thì công bố ngay, ghê gớm thật nha . Vậy còn bảo là không yêu.

Gia Thanh biện hộ:

- Em có bảo là không yêu đâu . Tại em chưa chấp nhận chứ bộ .
- Hơ, còn nói .

Hà My thì tíu tít:

- Chúc mừng chị! Từ nay không còn khóc thầm và cảm thấy cô đơn nữa .

- Quỷ nhỏ, dám trêu chị!

Hà My né tránh bàn tay của Gia Thanh bằng nụ cười nắc nẻ:

- Em có tin chị nghỉ chơi em ra không ?

- Tin chứ, bởi vì chị đã có anh Khang Vũ thì cần em làm gì . Nhưng mà em cũng nói cho chị biết em không cô đơn đâu .

Gia Thanh tròn mắt:

- Em đã có bạn trai ?

- Không . Nghi Dung là 1 cô bạn tuyệt vời phải không ?

- Thì ra ... Nè, 2 đứa gặp nhau phá phách không ai chịu nổi đâu nha .

Hà My khúc khích:

- Phá chị và anh Khang Vũ thôi .

- Hơ ...

- Thôi, không nói với chị nữa đâu . Em có hẹn với Nghi Dung rồi .

Còn chúng em làm gì, tối sẽ kể cho chị nghe .

Cô vẫy tay:

- Tạm biệt! Chào chị Phương Bình!

Gia Thanh giậm chân:

- Chị xem ...

- Vui nhộn, hồn nhiên là bản tính của Hà My . Bấy lâu nó không được cười, hôm nay cho nó cười thoải mái đi .

- Chị cũng bênh vực cho nó .

- Được người ta chia sẻ hạnh phúc thì em phải vui lên chứ . Chị thấy Hà My và em gái Khang Vũ đáng yêu lắm .

Phương Bình đẩy vai Gia Thanh:

- Đến chỗ hẹn với đức lang quân đi .

- Chị ...

- Không nghe Khang Vũ nói gì à ? Chị có thể chia vui niềm hạnh phúc với em đến đây thôi . Bây giờ chị phải trở về với công việc của mình . Chị không muốn Khang Vũ khiêu nại chị bắt cóc vợ ông ta đâu .

Gia Thanh giậm chân:

- Chị này ...

- Mọi cái đều tốt đẹp như ý muốn rồi . Cô gắng lên em nhé . Vì tổng giám đốc quá cố, vì mọi người .

- Em biết rồi .

- Mọi người không hề công lao của em . Gặp lại sau .

Phương Bình quay đi, Gia Thanh nhìn theo, ẩn hiện trong mắt cô bầu

trời hạnh phúc ...

Cộc ... cộc ... cộc ...

Cánh cửa vừa được mở ra thì Gia Thanh nằm gọn trong vòng tay Khang Vũ . Cô chưa kịp phản ứng gì thì tiếp theo đó là những nụ hôn khát khao cháy bỏng .

Tiếng Khang Vũ thì thầm:

- Anh nhớ em phát khiếp luôn đấy Gia Thanh ạ . Mấy ngày nay mãi mê cho những kế hoạch mới mà không được hôn em .

Gia Thanh đẩy Khang Vũ ra phụng phịu:

- Anh đáng ghét thật đấy . Tham lam và liều mạng .

- Anh yêu em mà thể diễn tả tình yêu của mình em có biết không ?

- Cho nên anh luôn đặt em vào chuyện đã rồi . Anh tuyên bố tháng sau đính hôn làm em không thể nói được gì .

- Còn nói làm gì, ngày tháng là do bác Mai định đấy .

- Bà Lệ Mai ?

- Ừm . Anh cũng đâu có biết . Nè, đừng giận anh nha!

- Anh và gia đình Nhật Hùng có thể trở thành người 1 nhà, em vui lắm . Giận thì không giận anh, nhưng mọi người trêu ghẹo làm em mắc cỡ .

Khang Vũ hàm hừ:

- Ai dám trêu ghẹo phu nhân tổng giám đốc Khang Vũ chứ .

- Là anh đấy . Phải phạt anh thôi .

- Bằng cách nào ? Bằng cách này nhé!

Khang Vũ cúi xuống trên đôi môi đang mời gọi của Gia Thanh . 1 lần nữa cô đón nhận tình yêu nồng nàn của anh .

Rời môi cô, Khang Vũ nheo mắt:

- Thế nào ?

- Anh ăn gian .

Gia Thanh giấu mặt vào ngực Khang Vũ . Lúc cô mắc cỡ trông đáng yêu làm sao .

Khang Vũ giữ Gia Thanh trong vòng tay mình:

- Em có biết hôm nay là ngày vui nhất trong đời anh không ?

- Em cũng thế .

- Có thể cởi bỏ những gánh nặng, ưu tư phiền muộn trong suốt 30 năm qua, anh thấy nhẹ nhàng như thế nào ấy . Cởi mở, sống thật với mình . Nói lên tiếng yêu với người mình yêu còn niềm vui và hạnh phúc nào hơn thế nữa .

Gia Thanh hôn nhẹ lên môi Khang Vũ:

- Khang Vũ! Em yêu anh biết bao .

- Em có biết không, có em anh như có được tất cả vậy . Hôm qua,

anh và Trung Kiên nói chuyện với nhau rất nhiều . Càng hiểu em anh càng yêu em nhiều hơn . Em là người con gái xứng đáng với tình yêu của mọi người .

- Khang Vũ!

- Anh yêu em và mãi mãi yêu em .

Họ bên nhau trong lời yêu ngọt ngào, nếu như không tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc của Khang Vũ . Anh nhắc máy mà tay vẫn không buông tha Gia Thanh:

- Alô .

Tiếng Nghi Dung trong trẻo:

- Anh Vũ! Đang làm gì đó ? Có phải đang mi chi Gia Thanh không ?

- Con bé này, ăn với nói .

- Hi hi ...

- Nè, gọi điện chỉ để trêu chọc thôi thì anh gác máy đó .

- Khoan đã, anh!

- Chuyện gì nữa đây ?

Nghi Dung ngập ngừng:

- Công Vinh đã đến Việt Nam rồi .

- Thế à .

- Nhưng không thể gặp anh bây giờ được đâu . Ngày mai đi nhé .

Khang Vũ gãi đầu:

- Sao cũng được . Giao hân cho em đó .

- Ủm . Không làm phiền 2 người nữa đâu .

Khang Vũ gác máy, anh lắc đầu:

- Con bé Nghi Dung này phá phách không thể tả .

Gia Thanh tò mò:

- Nghi Dung nói gì vậy ?

- Con bé ...

- Anh nói đi!

- Nhưng em không được giận đó .

- Ủm .

Khang Vũ bẹo má cô:

- Nghi Dung hỏi có phải anh và em mi nhau không ?

- Á ...

Gia Thanh che mặt:

- Nham nhở!

- Tại em muốn anh nói mà .

- Xấu quá đi!

- Nhưng thật sự ...

- Anh còn nói ...

Nhìn khuôn mặt giận dữ của Gia Thanh, Khang Vũ không muốn trêu nữa . Anh sợ cô sẽ giận thật .

- Thôi thì anh không nói . Ngoài chuyện ấy ra Nghi Dung còn cho anh biết Công Vinh đã đến Việt Nam rồi .

- Công Vinh ?

- Cái gã mà từng gây tai nạn cho em .

- Em nhớ chứ . Làm em phải nghỉ mất cả tuần không làm việc được .

- Lần này nếu có gặp lại, em còn giận Công Vinh không ?

- Không . Chuyện đã qua hết rồi . Mọi chuyện đã qua hết rồi .

Khang Vũ tán đồng:

- Phải đó, quên hết mọi chuyện không vui đi em nhé .

Gia Thanh nép vào Khang Vũ như tin cậy ...

Tít ... tít ... tít ...

2 người giật mình rời nhau . Gia Thanh nhăn nhó:

- Hôm nay là ngày gì mà điện thoại cứ reo mãi thế ?

Khang Vũ nhắc nhở:

- Em nghe điện thoại đi .

Gia Thanh áp máy vào tai:

- Alo .

- Chị Gia Thanh!

- Hà My!

- Xin lỗi đã làm phiền chị, nhưng em muốn báo cho chị 1 tin .

- Nói đi!

- Em biết tin của Ái Linh rồi .

Gia Thanh nôn nóng:

- Ái Linh đang ở đâu ?

- Trại cai nghiện Long Thành .

- Sao ?

- Chị đừng quá ngạc nhiên khi chị ấy đã từng dùng thuốc có chất gây nghiện .

- Tại sao lại ra nông nỗi thế chứ ?

- Mỗi người đều có 1 số phận . Chị không nên buồn làm gì .

Hà My ngăn gọn:

- Thôi, chuyện chị cần em đã giúp rồi . Em cúp máy nhé .

- Cám ơn em .

Gia Thanh bỏ máy xuống bàn, khuôn mặt buồn bã làm Khang Vũ lo lắng:

- Gì thế em ?

- Em có 1 người bạn đang ở trại cai nghiện Long Thành .

Cô ngẩng lên:

- Anh còn nhớ Ái Linh không ?
- Em muốn nói cô ấy ...
- Phải . Ái Linh thiếu suy nghĩ đã hủy hoại tương lai của mình bằng cách lạm dụng thuốc có chất gây nghiện .
- Nên bây giờ cô ấy bị bắt vào trại cai nghiện ?
- Em lo lắm .
- Con đường là tự cô ấy chọn, em có lo cũng vô ích . Nhưng ...
Khang Vũ ôm vai Gia Thanh:
- Thấy em như vậy ... thôi thì ngày mai anh cùng em lên đó xem sao .
- Thật hả ?
- Ừm . Anh không muốn nhìn thấy em buồn bã .
Gia Thanh cảm động:
- Cám ơn anh .
Khang Vũ nắm mũi cô:
- Em lúc nào cũng lo cho người khác . Nhưng chỉ bây giờ thôi . Sau này cưới nhau rồi phải dành thời gian để lo cho anh và con .
- Hứ!
Khang Vũ ôm Gia Thanh vào lòng . Quả thật được làm vợ Khang Vũ, cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất . Anh hiểu được cô và luôn lo lắng cho cô . Nhưng lòng Gia Thanh không khỏi trăn trở khi nghĩ đến những người quanh mình . Như Ái Linh thì ngày mai sẽ ra sao đây ?
Hiểu được tâm trạng hiện tại của Gia Thanh, Khang Vũ nói:
- Đừng suy nghĩ nhiều em ạ . Rồi cuộc đời cũng sẽ tươi đẹp ở ngày mai .
Vâng cuộc đời sẽ tươi đẹp giống như tình yêu của cô và Khang Vũ vậy .

Hết

Nguồn: Hoa_sua
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 04/05/2009 12:14:09 SA